

Τικ-Ταίκ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΥ ΕΝ ΑΙΩΝΙ ΠΑΡΕΔΙΣΤΕΦΟΤΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Η ΠΡΩΤΗ ΠΡΟΤΙΝΗ ΑΣΧΟΛΙΑ

ΤΙΚ-ΤΑΚ

Εβδομαδιαίον εικονογρα-
φούμενον περιοδικόν

Αρχισυντάκτης
ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΣΚΛΑΒΟΣ

Γραφεία
ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 28
(Μέγ. Έφεςίου)
Αριθ. γρ. 35-36 και 45
Αριθ. τηλ. 50-38
ΑΘΗΝΑΙ

Συνδρομαί έτήσιαι:

Εσωτερικού Δραχμαί 150
Εξωτερικού Λίρα Αγ. 1
Αμερικης Δολλάρια 5

Εξάμηνοι και τρίμηνοι κατ'
αναλογίαν.

Κυριακή 20 Σεπτεμβρίου
Αριθ. φύλλου 37

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Ψηφίζω την ωραιότεραν Έλλη-
νίδα την δίδα

Έν τη

Ο ψηφίζων

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

Νά βάψετε μόνη σας τα περιανά
σας φορέματα με γερμανικὰς
βαφὰς μάρκας

ARTI

και θα γίνουν έντελώς και-
νούργια.

Αί βαφαί ARTI πουλόνται εις
τά φαρμακεία και τα έμπορικά
της συνοικίας σας ει. 60 μωδέρ-
νους χρωματισμούς.

Γενικός Αντιπρόσωπος
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Αθήναι.
Λέκα 21α.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ

ΒΑΦΑΙ

ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ARTI

E.J.B.

ARTI

ARTI

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ

ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ

ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

ΠΛΕΝΕΤΕ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΣΑΣ

ΜΕ ΤΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ

MONO ΤΟΥ ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΙ ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΩΡΑΝ

ΕΧΟΜΕΝ ΤΟ ΡΕΚΟΡ

Λιά 600 άτομα διεθέσαμεν Σεορίτσια φαγητού
εις τὸ ἐν Ἀθήναις Γεύμα Γον διεθνές

ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΛΟΓΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ

Σεορίτσια φαγητού, διά γάμους, Συλλόγους και Γεύματα.

ΥΑΛΟΠΩΛΕΙΟΝ ΣΟΛΩΝΟΣ Ι. ΣΙΔΕΡΗ - ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 32 - ΑΘΗΝΑΙ

ΑΥΤΟΣ Ο ΔΙΑΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ ΠΟΝΟΣ

-Τι βάσανο!

Κάθε κινήσις προκαλεί πό-
νον! Ανακουφισθήτε άμέσως.
Ερωτήσατε όποιονδήποτε ια-
τρόν. Ερωτήσατε όποιονδή-
ποτε φίλον σας. Οί 8 από τους
10 θα σας πουν ότι το Σλό-
ανς σας άνεκούφισε.

"ΜΗΝΥΤΟΡ."

SLOAN'S LINIMENT

ΕΧΕΤΕ ΑΥΤΗΝΙΑ;
Μόνον με τὴ χάρις ΔΟΡΜΕ

Ο Έλλην πάντοτε ύπηρξε ρεκλαμαδό-
ρος. Καί εξακολουθεί, φυσικά νά παραμέ-
νη και τώρα, πού ή μανία της διαφημίσε-
ως έχει άναπτυχθεί σέ σημείον αφάντα-
στον. Ψωφεί γιά ρεκλάμα. Θέλει νά δια-
κρίνεται από τους συνανθρώπους του, νά
εξουσίη, νά τους υπερέβλη, νά φαίνε-
ται αυτός περισσότερο από κάθε άλλον.
Και αυτό έλλειψει της απαιτουμένης ά-
λκας, κατορθώνεται συνήθως, με μιά καλή
ρεκλάμα.

Πόσον ρεκλαμαδόροι δέν ζούν και κι-
νούνται γύρω μας και δέν μās ένοχλούν
διά της παρουσίας των, ή όποια διατυπα-
νίζεται άνά τά τέσσαρα σημεία του όρι-
ζοντος.

Προκειμένου δέ περί συμφέροντος, ή δια-
φήμισις εινε κάτι πού πολύ από άπαραί-
τητος γιά τόν Έλληνα, όπως, άλλως τε,
και γιά κάθε ξένο. Καί συμφέρον σήμερα
εινε ή επιχείρησις, τὸ έμπόριον, ή δουλειά.
Έχετε ένα κατάστημα έμπορικόν, ή οί-
κήσατε άλλο. Μπορεί τά διαθέτετε τά κα-
λύτερα έμπορεύματα. Στερεά, όφαια και
ευθήνα. Αν δέν κατορθώσετε νά πετύχε-
τε μιά καλή διαφήμισή τους θα τά βλέπετε
ήμεις νά σκονίζονται στά ράφια, χωρίς νά
ζητούνται, ενώ ό ανταγωνιστής σας, πού
έχει χειρότερο πράγμα, αλλά καλύτερη δια-
φήμιση θα κάνει χρυσές δουλειές.

Τώρα μάλιστα, με την οικονομική κρίσι,
μόνον ή ζορή ή καταπληκτική διαφήμι-
σις ειναι εκείνη πού μπορεί νά πείσει τους
επιρριμους άγοραστές πού έχουν ανάγκη
από όρισμένον είδος, νά διέλθουν τὸ κα-
τάφι τὸ κατεστημένους σας.

Παρ' όλ' αυτά και παρά την άνεγνωρι-
σμένην δικαιοσύνην τὸ Έλλινος στή ρεκλά-
μα, τά ολίγιστα τά κατέχουν οί Ἀμερικα-
νοί. Ο Ἀμερικανός ειναι μάννα στή δια-
φήμιση. Ίσως αυτό νά όφειλεται στό γεγο-
νός ότι σάς Ἡνωμένας Πολιτείας διαβιούν
πλείστοι Έλληνες πού μπορεί νά μετέδωσαν
την ικανότητά τους στους επιχειρηματίες
τῆς χώρας των δολλαρίων. Ἀλλά τους εί-
ναι μί α επίθεσις και μόνον, έστω και πο-
λύ πιθανή. Καί, όπως συμβαίνει κι' εδώ,
ή οικονομική κρίσις πού δέν άφησεν άνε-
πιδραστον την Ἀμερικήν, ακόνιστος τὸ δαι-
μόνιον των άμερικανών διαφημιστών. Κά-
ποιο γραφείο κηδεών, άναγνώρισεν ότι
και ό θάνατος στοιχίζει άκριβά σήμερα
και χρειάζεται κάποια έκπτώσις των τι-
μών, καθιέρωσε χαμηλὰς τιμὰς... νά φάη
και ή πτώχεια, πού λέγε. Ἡ έκπτώσις αὐ-
τή όμως έπρεπε νά γνωσθῇ στό κοινόν με
μιά άνάλογη πρὸς την σοβαρότητά της,
διαφήμιση. Καί εὐρόθη. Ἡ εφημερίδες της
Ν. Υόρκης, ειναι γεμάτες από μεγάλες
διαφημίσεις τὸ πρακτορείον κηδεών, πού
λένε:

«Τι καθόσατε και δέν πεθαίνετε;
Μόνον με 3 δολάρια θα σας κηδεύω-
μεν!»

Ἡ ρεκλάμα αὐτή, ειναι βέβαια πρωτότυ-
πη και επροκάλεσε την προσοχήν τὸ ἄμε-
ρικανικοῦ κοινού. Δέν έγνωσθη όμως άν οί
κάτοικοι της Ν. Υόρκης, έσπευσαν νά έπω-

ΡΕΚΛΑΜΕΣ ΚΑΙ ΡΕΚΛΑΜΑΔΟΡΟΙ

φεληθούν της... εύκαιρίας πού τους παρου-
σιάζεται. Τρία δολάρια γιά ένα ταξίδι
στόν άλλον κόσμο, πότε νά όμολογήση
κανείς ότι δέν ειναι άκριβό είσιτήριο. Θα
ρωτήσατε όμως: Συμφέροι στο γραφείο κη-
δεών, πού έλαβε την ήρωική άπόφαση
της έκπτώσεως των τιμών τὸ ταξιδιού
πόδες τὸν άγύριστον, νά έκτελή τά ταξείδια
αὐτά με τρία δολάρια μονάχα; Ἡ άπάντη-
σις δέν ειναι δύσκολή! Έν τη καταναλώσει
τά κέδη!

Παρομοία ήταν και ή ρεκλάμα τὸ Φόρτ,
ό όποιος διεφήμισεν ως έξῆς τὸ προϊόν τὸ
έργοστασίον του: «ό Θεός έπλασε τὸν κό-
σμον και ό Φόρτ τὸν κίνησεν». Ίσως δέν
είχεν άδικον.

Ἀλλά και ό ρωμῆς δέν πάει πίσω. Ποι-
ός δέν θυμιάται την ρεκλάμα ενός καταστή-
ματος άνδρικών ειδών της οδού Σταδίου,
πρὸ τετραετίας. Τὸ κατὰστημα αὐτό θέλον-

Η ΝΕΑ ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΜΑΣ

Από τὸ σημερινὸ φύλλον τὸ
«Τικ-Τακ» παρουσιάζεται έντελώς
άγνώριστον εις τους άναγνώστας
του. Ἡ οίική άνακαινίσις, την ό-
ποία προανήγγειλε εις προηγούμενα
φύλλα και λόγω της όποιας έπ-
ήλθε κάποια άνωμαλία εις την τα-
κτική ήμεραν της έκδόσεως του, άο-
χίζει νά πραγματοποιηθεί από τὸ
παρόντος τεύχος, θα συνεχισθῇ δέ
συστηματικά, εις τρόπον ώστε και
τὸ ύποσχεθέν αὐτὸ πανηγύρι, σε
μερικά άκόμη φύλλα τὸ «Τικ-Τακ»
θα προσλάβῃ έντελώς εδωπαϊκήν
έμφανισιν. Ἡ νέα περίοδος τὸ «Τικ-
Τακ» εγκαινιάζεται από την νέαν
διεύθυνσιν και ιδιοκτησίαν του ή ό-
ποία μη φοιδομένη διαπαντός πρὸς
την άγοράν ίδιον εγκαταστάσεν
αίτινες θέλουν παράσχῃ τά μέσα της
δράσας από πάσης άπόψεως έκδό-
σεως τὸ «Τικ-Τακ».

Έκτος διως της τεχνικῆς εμφανί-
σεως του κατὰ την νέαν περίοδον
έξσηφαλίσθη ή συνεργασία των καλ-
λίτερον Έλλήνων λογίων και δημο-
σιογράφων ή συνεργασία των όποιων
θα συντελέσῃ διά νά καταστή τὸ
«Τικ-Τακ» τὸ καλλίτερον Έλληνι-
κόν περιοδικόν.

Ἡδη από τὸ παρόντος τεύχος
αρχίζομεν την δημοσίευσιν ενός
υπερόχου Ἀθηναϊκοῦ μνηστορημα-
τος υπό τὸν τίτλον «Ἡ πειρὸ δυνατῇ
γυναικί» τὸν γνωστὸ συγγραφέα
κ. Παν. Παπαδοπούλου δὲ τὸ πρὸς
χρὺς άρχίζει ή δημοσίευσις τὸ ὑπε-
ρόχου Έλληνικοῦ πολιτικοῦ άναγνώ-
σματος υπό τὸν τίτλον «Δορυλίων,
άραίοι πυροβολισμοί Παπούλας». Τά
δύο αὐτά άναγνώσματα αντιστοιχούν
θερμῶς εις όλους τους άναγνώστας
μας νά τά παρακολουθήσουν.

Ἡ νέα διεύθυνσις και ιδιοκτησία
τὸ «Τικ-Τακ» ειναι πεπεισμένη ότι
τὸ άναγνωστικόν κοινόν θα περιβά-
λῃ διά της σοφείας του την προσπά-
θειαν δημοδημοκρατικῇ νά αὐτιονάπο
πάσης άπόψεως Έλληνικόν περιοδικόν.

τας νά διαφημίσῃ τά παλά πού κατεσκεύα-
ζε, είχε τοποθετήσει ένα τεράστιον πανί εις
τὸ όποιον εικονίζετο τὸ νεκροταφειον. Καί
από κάτω ήταν γραμμένη μία τρομερή εί-
δοποίησις: «έκει πηγαίνουν όσοι δέν άγο-
ράζουν παλά από τὸ κατὰστημα...» Καί ά-
κολουθοῦσε τὸ όνομα τὸ κατεστημένου,
τὸ όποιον έχει κλείσει —και με βοιοκέρη
μάλιστα— Ίσως λόγω της πολλῆς δουλειῆς.

Δέν ξεροῦμε άν ό ιδιοκτήτης τὸ κατε-
στήματος είχαν έλθει σέ συμφωνία με τὸν
αρχάγγελον Μιχαήλ ν' αναλαμβάνῃ υπό
την άνευθύνητον προστασίαν τὸν όσον
δέν άγόραζαν από τά παλά του. Οί πελά-
ται όμως, παρά τὸν κίνδυνον πού διέτρε-
χαν προτιμοῦσαν νά προμηθευθῶνται τά
επανοφορία τους από άλλα μαγαζιά. Καί
τσι, άντι νά πεθαίνουν οί δύσπιστοι πελά-
τες, άπέθανε τὸ θανατηφόρον κατὰστημα.

Ἀλλά και όλα τά άλλα είδη διαφημί-
ζονται άνοφελώς. Έτσι διαβάτε στις έ-
φημερίδες: «Με τά Ξυραφάκια <Α>» Ξυρί-
ζεσθε 600 φορές. Παραλείπει όμως ό δια-
φημιζών νά προσθήσῃ ότι, Ξυρίζεσθε μέν
600 φορές, αλλά με Ίσαριθμα Ξυραφάκια,
άν όχι περισσότερα.

Δέν ήτο δυνατόν βέβαια νά μη ρεκλα-
μάρωνται και οί γιατροί. Ἡ λίγες γραμ-
μές πού διαβάει κανείς στα κοινωνικά
των εφημερίδων: «Ο νευρολόγος, παθολό-
γος και στομαχολόγος Ιατρός κ. Δημήτριος
Σκοτωστρας, επέστρεψεν εκ Παρισίων, ό-
που παρακολούθησε τὰς τελευταίας θερα-
πειτικὰς μεθόδους και δέχεται εις τὸ ια-
τρείον του, οδός Ἀναπαύσεως 47» τί άλλο
ειναι παρά ρεκλάμα; Ο άσθενής, οίκαδῇ-
ποτε άσθενής, πείθεται ότι όντως ό για-
τρός έκανε τὸ ταξείδιαι πού μέχρι της
γαλλικῆς πομπειοσύνης, όδον όμως, άντι
των «τελευταίων μεθόδων» πιθανόν νά
παρακολούθησε καμιά μαντινέτα στα
βουλεβάρτα... Ἀλλά, γυρίζοντας εις την
πρωτεύουσάν της χώρας όπου άντι ή πορ-
τοκαλλεί και ή ρεκλάμα, παίρνει τὸ τυπὸ
τὸ ἄρτι εκ Παρισίων άφίχθέντος και έτσι
έξασκει και μίαν θεραπευτικῇ έπιβολήν
στους άρρώστους, τὸν όποιο πιστεύουν
ότι στο Παρίσι γιναιτοῦν καλύτερα παρά
στην Ἀθήνα...

Ἄλλο κεφάλαιον, πού σηκώνει διαφή-
μιση, ειναι τὸ άφρον τὸν άνδρικήν έν-
δυμσίαν. Ὁρισμένοι έμποροράπται, έσκέ-
φθησαν πολύ έξῆτα δέ, νά κινήσουν τὸ
νεκροδὲν έμπόσιόν τους. Τεράστιες ρεκλά-
μες λοιπόν στις εφημερίδες:

Τὸ έμποροράπειον ή
«ΑΥΟΓΟΣ ΣΤΑΣΙΣ»

σας ράβει μόνον με 500 δραχμάς.
Και ειναι μερικὲς άράδες ακόμα με-
γάλων λόγων, πού πείθουν τους πτωχούς
βιοπαλαιστές νά ραφτούν με ένα ταπει-
νόν πεντακοστιδραχμῶν. Όταν έπισκε-
πώνται όμως τὸ κατὰστημα, ό υποχρεω-
τικός έμποροράπτης, σας έδεικνώνει μερικά
τόπια ύφασμάτων και άρχίζει:

—Αὐτὸ 1.800 δραχμές. Έχουμε ένα
καλλύτερο, αὐτὸ μόνον με 2.200. Αν θέλε-
τε όμως ένα καλὸ, έγγλέζικο, σας συνιστῶ
νά ράψετε αὐτὸ, θα σας στοιχίσῃ μόλις
2.500.

Γιά νά ρθούμε όμως και στην πολιτι-
κή, σας ρωτοῦμε: Μήπως και τά μακρο-
σκελή προγράμματα με τίς μεγάλες και
καί τρανές ύποσχέσεις, πού δέν πραγμα-
τοποιούνται ποτέ, δέν ειναι ένας είδος ρε-
κλάμας, γιά νά πείσῃ ό κοσμάκης νά
δώσῃ την ψήφον του... Έχουν και ή προ-
εκλογικὲς ύποσχέσεις τόσην αἰλιαν, όσην
έχουν και τά κοστούμια των 500 δραχμῶν,
ή έχετε αντίρροπον; ΠΑΝ. ΠΑΠ.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ

Η ζωή και ο θάνατος

«Αν οι θνητοί μπορούσαν να εξαγοράσουν με χρυσάφι λίγες στιγμές της ζωής των, θα μάθαιναν πλούτη μεγάλα, κι όταν θα περνούσαν ο θάνατος, θα τον σταματούσαν και θα του φώναζαν. «Πήγαινε!» Η ζωή όμως δεν εξαγοράζεται δυστυχώς—σε τί θα μου χρησίμευε το χρυσάφι; Πρέπει να πεθάνω γιατί να χάνω τον καιρό μου με τους φίλους μου. Φέρτε κρασί που να μουσχοβολάει. Αδειάστε τον άμφορα στα κύπελλα και ξαναγεμίστε τον πάλι. Κι εσύ ξανθομαλλούσα με το φειδίσιο κορμί, έλα μαζί μου, για να τιμήσουμε τη θεά της ζωής, τη μεγαλοδύναμη Αφροδίτη...»

Στη Σελήνη

«Ω θεά, με το διπλό άσημόχρυτο κέρα, έρατάνης συντρόφισσα της νύχτας, πρόσβαλε στο στερέωμα και λάμψε, ω μαγική Σελήνη, κι η άκτινες σου ως γλυστρήσουν γλυκά κι ως λούσουν τα άσημένα σου νάματα στη σκοτεινή κάμαρά μας» χάιδεψε με το πάνδορο φως σου τη γλυκειά μου Μυρτώ, μία άθνατη κυτάζει δίχως ζηλοτυπία τα παιχνίδια των έρωτευμένων. Καταβαίνει την ετυμολογία της δικής μου και της αγαπημένης μου. «Ο Ένδυμίων άναψε κάποτε τη φλόγα του έρωτος στην καρδιά σου.»

Η λευκάκανθα

Τα μάτια σου είναι από καθάριο χρυσάφι, τα μάγουλά σου απ' αλάβαστο και το στόμα σου περισσότερο άλικο και έρατεινό από τα πορφύρα λουλούδια της άνοιξης. Ο λαϊμός σου είνε λαξευτός από μάρμαρο της Πεντέλης, τα στήθη σου λάμπουν και η θέσις θα ζήλευε τ' άσημένα σου πόδια. Αν, ανάμεσα από τα κήματα της ξανθής σου κόμης, λαμποκοπούν κάποιες τρίχες λευκές, τι σημαίνει; Μήπως την άνοιξη ανάμεσα στα άλλα λουλούδια δεν άνθίζουν και η λευκάκανθος;

Η κόρη και η μητέρα

Αγαπούσα τρέλλα την Ισπλόκαμον και πεγαλόφθαλμη Αλκίππη, και ένα χλιμαρό άνοιξιάτικο μεσημέρι συναντηθήκαμε κρυφά μέσα στην μυρβόλητες σκιές του δλοανθισμένου κήπου. Έχωθήκαμε σε μία πυκνόφυλλη και σκιερή γωνιά, και ξαπλωθήκαμε χάμω άπάνω στη χλόη... Η καρδιάς μας έχτυπούσαν δυνατά, πόσο έφοβόμουν μήπως έρθει άξαφνα κανείς και άνακαλύψη το μυστικό του έρωτός μας, την κρυφή έρωτική μας φωνή. Η μητέρα, ώστόσο, άκουσε το θόρυβο των φιλιών μας, αλλά μόλις μάς είδε, αντί να την μαλώσει της είπε «Θέσι και για μένα κορίτσι μου»...

Ο Έρως και ο κυνηγός

Ένας νεαρός κυνηγός είδε τον Έρωτα καθήμενον για να αναπαυθή στα πυκνόφυλλα κλαδιά ενός δένδρου. Επήρε το φτερωτό Θεό για μεγάλο πουλί και θέλησε να τον πιάσει, αλλά ο Έρως εξέφυγε από τες δολερές παγίδες του κυνηγού.

Ο νέος, ώργισμένος, έπλησιασε το γέρο χωρικό που ώργωνε το χωράφι του, και του έδειξε το πονηρό πουλί που έφευγε. Ο γέ-

ρος χαμογέλασε και του είπε: «Μην Ικυνήγας φίλε μου το πουλί αυτό, αν θέλεις το καλό σου. Όσο σου ξεφεύγει θα είσαι ευτυχισμένος. Αλλά την ώρα που χωρίς να το περιμένεις, θα πέσει ξαφνικά μοναχό του άπάνω στο κεφάλι σου, να άποχαιρητήσης για πάντα την ευτυχία.»

Φευγαλές ματιές

Κυτταζόμαστε διέλα, που και που, ρίχνοντας ο ένας στον άλλο κρυφές και φευγαλές ματιές. Για πόσον καιρό θα βαστάξη αυτό; «Α, όχι! άς κυτταζόμαστε τολμηρά και έλεύθερα, με βλέμματα που να σπιδοβολάνε έρωτικές φωτιές. Αν μάς άπαγορεύσουν τα φιλιάρ και τα χάδια, πολυαγαπημένη μου Ραμάνις, αν μάς καταδικάσουνε στην αιώνια λύπη του χωρισμού, το μαγαζί θα γίνη το φάρμακο του πόνου μας. Δέ θέλουμε να μάς ενώσουνε στη ζωή... Θα μάς ενώσει ο θάνατος.»

Τα μοχθηρά κουνούπια

Κουνούπια φτερωτά, άγορμα της νύχτας που μεθάτε με το άνθρωπινο αίμα, σάς έξορκίζω, άφήστε την αγαπημένη μου Σενοφιλή να κοιμηθή ήσυχά άπομυζήστε τη δική μου σάρκα, για να κορέσετε την αιματόδυστη βουλιμία σας, μά για τ' όνομα του Θεού άπομακρυνθήτε από το τρυφερό κορ-

ΤΑ ΝΕΑ ΦΙΛΜ

Η Μπέττυ Άμάν εις μίαν στάσιον της από την ταϊνίαν «ή περιουσία του ταμία Σπιβάνκερις» ή όποια τον χειμώνα θα προβλήθη και εις τας Αθήνας. Εις την εν λόγω ταϊνία ή Μπέττυ Άμάν εις μίαν έξαιρετικήν επιτυχίαν

TIK-TAK

μει της αγαπημένης μου που κοιμάται εις βρέφος.

Αλλά, τί λέω; Η Ικεσίες μου πάνε στα χαμένα—την σκληρότητά σας δεν την ικανοποιεί παρά μόνο ή χαρά να πληγώσεται ένα λεπτοκαμωμένο σωμα.

Όστόσο, ζώα μοχθηρά κι' άδυσώπητα συγκρατείστε το παρόλοιο θρόνος σας γιατί θα γνωρίσητ' άποψε όλη τη μαγία της ζήλειας μου και τη δύναμη των χειρών μου.

Ο κουρασμένος έραστής

Πόσες φορές, ο Θάλαια, λουλούδι δλιμυκής άνοιξης, έπόθησα να σε είχα σμά μου μέσα στο σκοτάδι της νύχτας. Έσκεπτόμουν: «Θά μεθύσω από το φλογερό έρωτά της, κι' όλη ή ψυχή μου θα λουλούδι!» Και νάσαι έπί τέλους στο πλάι μου! άφήνησε λαγγινένη από τον πόθο στα φίλια και τα χάδια μου, προσφέρεις στον έρωτά μου, όδρο ούρανικό και άνέλπιστο πειθεϊκό σου κορμί· κι' έγω είμαι κουρασμένος κι' άνήμπορος, και με κυριεύει μία γλυκεία ύπνηλία.

—Έλα, μου λές, μην άφήνης να σε κυριεύση ο κάματος. «Είναι ή ώρα της ύπνωσης της χαράς».

Μά οι Θεοί διασκεδάζουν, ή φαίνεται να παίζουν με τον πόνο των θνητών.

ΜΗΝ ΕΞΕΧΝΑΤΕ

ΤΙ ΣΑΣ

ΥΠΕΣΧΕΘΗΜΕΝ!

“ΡΙΖΙΚΗΝ”

ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΙΝ,

ΕΧΕΤΕ ΟΜΩΣ ΛΙΓΗ ΥΠΟΜΟΝΗ

ΚΑΝΕΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΔΕΝ ΘΑ ΕΧΗ

ΤΗΝ ΕΜΦΑΝΙΣΙΝ

ΚΑΙ ΤΗΝ ΥΛΗΝ ΤΟΥ

TIK-TAK,

Ο βασιλεύς της Πορτογαλίας στέ σπiti του Ροσίνι

Την 6 Δεκεμβρίου του 1865 έκανε τραπέζι κρηό στο Παρίσι. Οι έφημερίδες έγραψαν ότι ο Ροσίνι ήταν άρρωστος από βρογχίτη. Ως τόσο στη 1 μ. μ. παρουσιάσθησαν στο σπιτι του ένδόξου μουσικού δυ άπισκέπτες. Ο ύπνρέτης άπήντησε ότι κήρος είχε βγή. Οι έπισκέπτες δεν τον έπιστησαν και έπέμειναν να ίδουν το Ροσίνι. Ο ύπνρέτης θυμάσε, άλλ' άναγκάσθηκε να είδοποιήση τον κύριόν του. Ο Ροσίνι βγήκε τότε από το δωμάτιόν του και τους ήρώτησε τί θέλουν. Ο ένας είπε να ήσαν άπεσταλμένοι του Δον Φερδινάνου, βασιλέως της Πορτογαλλίας για να παράλιν τους χαρειτισμούς του στο συνθέτη του «Γουλιέλμου Τέλλου» και του «Τροάτορος». Ο Ροσίνι ευχαρίστησε, «Μά, προσηύχε ο Ροσίνι, ο βασιλεύς δεν είνε στο Παρίσι όπως γράφουν οι έφημερίδες;»—Μάλιστα στο Παρίσι είνε, άπήντησε ο πιδής έπισκέπτης· είμαι έγω, αγαπητέ μου!

—Πώς είπε ο μουσικός κατάπληκτος, ο βασιλεύς με το κοστούμι αυτό και μ' αυτό το καπέλο;

Έπειτα συνομίλησαν εύθυμα. «Έχετε κανένα πάλνο;» έρώτησε ο νεαρός βασιλεύς.—«Έχω δυό μάλιστα!» Τότε ο βασιλεύς προς μεγάλην κατάπληξιν του μουσικού, έπαιξε από μνήμης μερικά έλλεικτά κομμάτια του «Γουλιέλμου Τέλλου» και του «Τροάτορος».

Και ο Ροσίνι έμεινε καταγοητευμένος. Ο βασιλεύς φεύγοντας τον παρεκάλεσε να δειχθ το «παράσημο της Άξιας».

Τα μαργαριτάρια της

Αννας της Αυστριακής

Η βασίλισσα της Γαλλίας Άννα ή Αύστριακή βρισκότανε στο δωμάτιό της την 21 Σεπτεμβρίου 1618 με της κυρίες της συνόλειας της. Η βασίλισσα έβγαλε το κολλιέ της με τα όγδόντα μαργαριτάρια και το άκούμησε επάνω στο τραπέζι, μόλις ένας γύρισε την πλάτη το κολλιέ εξαφανίσθηκε. Η βασίλισσα, που έμεινε κατάπληκτος από την εξαφάνισή του κολλιέ, έπαιξε να κλείσουν τις πόρτες. Είδαν τότε ένα μιά Ισπανίδα, δεύτερη κυρία της τιμής της βασίλισσας έφωτινε κάτω από το παράθυρο. Η κυρία αυτή είχε πάρει το κολλιέ που ήσαν άπάνω στο τραπέζι, και με την μεγαλύτερη άδιαφορία πετούσε τα μαργαριτάρια επάνω στα δειντάκια που βρισκότανε κάτω απ' το παράθυρο. Έστειλαν άμέσως άνδ.ώπους για να μαζέψουν τα μαργαριτάρια, ήσαν όμως μονάχα σαράντα πέντε, τα άλλα έλειπαν.

Κάθε μαργαρίτης αξίζει όχτακόσια σκούβ. Τι έγιναν τα τριάντα πέντε άνεύρετα; Μυστήριο.

Ο βασιλεύς Χάκων και ο χωρικός.

Ο βασιλεύς Χάκων και ή βασίλισσα της Νορβηγίας έκαναν περιοδεία στις βόμιες έπαρχιες του βασιλείου του.

Σ' ένα χωριό της Νορμινδίας ένας γέρος άπαιων χωρικός πλησίασε τη βασίλισσα και άπρε την κύτταζε προσεκτικά είπε με μία σοβαρή άφέλεια.

—Είσαι όμορφη βασίλισσα άλήθεια.

Η βασίλισσα Μωδ μεείδισε άκούοντας το καπλιμένο του καλού χωρικού.

Και ο βασιλεύς που ήτο πολύ δημοκρατικός, είπε στον Λάπωνα:

—Φίλε μου, έχουμε τα ίδια γούστα. Είμαι έντελώς συμφωνος με την γνώμη σου.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η άφηρημάδα του Μπετόβεν

Ο Μπετόβεν ήτο πολύ άφηρημένος. Κάποια φορά είσήλθεν εις ένα εστιατόριο στη Βιέννη για να φάγη. Χτύπησε τα χέρια του κατ' επανάληψιν άλλα δύο γκαρσόνι δεν προσήλθε διά να λάβη παραγγελία. Έβγαλε τότε κι' αυτός το τετράδιο με το πεντάγραμμο από τη τσέπη του και ήρχισε να συνθέτη. Ο υπάλληλος παρουσιάστηκε άργότερα και ένώ ο μέγας μουσουργός έγραφε, τον έρώτησε εάν θέλη κάτι, άλλ' ο Μπετόβεν βυθισμένος στις σκέψεις του δεν τον ήκουσε και το γκαρσόνι το όποιον τον άνεγνώρισε έδεώθησε φρόνιμον να τον άφήρη ήσυχον.

Αφού πέρασε άρεκτη ώρα και ο μουσουργός τελείωσε την σύνθεσίν του ξανακτύπησε τα χέρια του να ζητήση τον λογαριασμό. Καί μόνον τότε έληροφορήθη ότι είχε λησμονήσει να... φάγη.

Μιά γκάφφα του Φραγκλίνου

Ο Φραγκλίνος είχε πάει μία μέρα σ' ένα μουσείο στο Παρίσι όπου μιλούσαν για διάφορα θέματα. Έπειδή δεν καταλάβαινε καλά τα γαλλικά και ήθελε να φανή ευγενής, πήρε την άπόφασιν να χειροκροτή όταν θα βλεπε μία γνωστή του κυρία, την κ. Ντέ Μπουάφερο να δείχνει σημεία ευχαριστήσεως. Έπειτα από την διάλεξι, ο έγγονός του τότε είπε:

—Μά παπού, χειροκροτούσατε πάντα, και πιδ ζωηρά απ' όλους όταν σάς επαινούσαν.

Ο φιλόσοφος όμολόγησε τη στενοχωρία του και την άπόφασιν που είχε πάρει για να βγή άσπροπρόσωπος.

ΤΑ ΝΕΑ ΦΙΛΜ

Η μεγάλη ήθοποιός του κινηματογράφου Ροβέρτα Γκάλες' ένα από τα τελευταία της φίλμ που θα θαυμάσουμε το χειμώνα.

TIK-TAK

Φόρτε

Ο Χάινς φόν Μπύλωβ διηύθυνεν την συμφωνική ορχήστραν Βιέννης. Εις ένα σημείον Solo τρομπέτας ο Μπύλωβ σταμάτα την ορχήστραν για να παρακαλέση τον σολίστα να παίξη forte. Ο τρομπέτιστας σηκώνει το στόμιον έξόδου της τρομπέτας του προς το επάνω και έκτελει το μέρος του. Ο Μπύλωφ όμως του φωνάζει: «Πρώτη τρομπέτα forte!» Ο φουκαριστικός κατακόκκινος από το προηγούμενον φύσημα, έκτελει το Solo του εν νέου, τόσο δυνατά, που παρ' όλίγο να έσκαζε. Ο Μπύλωφ ήσυχος συνεχίζει την παραγγελίαν του: «Σας παρακαλώ, πρώτη τρομπέτα forte!» Ο τρομπέτιστας σηκώνεται όρθιος τοποθετεί την τρομπέτα στο στόμα καί... da Capo... Ο Μπύλωφ ξανασταματά και του φωνάζει: Forte, παιδί μου forte!... —«Δέν μπορώ πιδ δυνατά κ. Δευθυντά, θα σκάσω!...» —«Μπά, σε καλό σου, παιδί μου. Έγώ σου λέγω τόνση ώρα forte και σύ μου παίζεις αράδια forte fortissimo forte παρακαλώ...»

Η Μαθήτρια του Λιστ

Κάποτε βρισκόταν ο Λιστ σε μία έπαρχιακή Γερμανική πόλι για να δώση συναυλία. Περνώντας από την κεντρική δόον, παρετήρησε κάτι μεγάλες άγγελίες για συναυλία πάλνου μίας «μαθήτριας» του Λιστ. Σκέφθηκε ξανασκέφθηκε μήπως είχε πράγματι μαθήτριά του την δεσποινίδα των άγγελιών του τοίχου, μά δεν ένθυμώταν τέτοιο όνομα. Προσκαλεί τότε τον ίμπρεσσάριο της δεσποινίδος και τον παρακαλεί να είδοποιήση την «μαθήτριά» του δι' ο Λιστ έβρισκεται εδώ και έαν θελη μπορεί να τον έπισκεφθή. Πράγματι ο ίμπρεσσάριος διεβίβασε την παράκλησιν του μεγάλου βιρτουόζου στην δεσποινίδα, ή όποια έσπευσε να τον συναντήση. Ο Λιστ μόλις την είδε, άντελήφθη ότι δεν ήπηρεε ποτέ μαθήτριά του. Έν τούτοις της λέγει: «Παίτε μου, σάς παρακαλώ, το πρόγραμμα της συναυλίας σας...» Απ' ου της έδιδότωσε μερικά πράγματα, στο τέλος προσέθεσε: «Όρα! και τώρα μπορείτε να λέγετε ότι είστε μαθήτριά μου...»

Πιδ κλέβουν καλλίτερα

Όταν ο βασιλεύς της Δανίας, Φρειδερίκος ο Α', πολιορκούσε την Κοπεγχάγη, ένας σονηδός φρουρός, που φύλαγε μπρος στη σκηνή του στρατηγού, άκουσε να δίνουν διαταγή σ' ένα άπόσπασμα να ανυψοθήσεται μία άποστολή από έξακόσιες χιλιάδες σκούδα που έρχόντανε από τη Σουηδία. Ο άνθρωπος αυτός έσπευσε να λιποτακτήση στον έχθρό και είπε σ' ένα Δανό στρατηγό ότι είχε άκουσει.

Ο στρατηγός διάταξε να χτυπήσουν στον έχθρό με δυνάμεις τρεις φορές μεγαλύτερες αριθμητικώς κι' αλχημικώς το άπόσπασμα. Ο βασιλεύς της Δανίας κατευχαριστήμενος γι' αυτή τη λεία, είπε να του φέρουν τον λιποτάκτη των όποιον ώήτησε για ποιδ λόγο πρόδωσε την πατρίδα του.

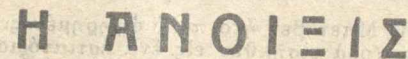
Μεγαλειότατε, είπε ο λιποτάκτης, έκανα την προδοσία αυτή από το φόβο μου να μη με κορέσουν, όπως είδα και κορέσασιν χδες ένα συνάδελφό μου, που είχε κλέψει.

Λοιπόν, δεν είχες παρά να μη κλέψης.

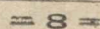
Μεγαλειότατε, δεν μπορούσα να μη το κάνω και έσπεφελήθηκα απ' αυτή την ευκαιρία, για να βρω ένα άσυλο στο Κράτος σας, όπου έχω διαπιστώσει ότι κλέβουν πιδ ζλυότερα και πιδ άτιμώρητα παρά άλλου.

Ο βασιλεύς κατάλαβε το μάθημα και δεν εξακολούθησε την κουβέντα.

= 7 =

Ἐκεῖνος ἀισθανότανε μιὰ τέρψη ἐξαιρο-
τική, σὲ κάθε πέρασμά του ἀπὸ τὸ

—Όχι, η εποχή πέρασε, και έχουμε πο-

...αλλήλους και χαμογελά, χωρίς να θέ-
λει θυμιάται τὸν ερωτά της, ἀκούοντας
τοῦ λόγου τῶν κοινοῦντων. Καὶ ἐπειδὴ ὅλοι
οἱ μαθηταὶ ἐξέρου τὴν ἀνυχία της καὶ
ἐκκοιμῶν τὴν ἀφῆνον κυτίαζοντας
ἐκκοιμᾶται καὶ καὶ αὐτοὶ τὰ ἀνυχία

CHARLES MAJEN

Η ΠΑΡΘΕΝΑ ΤΟΥ ΚΑΜΠΟΥ

TOD HEURITT LUNNONDES

Αὐτὸς τρελλὸς ἀπὸ τὴν λύπη του εἶχε πέσει πᾶν τῆς καὶ θηριοῦσε τὴν μονάκριβή κόρη του. Τὴν ἔθαψαν κάτω ἀπὸ τὴν πλάκα αὐτὴ, ἐκεῖ ὅπου ἔπεσε.

Ὁ σκληρὸς ἀγρόνομος ἔζησε ἀκόμα λίγους ἔτη, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν καυμὸ του πέθανε.

HEURITT LUNHONDES

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΙΓΙΑΔΑΚΗΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΙΓΙΑΔΑΚΗΣ

TIKTAK

11 30 11

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΔΥΣΑΡΕΣΤΗ ΕΙΔΗΣΙΣ

ΤΟΥ ΗENKI SAGUEDAN τής Γαλλικής 'Ακαδημίας

Ο Υποκόμης ντε ΠΟΜΕΛ — Στὴς ΜΙΡΕΤ. Μετὰ τὸ γεῦμα στὴ σέσσα.

Ο Υποκόμης. — Τί ἔχεις λοιπὸν σήμερα; Δὲν εἶσαι ἡ ἴδια. Ἐχεις ἕνα ὕψος ἀφηρημένο...

ΜΙΡΕΤ. — Εἶμαι ὅπως συνήθως.
Ο Υποκόμης. — Ὅχι, βασιλισσά μου, μὴν τὸ λές αὐτὸ. Συνήθως τῶς τίς τηγανιτὲς πατάτες, ἐνῶ σήμερα, μὲ ἀφῆσες πολλὰς. Ἐλα, ὁμολογήσέ τὸ, καὶ ἔχεις πού σὲ ἀπασχολεῖ.

ΜΙΡΕΤ. — Ὅχι. Καὶ εἰπεῖτα... Ἄφῃσέ με ἡσυχῇ, μὴ μὲ ρωτᾷς.

Ο Υποκόμης. — Λέγε λοιπὸν!

ΜΙΡΕΤ. (Ἀποφασιστικά). — Ναί; Θέλεις;

ΜΙΡΕΤ. — Τὸ παιδί!

Ο Υποκόμης. — Αὐτὸ μὰς εἰλεπε!

ΜΙΡΕΤ. — Βέβαια.

Ο Υποκόμης. — Εἶσαι ὑπέροχη μὲ τὸ βεβαί σου. Μοῦ ἀναγγέλλεις κατὰμουτρα ἕνα τόσο πελώριο πρᾶγμα — σχεδὸν μιά καταιστροφή!

ΜΙΡΕΤ. — Σὲ παρακαλῶ ἐν τούτοις νὰ μ' ἀκούσης.

Ο Υποκόμης. — Ἀμέσως, ἐπιμένεις νὰ μιλήσῃς;

ΜΙΡΕΤ. — Ἀμέσως.

Ο Υποκόμης. — Ἐχομε ἀκόμη καιρό; Ἐχομε μερστὰ μὰς ἑπτὰ μῆνες.

ΜΙΡΕΤ. — Προτιμῶ νὰ στὰ πῶ ἀπὸ τώρα.

Ο Υποκόμης. — Καλὰ. Λέγε.

ΜΙΡΕΤ. — Τὶ σκέπτεσαι νὰ κάνῃς;

Ο Υποκόμης. — Διάολε, δὲν ξέρω.

ΜΙΡΕΤ. — Ἐγὼ ὅμως θὰ ἤθελα νὰ ξέρω.

Ο Υποκόμης. — Δὲν ἔχω ὅρεξι νὰ μιλήσω.

ΜΙΡΕΤ. — Οὐτ' ἐγὼ, κατὰ βάθος.

Ο Υποκόμης. — Εἶμαι ὅμως ἄνθρωπος γνωρίζω τὸ καθήκον μου... καὶ βέβαια δὲν εἶμαι ἀπ' ἐκείνους πού σὲ τέτοια περιπτωσι... Ἄλλ' ἐπὶ τέλους, εἶνε σωστὴ κεραιμίδα, δὲν μποροῦμε νὰ τὸ κρύψουμε. Μιά μεγάλη κεραιμίδα, ὁμολογήσέ τὸ τοῦλάχιστον.

ΜΙΡΕΤ. — Ποιανὸ εἶνε τὸ λάθος; Δικό σου.

Ο Υποκόμης. — Αὐτὸ ἔξαρχαται. Ἐγὼ περισσότερο ἀπὸ τρία χρόνια πού εἶμαι πανδρεμένος, καὶ δὲν ἔχω παιδί. Καὶ τώρα βρισκεσαι σὺ νὰ μοῦ τὴ σκαρῶσῃς!.. Ἀλήθεια δὲν εἶμαι καθόλου τυχερός.

ΜΙΡΕΤ. — Γιὰ τί παραπονεῖσαι;

Ο Υποκόμης. — Μὰ γιὰ ὅλα... Τὸ μέλλον... ἡ ἐβδύνη... τὸ χρῆμα... Ἐνα παιδί παραπάνω στους ὄμους!..

ΜΙΡΕΤ. — Ποῖς σὲ ρωτᾷ γι' αὐτά; Σὲ ρωτῶ τὴ σκοπεύεις νὰ κάνῃς, δὲν σὲ ρωτῶ ὅμως τίποτα παραπάνω.

Ο Υποκόμης. — Α!

ΜΙΡΕΤ. — Μπορεῖς νὰ ἐγκαταλείψῃς τὸ παιδί σου...

Ο Υποκόμης. — Μιρέτ!

ΜΙΡΕΤ. — Καὶ τὴ μητέρα του μαζί, ἂν θέλῃς.

Ο Υποκόμης. — Πρόσεξε γίνεσαι ἄδικη.

ΜΙΡΕΤ. — Οὐδ' αὐτὸ οὔτε ἐγὼ θὰ πεθάνω.

Ο Υποκόμης. — Α!

Ο Υποκόμης. — Μὴ λές τώρα τερατολογίες; ἐπὶ μοῦ εἶνε δυνατόν νὰ κάνω, ἄκου; θὰ τὸ κάνω.

ΜΙΡΕΤ. — Δηλαδή;

Ο Υποκόμης. — Πολλὰ μικροπράγματα θὰ ἔδῃς, ἔθελος καλὰ, ἐπὶ εἶμαι κοντά σου; καὶ ὅτι θὰ σὲ βοηθῶ, ἐντὸς τῶν ὁρίων, ἐννοεῖται.

ΜΙΡΕΤ. — Ναί, θὰ τοῦ ἀγοράσῃς τ' ἀσπρόρουχά του. Βέβαια αὐτὸ εἶνε προτιμώτερο ἀπὸ τίποτα. Καὶ ὅτε;

Ο Υποκόμης. — Καὶ ὅτε; Ἄλλ' ἐν ὅσῳ μεγαλώνει τὸ παιδί αὐτό, θὰ... θὰ ἐνδιαφερόθῃ, θὰ τὸ παρακολουθῶ αὐτὸ τὸ ὁρᾶζομαι, θὰ τὸ παρακολουθῶ ἀπὸ μακριά. Ὁ! δὲν θὰ εἶναι γιὰ μένα ἕνας ξένος!

ΜΙΡΕΤ. — Ἀς βάλουμε τὰ πράγματα στὴ θέσιν τους. Ἐχεις τὴ πρόθεσι νὰ τὸ ἀναγνωρίσῃς;

Ο Υποκόμης. — Πόσο εἶσαι κουτὴ νὰ μοῦ ὑποβάλλῃς μιά τέτοια ἐρώτησι! Δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἀναγνωρίσω... τὸ καταλαμβάνεις καλὰ!

ΜΙΡΕΤ. — Ἐξ' αἰτίας;

Ο Υποκόμης. — Μὰ ὅλων! Ἡ γυναῖκα μου... ἡ τιμὴ τοῦ σπιτιοῦ μου! Καὶ ὅτε; ὁ κόσμος. Ἐδῶ εἶνε ἕνα ζήτημα ἀξιοπρέπειας... ἡ τιμὴ... ἂν εἶμαστε μόνοι οἱ δύο μὰς, σὲ κανένα ἔρημο καί... θὰ σὲ ἔκανα ἀμέσως, βέβαια! Ἀλλὰ, ἀλλὰ... νὰ! δὲν μπορεῖ πάντα κανεὶς νὰ κάνῃ στὴ ζωὴ ὅτι τοῦ ἀρέσει... ὑπάρχουν ἀνώτεραι βλαῖς στὶς ὁποῖες εἶνε ἀναγκασμένος κανεὶς νὰ ὑπακούῃ. Μὲ καταλαβαίνει;

ΜΙΡΕΤ. — Σὲ ἀκούω καὶ σὲ ἀφήνω νὰ λές.

Ο Υποκόμης. — Σοὺ μιλῶ τώρα, ὅπως δὲν θὰ μιλοῦσα βέβαια στὴ πρώτῃ τυχοῦσα, παῖρον ἐπίτρεψις γιὰ σένα τὴν ἀνώτερη καὶ ὑψηλότερη ἀπομὲν τῶν πραγμάτων, γιὰ εἶσαι ἐξυπνὴ, καλὴ, καὶ ξέρω πὺς μπορεῖς νὰ μὲ καταλάβῃς. Γι' αὐτὸ λοιπὸν, ἐπειδὴ σ' ἐκτιμῶ, σοῦ λέω τὴν ἀλήθεια. Ἄν δὲν σ' ἐκτιμῶσα, τότε ἀγάπη μου, δὲν θὰ κάνω οὔτε τὸν κόπο νὰ σοῦ ἐξηγήσω ὅλ' αὐτὰ τὰ ὑψηλὰ ζητήματα. θὰ σοῦ ἔλεγα, ὅπως τὰ τρία τέταρτα τῶν ἁλῶν: Τὶ θὲς νὰ κάνω; Εἶμαι ἀπελπισμένος γι' αὐτὸ πού σοῦ συμβαίνει, ἀλλὰ δὲν μπορῶ δυστυχῶς νὰ τὸ ἐμποδίσω. Σ' ἀγαπῶ πάντα πολὺ-πολὺ, ἀλλὰ γιὰ λίγο καιρὸ κρῖνω προτιμώτερο νὰ διακόψωμ τις σχέσεις μὰς. Φίλησέ με καὶ ἔχε γειά.

ΜΙΡΕΤ. — Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν τῶσθ σου ἐκτίμησι. Ὡς τόσο ὅμως, δὲν μοῦ εἶπες τί θὰ κάνῃς.

Ο Υποκόμης. — Δὲν μπορῶ νὰ στὸ πῶ, γιὰτὶ δὲν τὸ ξέρω οὔτε κι' ἐγὼ. Αὐτὸ θὰ ἐξαρτηθῇ ἀπὸ χίλιες δύο περιστάσεις. Προτιμῶ νὰ μὴ σοῦ ὑποσχεθῶ τίποτα παρὰ νὰ σὲ κάνω νὰ χαρῇς ἄδικα. Ἄχε ἐμπιστο-

— Αὐτὸ μὰς εἰλεπε!

σύνῃ σὲ μένα. Πές στὸν ἐαυτό σου: θὰ κάνῃ ὅτι τοῦ εἶναι δυνατόν, ὅτι τοῦ εἶναι δυνατόν!

ΜΙΡΕΤ. — Καὶ ἂν εἶναι μὴδὲν ὅτι εἶναι δυνατόν;

Ο Υποκόμης. — Τότε δὲν θὰ μπορῶ νὰ κάνω περισσότερο, μικρὴ μου, καὶ μ' αὐτὰ ἀντα, πρὲς πάλι νὰ μοῦ εἶσαι εὐγνώμων.

ΜΙΡΕΤ. — Εἶσαι πολὺ παρηγορητικός.

Ο Υποκόμης. — Μὴν εἶσαι κακὰ. Σὲ μίλησα μὲ πολλὴ ἐπιεικεία, δὲν σοῦ ἀπέφυκα καμμιὰ ἐπιπληξὶ καὶ ἡ ἀσφάλεια μου γιὰ σένα δὲν λιγώστερε οὔτε μὴ γινῇ. Κι' ἐσύ, βλέπεις τί ἀχάριστη πού εἶσαι.

ΜΙΡΕΤ. — Συγχώρησέ με λοιπὸν!

Ο Υποκόμης. — Βέβαια, σοῦ συγχώρησις εἶδοντες καὶ τοὺς τρόπους σου μὲν μου. Γιὰ νὰ μὰστε δὲ εὐκρινεῖς, αὐτὸ περιστατικὸ, εἶναι γιὰ σένα μᾶλλον ἕνα καλὸ, παρὰ κακόν. Γιατὶ. Θεέ μου! ἔχει κανεὶς τί τοῦ ἐπιφυλάσσει τὸ μέλλον; Ἡ ζωὴ φρικτὰ θὰ μὰς ἐχόρῃε μιά μέρα. Ἡ θά ἔμενες μόνι. Ἐνῶ τώρα ἄγχις πειοιοὺν νὰ ἀγαπᾷς... ἕνα μικρὸ πλάσμα πού θὰ σοῦ δίνῃ ὅρεξι γιὰ τὴ ζωὴ. Τὰ παιδιὰ θὰ ἔδῃς πόσο ἀγαπῶνται.

ΜΙΡΕΤ. — Τὸ βλέπω.

Ο Υποκόμης. — Λοιπὸν (κιντᾷζοντας τὸν ρολόι του). Πέρασε τὸ τέταρτο. Σκέψου καλὰ ὅλα ὅσα σοῦ εἶπα. Εἶνε ἡ φωνὴ τῆς λογικῆς. Ἴσως νὰ σοῦ φαῖνεται σκληρὸς Πλάνη, εἶμαι πολὺ τυχερός, μόνο γίνωμ σκληρός γιὰτὶ ξέρω τὴ ζωὴ. (Προτείνει τὸ μάγουλο). Φίλησέ με.

ΜΙΡΕΤ. — Πότε θὰ σὲ ξαναδῶ;

Ο Υποκόμης. — Ἀφῃ, τὴν ἴδια ὥρᾱ. Ἡ μεθαύριο. Ὅρεθνάρ. Κόνταζε νὰ πεπατᾷς. Λένε πὺς κάνει καλὰ.

Ο Υποκόμης ντε ΠΟΜΕΛ.

Ἡ ὑποκόμης, γυναῖκα του.

Ἐπειτα ἀπὸ ἕνα τέταρτο, στὸ σπῖν τοῦ ὑποκόμης.

Ο Υποκόμης, στὴ γυναῖκα του, μὲς μταίνει.

Ἄκουσε, ἔχω μιά εἰδησι νὰ σοῦ ἀναγγεῖλω, μιά ἀληθινὴ εἰδησι.

Ο Υποκόμης. — Καλὴ;

Ο Υποκόμης. — Γιὰ σένα, ναί.

Ἡ ὑποκόμης. — Πές μου γρήγορα.

Ο Υποκόμης. — Καλὰ λοιπὸν... ἄκουσε... διακόπτο, διέκομ. Πάει τελείως.

Ἡ ὑποκόμης. — Ὁ! πόσο εἶσαι χαρτωμένος! πόσο καλὸς! Κρεμνεται στὸ λαιμό του.

Ο Υποκόμης. — Ἐπρεπε νὰ πάρω μιά μεγάλη ἀπόφασι... Μὰ τὴν λίστι μου! τὴν πήρα.

Ἡ ὑποκόμης. — Ἀνεκάλυψες πὺς σὲ ἀπατοῦσε;

Ο Υποκόμης. — Ἀς ἀλλάξουμε ὁμιλία θέλεις;

Ἡ ὑποκόμης. — Ναί εἶμαι ὁλόκληρ εὐτυχισμένη. Ἐνα μόνο λαχταρὸ τώρα.

Ο Υποκόμης. — Ἄν ξαναῖται ἀπὸ μένα...

Ἡ ὑποκόμης. — Ἐνα μεμπέκο. Γιατὶ χαμογελάς;

Ο Υποκόμης. — Τίποτε.

HENRI LAVEDAN

TIK-TAK

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΥΠΟΪΤΟΣ ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΟΥ ΗENKI DUBOIS

μὰ καὶ ἀπρόορρητα. Ὑπὸ τὴν ἰσχυρὰν ἀμέσως ὅτι θὰ μὴκε κανένας κλέφτης. Ἐρεξα στὸ κρεβάτι, ὅπου ἐκοιμάταν ἡ κυρία μου. Πίσω ἀπὸ τοὺς μερδὲδες, πού τοὺς ἔβλεπα κι' αὐτοὺς κατεβαμένους γιὰ πρῶτη φορὰ τὴν εἶδα ἐπαλωμένη, μισόγυμνη, μὲ τὸ πρόσωπο σχεπαμένο μὲ μιά πετσέτα. Νόμισα πὺς ἦταν πεθαμένη, γιὰτὶ ἦταν πολὺ χλωμὴ.

— Καὶ εἰπεῖτα.

Ἐπειτα, ἀκριβὺς ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ ὁ κ. Γόβαρ, ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου, μὲ κάλεσε στὸ τηλεφώνον. Τοῦ ἀπήντησα. Ἐλάτε γρήγορα συνέβη κάποιο δυστύχημα. Ἐπειτα ἔτρεξα καὶ εἰδοποίησα τὴ θυρωρὸ. Ὁταν ὅτε ἀπὸ τρεῖς ὥρες ἡ Μίς Κερσόν ἦθε σὺν ἐαυτῷ της, τὸ πρῶτο πρᾶμα πού ρωτήσε ἦταν ἂν τὸ τσαντάκι της εἶχε ἐξαφανισθῇ.

— Τὸ εἶχα βάλει εἶπε γδὲς τὸ βοᾶδου, κοντὰ μου, στὸ πάτωμα, δεξιὰ ἀπὸ τὸ κρεβάτι μου.

Τὸ τσαντάκι βροῖθηκε, χωρὶς ὅμως τῆς 10,000 φράγκα (εἰσπραξίς τοῦ θεάτρου ἐνὸς μηνὸς), πού εἶχε μέσα. Τίποτα ἄλλο δὲν ἔλειπε μέσα ἀπὸ τὸ διαμέρισμα. κανένα ἀπὸ τὰ κοσμηματα τῆς καλλιτέχνιδος, πού ἦταν ὡς τόσο στὴ διάθεσι τοῦ κλέφτη, δὲν εἶχε ἐξαφανισθῇ.

Ἡ ὑπόθεσις, ὅπως βλέπετε ἦταν πολὺ μυστηριώδης.

Ἐστὶ λοιπὸν, ὅτι πιστεύωμ τὰ λόγια τῆς Μίς Κερσόν, εἶχε μὴ κάποιος τὴν νύχτα μέσα στὸ διαμέρισμα, πού ἡ πόρτα του ἦταν κλεισμένη μὲ τὸ σῆμα, καὶ στὸ ὅποιον ἦταν πρακτικὸς ἀδύνατο νὰ μὴ ἀπ' ἐξῆ, εἶχε φιλμῶν τὴν ἡθοποιὸν μὲ μιά πετσέτα βρεγμένη μὲ φάρμακο, εἰπεῖτα, ἀπὸ τοῦ πήρε τις 10,000 χιλιάδες φράγκα ἀπὸ τὸ τσαντάκι, ἔφυγε μὲ τὸν ἴδιον μυστηριώδη καὶ ἀνεξήγητο τρόπο πού εἶχε μὴ.

Ἐξάκολούθησα λοιπὸν τις ἀνακρίσεις.

Ἦξερε κανένας ὅτι εἶχατε αὐτὸ τὸ ποσό;

Ἡ Μίς Κερσόν.

— Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ θεάτρου ἀσφαλῶς.

— Ὑποψιάζεσθε κάποιον;

— Κανένα. Ὅχι, κανένα. Ἀλλὰ σκεπτόμην τότε στὴν ἀνάκρισι πολλοὺς μάρτυρας: ἐν πρώτῃς τὸ φίλο τῆς Μίς Κερσόν πού τὴν εἶχε ἐπισκεφθῇ τὴ νύχτα. Τὸν ἀπαλλάξαμε ὅμως ἀμέσως ἀπὸ κάθε κατηγορία. Ἐπειτα μιά ἄλλη καλλιτέχνιδα, ἀγγλίδα πού κάθησε ἕνα διάστημα μαζί μὲ τὴν Ἀμερικανίδα στὸ ἴδιον διαμέρισμα. Οἱ δύο καλλιτέχνιδες τσακώθηκαν καὶ χωρίσαν. Ἡ Ἀγγλίδα ἔφυγε κρατούμενη τὸ κλειδί τὸν διαμερίσματος. Τὴν ἀπαλλάξαμε ὅμως κι' αὐτὴ ἀπὸ κάθε κατηγορία.

Ὅλες αἱ ἐξηγήσεις πού μοιροῦσε κανεὶς νὰ δώσῃ στὸ μυστήριον τῆς περιπέτειας τῆς Μίς Κερσόν, ἀνεφάνοντο ἀπ' τὴν ἄλλη. Ἡ ἐκδοχὴ τῆς κλεψιάς ἀποκλιόταν γιὰτὶ ἡ μαρτυρία τῆς θυρωρῶς ἦταν ἠθὴ καὶ κατηγορηματικὴ.

Ἀνάθεμά πάντα, εἶπε ἡ θυρωρὸς, τὸ ἡλεκτρικὸ πλῖν ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα. Καὶ εἶμαι βέβαιη ὅτι κανένας δὲν μὴκε ἀπὸ μὲσα, ἐκτὸς τῆς Μίς Κερσόν καὶ τοῦ κυρίου ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἄλλως τε σὲ λίγο βγήκε πάλι.

Ἄν λοιπὸν ἡ ἐκδοχὴ τῆς κλεψιάς, ἡ λιγώτερο λογικὴ ἀπ' ὅλες δὲν στεκόταν, ἂν ἡ ἐκδοχὴ τῆς ἐκδικήσεως ἀπὸ κανένα ἐχθρὸ ἡ ἐχθρὸς τῆς ἀριστείας δὲν ἦταν περισσότερο ἀξιοπύστη, τί ἔμενε;

Αὐτὸ: ἕνα πρῶν, μιά καμωριέρα βρισκε τὴν κυρία τῆς ἐπαλωμένης πάνω στὸ κρεβάτι τῆς, μὲ τὸ πρόσωπο σχεπαμένο μὲ μιά πετσέτα. Τὸ τσαντάκι εἶναι ἀδύνατο, χωρίς τις 10,000 φράγκα, τὸ δομάτιο εἶναι ἀνω κάτω. Δὲν ἀνακαλύπτειται ὅμως τὸ παραμικρότερο ἔννομα, τὸ παραμικρότερο ἀποτύπωμα τοῦ μυστηριώδους ἐπισκέπτη. Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐξηγήσῃ οὔτε πὺς μὴκε, οὔτε πὺς βγήκε. Καὶ εἶναι ἀξίον ἀπορίας πὺς ὁ κλέφτης μεταχειρίσθηκε φιλομαρτὸς βουτηγμένο σὲ αἶθερα γιὰτὶ ὁ αἶθερας δὲν ἀποκρίνεται γλήγορα. Μιά λεπτομέρεια πὺς ἀνησυχαστικὴ ἀκόμη, ἡ πετσέτα ἦταν ἁπλῶς βαλμένη ἀπάνω στὸ πρόσωπο τῆς ἀριστείας, χωρὶς οἱ ἄκρες τῆς νὰ εἶναι δεμένες στὸ λαιμό της.

Μυστήριο!

Ἐξετάσαμε ἐπίσης τὴν ἀπομὴ τῆς αὐτοκτονίας. Ἡ Μίς Κερσόν μὲ διέφυνε ἐντόμως.

Δὲν μεταχειρίζομαι ποτὲ ναρκωτικά, εἶπε. Τὸ ἄδικο μουκαλάκι πού ἀνεκάλυψαν οἱ ἀστυνομικοὶ μέσα σένα συσταρὶ εἶχε μέσα αἰθαῖρα, πού τὸν χρησιμοποίησε ἐδῶ καὶ κάμποσους μῆνες πού μοῦ εἶχαν κάνει μιά ἐγγύησι στὴ σιγῶνα. Ἡ αὐτοκτονία, ἄλλως τε, ἀγνιβαίνει σὲ θεησχευτικὴς μὰς πεποιθήσεις.

Ἐπειτα ἀπὸ πολλὰς ἀνακρίσεις, κατωρῶσαμε νὰ συγκεντρώσουμε τὰ ἐξῆς στοιχεῖα.

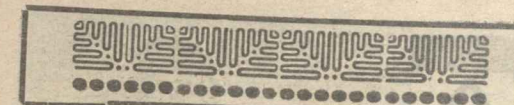
Ἡ καλλιτέχνις ἦταν, ἀπὸ ἀρχετὸ διάστημα πολὺ στεναχωρημένη καὶ συλλογισμένη. Οἱ ἐπιχειρήσεις τοῦ θεάτρου πού εἶχε νοικιάσει, δὲν τῆς εἶχε δώσει τὰ κέρδη πού περιμένε. Βρισκόταν σὲ οικονομικὰ στενοχώριες.

Τελευταία ἐνήγαγε ἕνα ἄγχο συγγραφέα, ὁ ὁποῖος τῆς εἶπε πὺς πᾶσι τὸν κυριώτερο ρόλο πού ἔπαιξε σ' ἕνα δράμα του.

Καταλήξαμε λοιπὸν στὸ συμπέρασμα ὅτι ὅλες αὐτὲς οἱ ἀποτυχίες παρακίνησαν τὴν ἀμερικανίδα νὰ προσποιηθῇ ὅτι τὴν ἐκλεψαν καὶ νὰ κάνῃ ρεχλάμα γύρω ἀπὸ τὸ δομάτιο τῆς καὶ νὰ προσελκύσῃ πάλι τὴν προσοχὴ τοῦ κοινού στὸ καλλιτεχνικὸ τῆς ἀστρο πού ἡ λάμψις τοῦ εἶχε ἀρχίσει νὰ σβύνῃ.

HENRI DUBOIS

TIK-TAK

Αναμφισβήτητα, ο δισσημότερος μεταξύ των διασημών δανδήδων ο βασιλεύς της ανδρικής μόδας, που ή φήμη του, οφειλομένη στον δανδισμό του και μόνο σ' αυτόν, επιζητά ακόμα, είναι ο Μποντέλαρ. Ήταν επί ημουν περίπου αιώνα, ο θυμιαστής των κομφοτήτων της εποχής του. Ίδρυσε σχολή, με δαδούς που ετηρούσαν με θρησκευτική ευλάβεια τα αισθητικά παραγγέλματά του. Όλιγότερο γνωστός ως δανδής, γιατί ή φήμη του ως μεγάλου ποιητού επεκράσισε τη φήμη του ως δανδή, είναι ο Κάρολος Μποντέλαρ, ο ποιητής των «Λουλουδιών» του Κακού. Είναι γνωστό, ότι ο ιδιορρυθμικός και λεπταίσθητος ποιητής, στά πρώτα έτη της νεότητός του, όταν ήταν ώριμος και πλούσιος, και απέλαμπε άμεσην τη ζωή, ασχολούμενος με τόν έρωτα και την τέχνη, επεδόθη με ιδιαίτερο ζήλο στην καλλιέργεια του δανδισμού. Ο δανδισμός ήταν τότε της μόδας, όχι μονάχα στους κοσμικούς κύκλους, αλλά και στους καλλιτεχνικούς. Οι καλλιτέχναι πρωτοστατούντες του Μποντέλαρ, άρχιζαν ό-λίγο κατ' όλιγο ν' αποβάλλουν την πατροπαράδοτη βοήμη τους περιβολή, που την άπεθανάτισε ο Μιρζέ στης σκηνές τουβρημικού θάνατος, σε πλατύνοια μαλακά καπέλλα, σε φαρδιάκαρα βελούδινα σακάκια, της πέλωρης χτυπητές γραβάτες, και άντι όλων αυτών, νύν φορούν τα συνήθη φορέματα, όσο τό δυνατόν απλούστερα και μιάσια.

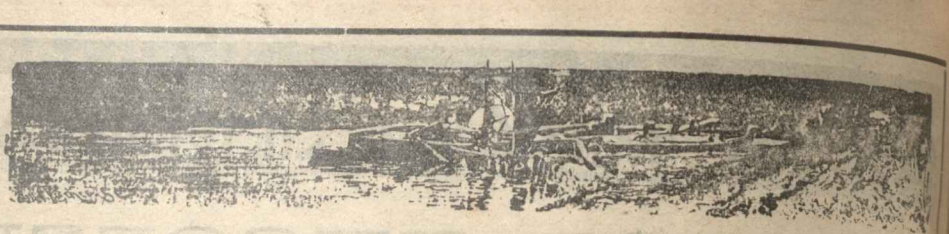
Τό περιφάνιο παράγγελμα του Μποντέλαρ «φορέιτε, άν θέλετε νά λέγεσθε δανδής, ρούχα άπλά σκοτεινό χρώματος», από τους περισσότερους κομψοφρονέουσ καλλιτέχνες εφαρμόζετο κατά γράμμα. Άπεφρευον τα χτυπητά χρώματα και κάθε τι που προξενεί αυτό κατ' έαυτό έντύπωσι, και όχι ως μέρος που συμβάλλει στη γενική αρμονία της περιβολής. Ή έντυπωσις έπρεπε νά προκληθεί, όχι άμεσα όμως, αλλά άργά και βαθμιαία, σάν είδος άπο-

ΑΠΟΨΕ ΠΕΘΑΝΕ Η ΓΙΑΓΙΑ...

... Άπόψε πέθανε ή γιαγιά στ' άντικρυνό [τό σπίτι. το δανδισμό του, οφειλομένη στον δανδισμό του και μόνο σ' αυτόν, επιζητά ακόμα, είναι ο Μποντέλαρ. Ήταν επί ημουν περίπου αιώνα, ο θυμιαστής των κομφοτήτων της εποχής του. Ίδρυσε σχολή, με δαδούς που ετηρούσαν με θρησκευτική ευλάβεια τα αισθητικά παραγγέλματά του. Όλιγότερο γνωστός ως δανδής, γιατί ή φήμη του ως μεγάλου ποιητού επεκράσισε τη φήμη του ως δανδή, είναι ο Κάρολος Μποντέλαρ, ο ποιητής των «Λουλουδιών» του Κακού. Είναι γνωστό, ότι ο ιδιορρυθμικός και λεπταίσθητος ποιητής, στά πρώτα έτη της νεότητός του, όταν ήταν ώριμος και πλούσιος, και απέλαμπε άμεσην τη ζωή, ασχολούμενος με τόν έρωτα και την τέχνη, επεδόθη με ιδιαίτερο ζήλο στην καλλιέργεια του δανδισμού. Ο δανδισμός ήταν τότε της μόδας, όχι μονάχα στους κοσμικούς κύκλους, αλλά και στους καλλιτεχνικούς. Οι καλλιτέχναι πρωτοστατούντες του Μποντέλαρ, άρχιζαν ό-λίγο κατ' όλιγο ν' αποβάλλουν την πατροπαράδοτη βοήμη τους περιβολή, που την άπεθανάτισε ο Μιρζέ στης σκηνές τουβρημικού θάνατος, σε πλατύνοια μαλακά καπέλλα, σε φαρδιάκαρα βελούδινα σακάκια, της πέλωρης χτυπητές γραβάτες, και άντι όλων αυτών, νύν φορούν τα συνήθη φορέματα, όσο τό δυνατόν απλούστερα και μιάσια.

Τό περιφάνιο παράγγελμα του Μποντέλαρ «φορέιτε, άν θέλετε νά λέγεσθε δανδής, ρούχα άπλά σκοτεινό χρώματος», από τους περισσότερους κομψοφρονέουσ καλλιτέχνες εφαρμόζετο κατά γράμμα. Άπεφρευον τα χτυπητά χρώματα και κάθε τι που προξενεί αυτό κατ' έαυτό έντύπωσι, και όχι ως μέρος που συμβάλλει στη γενική αρμονία της περιβολής. Ή έντυπωσις έπρεπε νά προκληθεί, όχι άμεσα όμως, αλλά άργά και βαθμιαία, σάν είδος άπο-

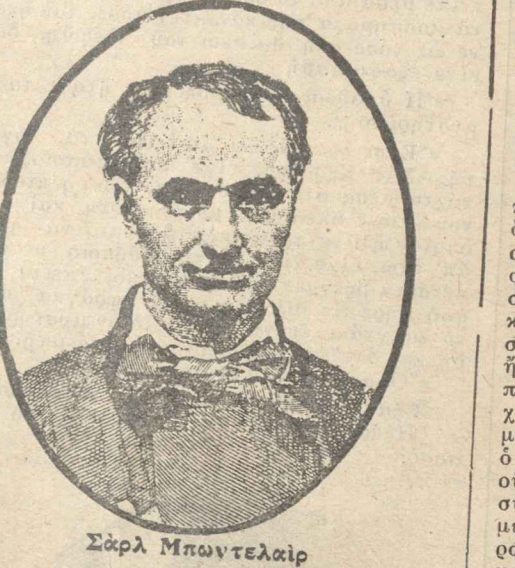
ΔΥΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟΙ ΔΑΝΔΗΔΕΣ

Ο ΜΠΟΝΤΕΛΑΙΡ ΚΑΙ Ο ΜΠΡΟΥΜΜΕΛ

καλύψως, και νά γίνεται αισθητή μονάχα από τόν προσεκτικό—δανδή και αυτόν—και όχι τόν τυχαίο παρατηρητή. Ίσχυε δηλαδή και στην περίπτωση αυτή τόν περίφημο καλλιτεχνικό δόγμα, ή τέχνη για τους δανδήδες. Ο Μποντέλαρ, πιστός μαθητής του Μποντέλαρ, ακολουθούσε άνελλιπω—και ένα άλλο παράδειγμα τού διδασκάλου του.

Δέν έφορούσε ποτέ ρούχα της ώρας, και όσάνκις ήταν υποχρεωμένος νά τό κάμη, τά έτρεβε πριν τά φορέση με σκληρό χαρτί, για νά μετριάση κάπως τη γιαλάδα τους. Ίδου κάτι, που κανείς άσφαλώς δέν θα σκεφθί σήμερα νά τό κάμη, όχι μονάχα γιατί δέν θα εύρεθί στην ανάγκη (τά καινούργια ρούχα κατήγγιζαν πράγματι πύδ άγνωστο και από την ήπειρο που δέν άνεκαλύφθη ακόμα), αλλά και γιατί, εάν τυχόν άποκτήσθ ένα τέτοιο δυσεύρετο θησαυρό, ή τελευταία και όχι ή πρώτη φροντίδα θα είναι νά τόν κρύψη.

Ο Μποντέλαρ έσυμβούλευσε την προτίμησι τών σκοτεινών χρωμάτων και ο Μποντέλαρ για νά είναι μέσα, έφορούσε δια-

Σάβλ Μποντέλαρ

κώς μαύρα ρούχα. Έν τούτοις παρ' όλην την κομφοτήτα του δέν ήταν, άν κρίνη κανείς από της περιγραφής των συγχρόνων του, ο ιδεώδης δανδής. Ο ιδεώδης δανδής ήταν και παραμένει ο Μποντέλαρ. Ο Μποντέλαρ είναι ο μαθητής, που δέν είναι πάντα στό ύψος τού διδασκάλου του. Ή περιβολή του, άψυχη και σύμφωνη πρός όλους τους κανόνες τού δανδισμού, έπρόδιδε καί τόν έξεζητημένο, πράγμα που δέν επιτρέπεται—λέγει ο Μποντέλαρ, κατ' ούδένα λόγον εις τόν δανδή. Όπως ένα καλλιτέχνημα δέν πρέπει δά διατηρή ούτε ίχνος από την προσπάθεια, που κατέβαλε ο καλλιτέχνης, αλλά νά παρέχη την έντύπωσι ότι έπήγαγε από την φύλη και την φαντασία του άνετη και άβιαστος, τό ίδιο και ή περιβολή, άν θέλωμε νά είναι και αυτή καλλιτέχνημα, πρέπει νά μή φέρη τόν παραμικρότερο ίχνος προσπάθειας για την επιτυχία έντυπωσις.

Ή προσπάθεια αυτή παρέσυρε συχνά σε τέτοιο σημείο τόν Μποντέλαρ, ώστε έλησμονούσε τά στοιχειωδέστερα παραγγέλματα τού Μποντέλαρ. Φορούσε κόκκινες και γαλάζιες χτυπητές γραβάτες, πολύ στε νά παντλόνια σχήματος τυμπουσόν, ίδι-κής του επινοήσεως, μανικέτια με δίπλες

και κολάρα πολύ άνοιχτά αλλά Μαντέλαρ. Τά κολάρα αυτά έγιναν άσφον νά τόν έλεγον ένας Μπάρτον που είχε έπιστολή στο ντύσιμό του ο Μποντέλαρ. Τό βέρβαν όμως είναι ότι ο Μποντέλαρ, άν και μαθητής τού Μποντέλαρ, δέν μπορούσε νά τούτοις νά καταπνίξη την άτομικότητά του άκόμη και στό ζήτημα τού δανδισμού. Γι' αυτό και έδημιούργησε ίδιό του τύπο που ήταν ένα πράγμα βορειανικής αίσθησης και ρομαντικής άτημεικλίας. Στις γιορταεία τόν όμως, όπου παρ' όλη την γάλη του φτώχειας έδουκα τού δανδή τόν δανδή ή πρωτοτυπία τόν ώδους σ' ένα σε εμφανίσεις άρκατά κομικές.

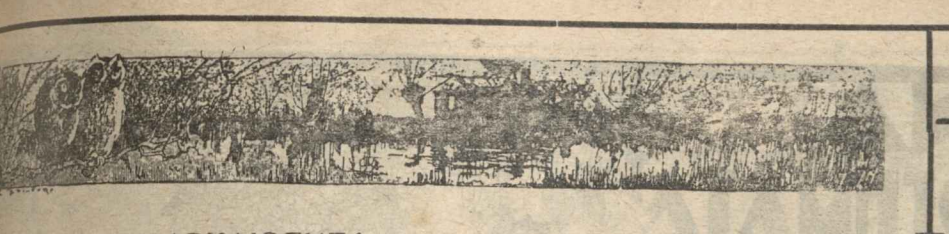
Λέγεται άίφνης ότι μετετρέφετο σ' ένα νά, για νά προφυλάσθ τόν λαμό του από τόν κρύο, γυναικείο μποτά χρώματος με-τέλλου. Πάλιν καλά που δέν μετετρέφετο σ' ένα μανσόν. Άλλ' όλα αυτά τά έκανε ο Μποντέλαρ όχι τόσο από δανδισμό, όσον από την τρομερή και άθεράπτευη μανία του εκπλήττει. Κάποιος φίλος τού δέλοντας τόν πειράζει για τή μανία του αυτή τού έπε ένα βράδυ που τόν περίεμε σ' ένα καί τόν είδε νά έπιστρέφει. Στοιχηματίζοντας τόν Μποντέλαρ, ότι θα κοιμηθί, άπόρε έπ' όπως είσαι κάτω από τό κρεβάτι σου, για νά... τό εκπλήττει. Οι ράτται του ύπεραν τά πάνθ' αυτά, γιατί, άν και έκτελει σαν κατά γράμμα όλα του τά καρίσματα, δέν κατώρθωναν νά τόν εύχαριστήσουν.

Κάποτε τού ήλθε ή έμπνευσις νά κάμη κοστούμι γαλάζιο με μετάλλινα κομμάτια όμοιο άκριβώς με τό κοστούμι με τό οποίο οι Γερμανοί ζωγραφίζουν τόν Γκαίτε στις φουροφονέριες πίπες των. Έφώναξε άμέσως τόν ράφτη του και τόν έδωσε τίς άναγκαίες οδηγίες. Ο ράφτης έδέχθη νά κατασκευάσθ τόν περίεργο αυτό κοστούμι, άν και ήξερε τί θα ύπέφερε από τόν ιδιορρυθμισμό τού πελάτη του. Σε λίγο οι πρόβες ήγισαν χωρίς φυσικά και νά τελειώνουν. Πότε τή μανικέτια δέν είχαν άνοκτέ; δίπλες, πότε ο κολάρος δέν ήταν άνοκτά ύψηλός, και ούτω καθεξής. Τέλος τό κοστούμι έτοιμάσθηκε. Ο Μποντέλαρ τό έφόρεσε, έκαί τή μερικά βήματα, και σ' αμέσως πρός τόν ράφτη του, τού είπε με τό γλυκύτερο τόν μειδιαιμάτων του: Κάνέτε μου, σάς παρακαλώ, δώδεκα τέτοια κοστούμια.

Άλλ' ο Μποντέλαρ, σάν τέλειος δανδής που ήτο, δέν έπιμελείτο μονάχα τό κοστούμι του, αλλά και όλην τήν έντιμήν περιβολή του, γραβάτες, καπέλλα, παπούτσια. Τά ποικίλα όντα ήσαν πάντοτε ή από μετάξι ή από την πιο όφια βατίστα. Τά παπούτσια του σκαρπίνια από λουστρίνι. Για τά καπέλλα του ήσαν τόσο δύσκολος, ώστε όταν κάποτε έπήγε στο Βέλγιο για νά κάμη διαλέξεις, έπειδή δέν εύρισκε ύψηλό καπέλλο όπως τό ήθελε, έγραψε νά τού στείλουν ένα από τό Παρίσι, και προσέθεσε—στό γράμμα του—ό μόνον οι παρισίνοι έξέρουν νά φορούν καπέλλα, ένώ όλοι οι άλλοι φαντάζονται ότι φορούν, άλλα πράγματα. Ήταν άσχε-πεί. Ίδου, τέλος, πός περιγράφει την περιβολή τού Μποντέλαρ, σάν χρόνια της νεότητος και της άκμης του, ένας τόν φίλος—Καπέλλο μαύρο ύψηλό, σακάκι μαύρο πολύ φαρδύ με φαρδιά μανίκια, γελέκο από κασμίρι μαύρο, μαύρη γραβάτα καλοδεμένη, αλλά όχι άτσάκιστη, από φουλάρι Παντελόνι από κασμίρι ή από ντύ, όγκ κολλάν. Σκαρπίνια πολύ χαμηλά, μαύρα τή χειμώνα, άσπρα τή καλοκαίρι. Ή περιβολή αυτή είναι ό,τι πιο άφρογο μπορούσε νά παρουσιάσθ ένας άνθρωπος της εποχής εκεί-νης που φιλοδοξούσε νά λέγεται...

... Άπόψε πέθανε ή γιαγιά στ' άντικρυνό [τό σπίτι. το δανδισμό του, οφειλομένη στον δανδισμό του και μόνο σ' αυτόν, επιζητά ακόμα, είναι ο Μποντέλαρ. Ήταν επί ημουν περίπου αιώνα, ο θυμιαστής των κομφοτήτων της εποχής του. Ίδρυσε σχολή, με δαδούς που ετηρούσαν με θρησκευτική ευλάβεια τα αισθητικά παραγγέλματά του. Όλιγότερο γνωστός ως δανδής, γιατί ή φήμη του ως μεγάλου ποιητού επεκράσισε τη φήμη του ως δανδή, είναι ο Κάρολος Μποντέλαρ, ο ποιητής των «Λουλουδιών» του Κακού. Είναι γνωστό, ότι ο ιδιορρυθμικός και λεπταίσθητος ποιητής, στά πρώτα έτη της νεότητός του, όταν ήταν ώριμος και πλούσιος, και απέλαμπε άμεσην τη ζωή, ασχολούμενος με τόν έρωτα και την τέχνη, επεδόθη με ιδιαίτερο ζήλο στην καλλιέργεια του δανδισμού. Ο δανδισμός ήταν τότε της μόδας, όχι μονάχα στους κοσμικούς κύκλους, αλλά και στους καλλιτεχνικούς. Οι καλλιτέχναι πρωτοστατούντες του Μποντέλαρ, άρχιζαν ό-λίγο κατ' όλιγο ν' αποβάλλουν την πατροπαράδοτη βοήμη τους περιβολή, που την άπεθανάτισε ο Μιρζέ στης σκηνές τουβρημικού θάνατος, σε πλατύνοια μαλακά καπέλλα, σε φαρδιάκαρα βελούδινα σακάκια, της πέλωρης χτυπητές γραβάτες, και άντι όλων αυτών, νύν φορούν τα συνήθη φορέματα, όσο τό δυνατόν απλούστερα και μιάσια.

Τό περιφάνιο παράγγελμα του Μποντέλαρ «φορέιτε, άν θέλετε νά λέγεσθε δανδής, ρούχα άπλά σκοτεινό χρώματος», από τους περισσότερους κομψοφρονέουσ καλλιτέχνες εφαρμόζετο κατά γράμμα. Άπεφρευον τα χτυπητά χρώματα και κάθε τι που προξενεί αυτό κατ' έαυτό έντύπωσι, και όχι ως μέρος που συμβάλλει στη γενική αρμονία της περιβολής. Ή έντυπωσις έπρεπε νά προκληθεί, όχι άμεσα όμως, αλλά άργά και βαθμιαία, σάν είδος άπο-

ΔΕΙΞΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΠΡΩ΄ ΣΤΗΝ ΑΓΟΡΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

... Άπόψε πέθανε ή γιαγιά στ' άντικρυνό [τό σπίτι. το δανδισμό του, οφειλομένη στον δανδισμό του και μόνο σ' αυτόν, επιζητά ακόμα, είναι ο Μποντέλαρ. Ήταν επί ημουν περίπου αιώνα, ο θυμιαστής των κομφοτήτων της εποχής του. Ίδρυσε σχολή, με δαδούς που ετηρούσαν με θρησκευτική ευλάβεια τα αισθητικά παραγγέλματά του. Όλιγότερο γνωστός ως δανδής, γιατί ή φήμη του ως μεγάλου ποιητού επεκράσισε τη φήμη του ως δανδή, είναι ο Κάρολος Μποντέλαρ, ο ποιητής των «Λουλουδιών» του Κακού. Είναι γνωστό, ότι ο ιδιορρυθμικός και λεπταίσθητος ποιητής, στά πρώτα έτη της νεότητός του, όταν ήταν ώριμος και πλούσιος, και απέλαμπε άμεσην τη ζωή, ασχολούμενος με τόν έρωτα και την τέχνη, επεδόθη με ιδιαίτερο ζήλο στην καλλιέργεια του δανδισμού. Ο δανδισμός ήταν τότε της μόδας, όχι μονάχα στους κοσμικούς κύκλους, αλλά και στους καλλιτεχνικούς. Οι καλλιτέχναι πρωτοστατούντες του Μποντέλαρ, άρχιζαν ό-λίγο κατ' όλιγο ν' αποβάλλουν την πατροπαράδοτη βοήμη τους περιβολή, που την άπεθανάτισε ο Μιρζέ στης σκηνές τουβρημικού θάνατος, σε πλατύνοια μαλακά καπέλλα, σε φαρδιάκαρα βελούδινα σακάκια, της πέλωρης χτυπητές γραβάτες, και άντι όλων αυτών, νύν φορούν τα συνήθη φορέματα, όσο τό δυνατόν απλούστερα και μιάσια.

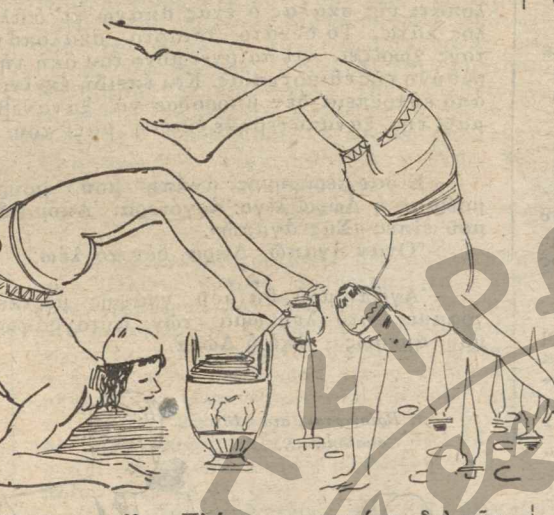
Τό περιφάνιο παράγγελμα του Μποντέλαρ «φορέιτε, άν θέλετε νά λέγεσθε δανδής, ρούχα άπλά σκοτεινό χρώματος», από τους περισσότερους κομψοφρονέουσ καλλιτέχνες εφαρμόζετο κατά γράμμα. Άπεφρευον τα χτυπητά χρώματα και κάθε τι που προξενεί αυτό κατ' έαυτό έντύπωσι, και όχι ως μέρος που συμβάλλει στη γενική αρμονία της περιβολής. Ή έντυπωσις έπρεπε νά προκληθεί, όχι άμεσα όμως, αλλά άργά και βαθμιαία, σάν είδος άπο-

... Άπόψε πέθανε ή γιαγιά στ' άντικρυνό [τό σπίτι. το δανδισμό του, οφειλομένη στον δανδισμό του και μόνο σ' αυτόν, επιζητά ακόμα, είναι ο Μποντέλαρ. Ήταν επί ημουν περίπου αιώνα, ο θυμιαστής των κομφοτήτων της εποχής του. Ίδρυσε σχολή, με δαδούς που ετηρούσαν με θρησκευτική ευλάβεια τα αισθητικά παραγγέλματά του. Όλιγότερο γνωστός ως δανδής, γιατί ή φήμη του ως μεγάλου ποιητού επεκράσισε τη φήμη του ως δανδή, είναι ο Κάρολος Μποντέλαρ, ο ποιητής των «Λουλουδιών» του Κακού. Είναι γνωστό, ότι ο ιδιορρυθμικός και λεπταίσθητος ποιητής, στά πρώτα έτη της νεότητός του, όταν ήταν ώριμος και πλούσιος, και απέλαμπε άμεσην τη ζωή, ασχολούμενος με τόν έρωτα και την τέχνη, επεδόθη με ιδιαίτερο ζήλο στην καλλιέργεια του δανδισμού. Ο δανδισμός ήταν τότε της μόδας, όχι μονάχα στους κοσμικούς κύκλους, αλλά και στους καλλιτεχνικούς. Οι καλλιτέχναι πρωτοστατούντες του Μποντέλαρ, άρχιζαν ό-λίγο κατ' όλιγο ν' αποβάλλουν την πατροπαράδοτη βοήμη τους περιβολή, που την άπεθανάτισε ο Μιρζέ στης σκηνές τουβρημικού θάνατος, σε πλατύνοια μαλακά καπέλλα, σε φαρδιάκαρα βελούδινα σακάκια, της πέλωρης χτυπητές γραβάτες, και άντι όλων αυτών, νύν φορούν τα συνήθη φορέματα, όσο τό δυνατόν απλούστερα και μιάσια.

Τό περιφάνιο παράγγελμα του Μποντέλαρ «φορέιτε, άν θέλετε νά λέγεσθε δανδής, ρούχα άπλά σκοτεινό χρώματος», από τους περισσότερους κομψοφρονέουσ καλλιτέχνες εφαρμόζετο κατά γράμμα. Άπεφρευον τα χτυπητά χρώματα και κάθε τι που προξενεί αυτό κατ' έαυτό έντύπωσι, και όχι ως μέρος που συμβάλλει στη γενική αρμονία της περιβολής. Ή έντυπωσις έπρεπε νά προκληθεί, όχι άμεσα όμως, αλλά άργά και βαθμιαία, σάν είδος άπο-

... Άπόψε πέθανε ή γιαγιά στ' άντικρυνό [τό σπίτι. το δανδισμό του, οφειλομένη στον δανδισμό του και μόνο σ' αυτόν, επιζητά ακόμα, είναι ο Μποντέλαρ. Ήταν επί ημουν περίπου αιώνα, ο θυμιαστής των κομφοτήτων της εποχής του. Ίδρυσε σχολή, με δαδούς που ετηρούσαν με θρησκευτική ευλάβεια τα αισθητικά παραγγέλματά του. Όλιγότερο γνωστός ως δανδής, γιατί ή φήμη του ως μεγάλου ποιητού επεκράσισε τη φήμη του ως δανδή, είναι ο Κάρολος Μποντέλαρ, ο ποιητής των «Λουλουδιών» του Κακού. Είναι γνωστό, ότι ο ιδιορρυθμικός και λεπταίσθητος ποιητής, στά πρώτα έτη της νεότητός του, όταν ήταν ώριμος και πλούσιος, και απέλαμπε άμεσην τη ζωή, ασχολούμενος με τόν έρωτα και την τέχνη, επεδόθη με ιδιαίτερο ζήλο στην καλλιέργεια του δανδισμού. Ο δανδισμός ήταν τότε της μόδας, όχι μονάχα στους κοσμικούς κύκλους, αλλά και στους καλλιτεχνικούς. Οι καλλιτέχναι πρωτοστατούντες του Μποντέλαρ, άρχιζαν ό-λίγο κατ' όλιγο ν' αποβάλλουν την πατροπαράδοτη βοήμη τους περιβολή, που την άπεθανάτισε ο Μιρζέ στης σκηνές τουβρημικού θάνατος, σε πλατύνοια μαλακά καπέλλα, σε φαρδιάκαρα βελούδινα σακάκια, της πέλωρης χτυπητές γραβάτες, και άντι όλων αυτών, νύν φορούν τα συνήθη φορέματα, όσο τό δυνατόν απλούστερα και μιάσια.

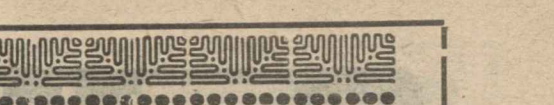
Τό περιφάνιο παράγγελμα του Μποντέλαρ «φορέιτε, άν θέλετε νά λέγεσθε δανδής, ρούχα άπλά σκοτεινό χρώματος», από τους περισσότερους κομψοφρονέουσ καλλιτέχνες εφαρμόζετο κατά γράμμα. Άπεφρευον τα χτυπητά χρώματα και κάθε τι που προξενεί αυτό κατ' έαυτό έντύπωσι, και όχι ως μέρος που συμβάλλει στη γενική αρμονία της περιβολής. Ή έντυπωσις έπρεπε νά προκληθεί, όχι άμεσα όμως, αλλά άργά και βαθμιαία, σάν είδος άπο-

Κυβιστήριδες. Πλήρωσις πατηρίων διά των ποδών. Κυβίστησις εις μάχαιρας.

... Άπόψε πέθανε ή γιαγιά στ' άντικρυνό [τό σπίτι. το δανδισμό του, οφειλομένη στον δανδισμό του και μόνο σ' αυτόν, επιζητά ακόμα, είναι ο Μποντέλαρ. Ήταν επί ημουν περίπου αιώνα, ο θυμιαστής των κομφοτήτων της εποχής του. Ίδρυσε σχολή, με δαδούς που ετηρούσαν με θρησκευτική ευλάβεια τα αισθητικά παραγγέλματά του. Όλιγότερο γνωστός ως δανδής, γιατί ή φήμη του ως μεγάλου ποιητού επεκράσισε τη φήμη του ως δανδή, είναι ο Κάρολος Μποντέλαρ, ο ποιητής των «Λουλουδιών» του Κακού. Είναι γνωστό, ότι ο ιδιορρυθμικός και λεπταίσθητος ποιητής, στά πρώτα έτη της νεότητός του, όταν ήταν ώριμος και πλούσιος, και απέλαμπε άμεσην τη ζωή, ασχολούμενος με τόν έρωτα και την τέχνη, επεδόθη με ιδιαίτερο ζήλο στην καλλιέργεια του δανδισμού. Ο δανδισμός ήταν τότε της μόδας, όχι μονάχα στους κοσμικούς κύκλους, αλλά και στους καλλιτεχνικούς. Οι καλλιτέχναι πρωτοστατούντες του Μποντέλαρ, άρχιζαν ό-λίγο κατ' όλιγο ν' αποβάλλουν την πατροπαράδοτη βοήμη τους περιβολή, που την άπεθανάτισε ο Μιρζέ στης σκηνές τουβρημικού θάνατος, σε πλατύνοια μαλακά καπέλλα, σε φαρδιάκαρα βελούδινα σακάκια, της πέλωρης χτυπητές γραβάτες, και άντι όλων αυτών, νύν φορούν τα συνήθη φορέματα, όσο τό δυνατόν απλούστερα και μιάσια.

Τό περιφάνιο παράγγελμα του Μποντέλαρ «φορέιτε, άν θέλετε νά λέγεσθε δανδής, ρούχα άπλά σκοτεινό χρώματος», από τους περισσότερους κομψοφρονέουσ καλλιτέχνες εφαρμόζετο κατά γράμμα. Άπεφρευον τα χτυπητά χρώματα και κάθε τι που προξενεί αυτό κατ' έαυτό έντύπωσι, και όχι ως μέρος που συμβάλλει στη γενική αρμονία της περιβολής. Ή έντυπωσις έπρεπε νά προκληθεί, όχι άμεσα όμως, αλλά άργά και βαθμιαία, σάν είδος άπο-

—'Οκτώ ο ένας έχει.—'Ασε, φίλε μου, σ' άστεία κι' έλα δός τους.—Ξεφορτώ- [σουμε!

Οι άρχαιοί μας, πρόγονοί παρ' όλη τη φήμη της λιτότητας, φαίνεται ότι ήσαν γενναίοι καλοφαγάδες και ότι ή λιτότης των αυτή δέν είχε παρά ένα θρόλο, ό-πως τόσοι και τόσοι άλλοι. Τό άποδεικνύει άλλως τό μέγα πλήθος τών μαγειρικών συγγραμμάτων, τά όνόματα τών οποίων μάς δίδωσαν άρχαιοί συγγραφείς. Ύπαρχουν ειδικά συγγράμματα για τά φαγητά, άλλα για τά έδεσματα, άλλα για τους με-ζέδες που έσυνόδευαν τό κρασί, και ούτω καθεξής. Όλα αυτά άποδεικνύουν ότι ή μαγειρική τέχνη ήταν προηγμένη σε άπί-στευτο βαθμό, και για νά άπαύχουν καλά και έκλεκτά φαγητά, θα ήτν ότι ύπάρ-χαν και καλοί καλοφαγάδες.

Άπό την αγορά τών άρχαίων Άθηνών δέν έλειπαν ούτε τά κοτοπούλα, ούτε τό έκλεκτό και φρέσκο κυνήγι, ούτε τά πα-χειά και «τεταγμένα» χέλια της Κωπαί-δος, ούτε τά ταριχευμένα ψάρια, που τά έφερναν από τις άκτές τού Εύξεινου και της Φρυγίας, ούτε τά θαλασσινά και τά όστρακα. Άρχει νά είχε άφθονους «όδο-λούς», και μπορούσε νά βρής και τού που-λιού άκόμη τό γάλα. Και ύπάρχον πολ-λοί που έπήγαιναν πρωί-πρωί, με γεμάτο τό πορτοφόλι στην αγορά για νά σαρώσουν ό,τι ύπάρχει σπάνιο και έκλεκτό. Έναν τέτοιο παροιμιώδη καλοφαγά μάς παρου-σιάζει ο κομικός Διφίλος.

Σε κάθε μέρα νά ψωνίσης βλέπουμε άφθόνως ό,τι εύρεις εις την αγορά.

Ούτε ούρα ψαριού δέν έμεινε για μάς. Μόνη τροφή μάς άφεςε τά λάχα να, και για όλίγον σέλιον μαχόμεθα όσάν νά ήσαν στέφανοι. Ίσθμακοί. Μό-λις φανή κανείς λαγός τόν άπαξές, κι' ούτε φτερό δέν βλέπουν από πόρδι-κα. Τών ξενικών κρασιών και τού οο-δίτη άνέβηκε έξ άτίας σου ή τιμή...

... Άπόψε πέθανε ή γιαγιά στ' άντικρυνό [τό σπίτι. το δανδισμό του, οφειλομένη στον δανδισμό του και μόνο σ' αυτόν, επιζητά ακόμα, είναι ο Μποντέλαρ. Ήταν επί ημουν περίπου αιώνα, ο θυμιαστής των κομφοτήτων της εποχής του. Ίδρυσε σχολή, με δαδούς που ετηρούσαν με θρησκευτική ευλάβεια τα αισθητικά παραγγέλματά του. Όλιγότερο γνωστός ως δανδής, γιατί ή φήμη του ως μεγάλου ποιητού επεκράσισε τη φήμη του ως δανδή, είναι ο Κάρολος Μποντέλαρ, ο ποιητής των «Λουλουδιών» του Κακού. Είναι γνωστό, ότι ο ιδιορρυθμικός και λεπταίσθητος ποιητής, στά πρώτα έτη της νεότητός του, όταν ήταν ώριμος και πλούσιος, και απέλαμπε άμεσην τη ζωή, ασχολούμενος με τόν έρωτα και την τέχνη, επεδόθη με ιδιαίτερο ζήλο στην καλλιέργεια του δανδισμού. Ο δανδισμός ήταν τότε της μόδας, όχι μονάχα στους κοσμικούς κύκλους, αλλά και στους καλλιτεχνικούς. Οι καλλιτέχναι πρωτοστατούντες του Μποντέλαρ, άρχιζαν ό-λίγο κατ' όλιγο ν' αποβάλλουν την πατροπαράδοτη βοήμη τους περιβολή, που την άπεθανάτισε ο Μιρζέ στης σκηνές τουβρημικού θάνατος, σε πλατύνοια μαλακά καπέλλα, σε φαρδιάκαρα βελούδινα σακάκια, της πέλωρης χτυπητές γραβάτες, και άντι όλων αυτών, νύν φορούν τα συνήθη φορέματα, όσο τό δυνατόν απλούστερα και μιάσια.

Τό περιφάνιο παράγγελμα του Μποντέλαρ «φορέιτε, άν θέλετε νά λέγεσθε δανδής, ρούχα άπλά σκοτεινό χρώματος», από τους περισσότερους κομψοφρονέουσ καλλιτέχνες εφαρμόζετο κατά γράμμα. Άπεφρευον τα χτυπητά χρώματα και κάθε τι που προξενεί αυτό κατ' έαυτό έντύπωσι, και όχι ως μέρος που συμβάλλει στη γενική αρμονία της περιβολής. Ή έντυπωσις έπρεπε νά προκληθεί, όχι άμεσα όμως, αλλά άργά και βαθμιαία, σάν είδος άπο-

... Άπόψε πέθανε ή γιαγιά στ' άντικρυνό [τό σπίτι. το δανδισμό του, οφειλομένη στον δανδισμό του και μόνο σ' αυτόν, επιζητά ακόμα, είναι ο Μποντέλαρ. Ήταν επί ημουν περίπου αιώνα, ο θυμιαστής των κομφοτήτων της εποχής του. Ίδρυσε σχολή, με δαδούς που ετηρούσαν με θρησκευτική ευλάβεια τα αισθητικά παραγγέλματά του. Όλιγότερο γνωστός ως δανδής, γιατί ή φήμη του ως μεγάλου ποιητού επεκράσισε τη φήμη του ως δανδή, είναι ο Κάρολος Μποντέλαρ, ο ποιητής των «Λουλουδιών» του Κακού. Είναι γνωστό, ότι ο ιδιορρυθμικός και λεπταίσθητος ποιητής, στά πρώτα έτη της νεότητός του, όταν ήταν ώριμος και πλούσιος, και απέλαμπε άμεσην τη ζωή, ασχολούμενος με τόν έρωτα και την τέχνη, επεδόθη με ιδιαίτερο ζήλο στην καλλιέργεια του δανδισμού. Ο δανδισμός ήταν τότε της μόδας, όχι μονάχα στους κοσμικούς κύκλους, αλλά και στους καλλιτεχνικούς. Οι καλλιτέχναι πρωτοστατούντες του Μποντέλαρ, άρχιζαν ό-λίγο κατ' όλιγο ν' αποβάλλουν την πατροπαράδοτη βοήμη τους περιβολή, που την άπεθανάτισε ο Μιρζέ στης σκηνές τουβρημικού θάνατος, σε πλατύνοια μαλακά καπέλλα, σε φαρδιάκαρα βελούδινα σακάκια, της πέλωρης χτυπητές γραβάτες, και άντι όλων αυτών, νύν φορούν τα συνήθη φορέματα, όσο τό δυνατόν απλούστερα και μιάσια.

Τό περιφάνιο παράγγελμα του Μποντέλαρ «φορέιτε, άν θέλετε νά λέγεσθε δανδής, ρούχα άπλά σκοτεινό χρώματος», από τους περισσότερους κομψοφρονέουσ καλλιτέχνες εφαρμόζετο κατά γράμμα. Άπεφρευον τα χτυπητά χρώματα και κάθε τι που προξενεί αυτό κατ' έαυτό έντύπωσι, και όχι ως μέρος που συμβάλλει στη γενική αρμονία της περιβολής. Ή έντυπωσις έπρεπε νά προκληθεί, όχι άμεσα όμως, αλλά άργά και βαθμιαία, σάν είδος άπο-

ΑΙ ΣΥΡΑΪΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

Ἡ Δις Βαφειάδου διὰ τὴν ὁποίαν κάθε ἐγκώμιον τῆς ὠμορφίας της εἶναι περιττόν

Ἡ Δις Μαρία Σταυροπούλου με ἀρμονικώτατα χαρακτηριστικά.

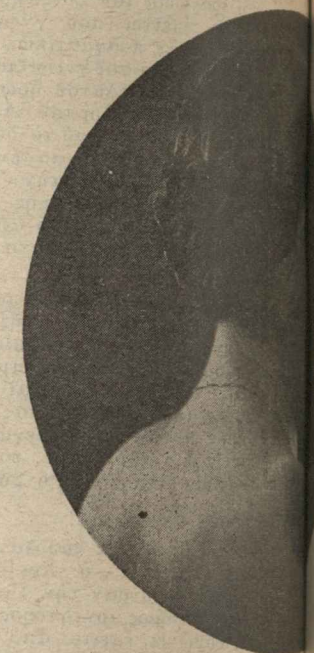
Ἡ Δις Σάσσα Κοκκίνου ἐξαιρετικὰ συμπαθὴς καὶ χαριτωμένη.

Ἡ Δις Μαρία Δ. Καδ... πολὺ εὐχάριστη ἐμφάνιση καὶ σύνολον.

Ἡ Δις Εἰρήνη Χριστοδούλου ἐξ Ἀλβανίας, πολὺ ἐνδιαφέροντος καὶ συμπαθητικὴ φυσιογνωμία.

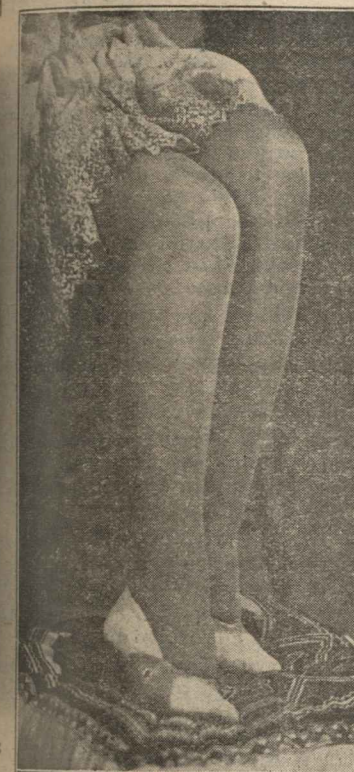

Ἡ Κα "Ελλη Νικολαΐδου με ἐξαιρετικὴν καὶ ἐξαιρετικὴν συμμετρίαν

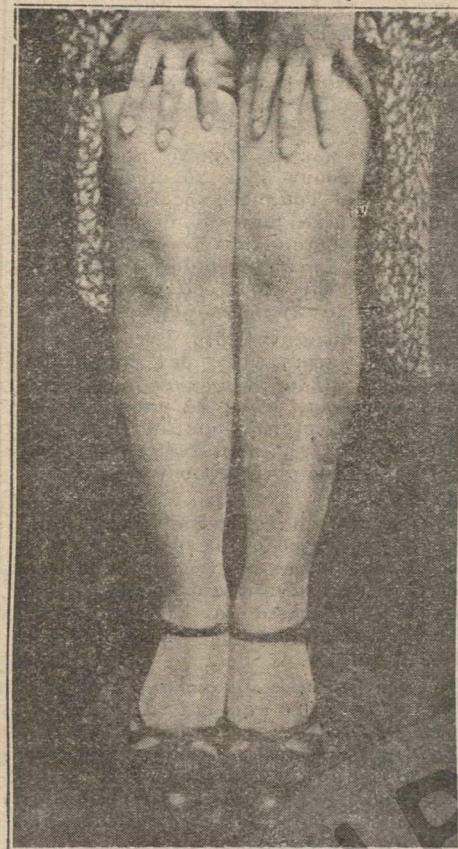
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ ΤΟΥ ΚΑΛΙΤΡΙ

Ἡ Δις Μπεμπέκα Ραζή ὁ «Βενιαμίν» τῶν διαγωνιζομένων. Ἡ Δις Κυΐτη Μαρκίτου.

Αἱ κνήμαι τῆς Διδος Κρίζας Π. ποὺ συμπληρῶνουν ἓνα χαριτωμένο σύνολον.

Αἱ κνήμαι τῆς Διδος Χ. Θεσσαλονίκης.

Ἡ χαριτωμένη Δις Πετροπούλου λαμβάνουσα μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν τῶν ὠραιότερων κνημῶν.

Αἱ κνήμαι τῆς Διδος Σέσιλ Δ.

Ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Πεταλούδα» ὑποψηφία τοῦ διαγωνισμοῦ τῶν ὠραιότερων κνημῶν.

Ἡ Ἀγγελικὴ Καμβιώτου τύπος μελαχροινῆς ὠμορφίας.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Όχι, δεν είμαι ο Ντάνεϊ, απάντησε ο άγνωστος κύριος σε σχετική ερώτηση του Τζόννυ Τάιμ. Είμαι ένας από τους ανθρώπους του. Έχει χαμιά δεκαριά που δουλεύουν για λογαριασμό του... Είμαι ο κ. Σμιθ. Θυμήσου το, καί... Ξέχασέ το!

Ο Τζόννυ έσημείωσε μεγάλη επιτυχία από την άρχη. Άλλα ή πρώτες επιτυχίες του στη μετατροπή των ξένων χαρτονομισμάτων σε άγγλικά τον έκαναν να πάρη τόσο θάρρος, ώστε να παρουσιάσθη για να αλλάξη τα πενήντα χιλιοάρια στο παράρτημα της Γερμανικής Τραπεζής.

—Λίγο έλειπε να με τσιμπήσουν. Το καλλίτερο θα ήταν να καθίσω ήσυχα για μιά-δυό εβδομάδες, είπε ο Τζόννυ Τάιμ.

Ο προϊστάμενός του βυθίστηκε σε σκέψεις.

—Έχεις πάει ποτέ σου στο Βερολίνο; Λοιπόν, ετοιμάσου για να ξεκινήσης γρήγορα, είπε. Θα καταλύσης σε ένα από τα μεγαλύτερα ξενοδοχεία. Θα σου στείλω τα ποσά σε μικρά δέματα, και μόλις θα τα αλλάξεις θα μου στέλνεις πίσω άγγλικά ή αμερικανικά χαρτονομίσματα. Δεν θα πάρης νέα ποσά πριν τα χρήματα επιστραφούν στην 'Αγγλία'...

Την ίδια μέρα, κατά τύχη, ένας αστυνομικός είδε στο δρόμο τον Τζόννυ Τάιμ και τον παρεκάλεσε να τον ακολουθήσει στην αστυνομική διεύθυνση για να εξετασθή σχετικά με μία πλαστή επιστολή που είχε ανακαλυφθή. Ο Τζόννυ τον ήκολούθησε χωρίς διαταγμό με την βεβαιότητα ότι δεν θα δυσκολευόταν να αποδείξει την αθωότητά του.

Στην Σκωτίαλντ Γυάρντ, μετά την ανάκριση στην οποία τον υπέβαλαν και από την οποία δεν προέκυψε τίποτε το επιβλαπενικό έναντιόν του, ένας παρευρισκόμενος αστυνομικός είπε ξαφνικά στον Τζόννυ.

—Κάποιος προσπαθεί να αλλάξη χαρτονομίσματα των χιλίων μαρκων μέσα στη πόλη. Ή περιγραφή του ανθρώπου αυτού μοιάζει πολύ με την δική σου Τζόννυ.

—Τι είναι τα μάρκα; ρώτησε ο Τζόννυ.

—Μην κάνεις το κουτό, είπε ο αστυνομικός, με ήρεμο τόνο. Ξέρεις καλά τι είναι τα μάρκα. Και παίρνω όλο ότι ξέρεις και τι είναι ένα χιλιοάρχο. Δεν αποκλείεται να έχεις μερικά αυτή τη στιγμή επάνω σου.

Ο Τζόννυ άνοιξε άμέσως τα χέρια του και είπε.

—Ψάξτε με. Έμπρός, ψάξτε με!

Ο αστυνομικός δεν θέλησε να έπωφεληθή της προσκλησεως αυτής.

—Θα σου πω κάτι, Τζόννυ. Ο άνθρωπος που έχει αυτά τα χαρτονομίσματα, έχουμε μιά μεγάλη δουλειά στη Γλασκώβη και υπάρχει μιά άμοιρή πέντε χιλιάδων λιρών για την σύλληψή του.

—Δεν ξέρω τίποτε γι' αυτά που μου λέτε... άρχισε ο Τζόννυ.

—Ξέρω ότι ή άμοιρή δενμπορείνσέ βάλη σε πειρασμό. Άλλά δεν πρέπει να φοβάσαι. Δεν έχεις παρά να μου πής αυτό και αυτό

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΜΑΙΡΗΣ ΓΚΡΗΛΑΡ...

και τα λεπτά είχε ήδη στην κατοχή σου. Ο Τζόννυ ένδιαφέρθηκε άμέσως για την πρότασι, αλλά δεν θέλησε να το δείξη.

—Εδιάβασε γι' αυτήν την υπόθεσι που λέτε. Τώρα καταλαβαίνω... Ναι, το είχα δη στην έφημερίδα. Είχαν κλέψει αρκετό ποσόν νομίσω...

—Ναι, είχαν κλέψει αρκετό ποσόν, και δεν θα μπορούσαν να το κυκλοφορήσουν. Όλες οι Τράπεζες της Εδωάπης έχουν ειδοποιηθή και δεν θα δεχθούν από κινέναν χαρτονομίσματα των χιλίων μαρκων, χωρίς να ζητήσουν διάφορες πληροφορίες. Ξέρω ότι εσύ είσαι ο άνθρωπος που εδοκίμασε να τα κυκλοφορήση εδώ.

Ο Τζόννυ διεμαρτυρήθη.

—Εν πάση περιπτώσει δεν πρόκειται γι' αυτό τώρα. Άλλά αν συμβαίνει να έχεις χαμιά πληροφορία, αυτή θα μπορούσε να μās βοηθήση να τσιμπήσουμε τον λεγόμενο και τότε δεν θα έχης πια ανάγκη να δουλέψης στη ζωή σου. Σκέψον το αυτό που σου λέω.

Ο Τζόννυ το έσκέφθηκε σ' όλο το διάστημα του δρόμου καθώς έγύριζε στη νέα κατοικία του. Είχε μαντέψει ήδη ότι ο εργοδότης του ήταν άνακατεμμένος στη μεγάλη εκείνη δουλειά και ήξερε ότι ήταν ένας άνθρωπος που δεν θα εόισταζε καθόλου να σκοτώση.

Δεν θα ήταν όμως δύσκολο να πιασθή μέσα στο αυτοκίνητό του, και το σπουδαιότερο να μη φανή ο ίδιος καθόλου σ' αυτή την υπόθεσι. Η αστυνομία θα μπορούσε να περικυκλώση το αυτοκίνητο από της τέσσερες μεριές και να το υποχρεώση να σταθή, το μόνο δε που είχε να κάμη ο Τζόννυ ήταν να προδώση την συνάντησι. Πέντε χιλιάδες λίρες δεν ήταν εύκαταφόρητον ποσόν.

Όλη την νύχτα ο Τζόννυ συλλογιζόταν την υπόθεσι αυτή, και την άλλη μέρα το πρωί έπηρε το λεωφορείον και έφθασε στην Σκωτίαλντ Γυάρντ, όπου επί δύο ώρες έμειλες άπεριορίστως στους αστυνομικούς, μεταξύ των οποίων ήταν και ο Τιμ Τζόννταν.

Η προσεχής συνέντευξις του Τζόννυ Τάιμ με τον μυστηριώδη εργοδότη του είχε ορισθή στην συνοικία Μάρνρετ, στην γωνία του τετραγώνου Γένιγκς.

Ο Τιμ που είχε ήδη ερευνήσει ολόκληρη την συνοικία Μάρνρετ και είχε προσέξει το μεγάλο κτίριο του τετραγώνου Γένιγκς, άπεφάσισε χωρίς να πη τίποτα, να πάη την νύχτα για να παρατηρήση το παράξενο και άπομονωμένο εκείνο κτίριο.

Ήταν βράδυ πια όταν ο Τζόννυ Τάιμ έβγηκε από την Σκωτίαλντ Γυάρντ και έπροχώρησε προς το κέντρον της πόλεως. Είχε μιά συνέντευξι με τον Νιάνεϊ την επόμενη νύχτα αλλά οι αστυνομικοί είχαν φροντίσει ώστε να μη ήταν ανάγκη να ξαναέλθη στην Σκωτίαλντ Γυάρντ, αλλά να

τους εύρισκε την επόμενη κάπου άλλο για να καθορισθούν όλες ή λεπτομέρειες της περικυκλώσεως του Νιάνεϊ.

Ο Τζόννυ Τάιμ ήταν πολύ εύχαρισμένος από την τύχη του. Ο άρχισαν της του είχε κάμει μιά μακροσκελή δουλειά περί του τρόπου με τον οποίον έπρεπε να χρησιμοποιήση τα χρήματα της άμοιρης που θα έπαιρνε ο Τζόννυ Τάιμ, τον είχε άκούσει με σεβασμό, αλλά χωρίς κανένα ενδιαφέρον. Είχε τις δικές του ιδέες στη κεφάλαιο αυτό, ή όποιες περιέλαβαν ένα ταξείδι στο Παρίσι και στο Μόντε Κάρλο και πολλά άλλα ευάριστα και διασπαστικά πράγματα...

Είχε φθάσει ήδη στην γωνία του Σαρόύ Χίλλ, όταν ένα κλειστό αυτοκίνητο έφθασε και σταμάτησε δίπλα του στο πεδρόμιο.

—Έσ' σαι Τζόννυ;

Ο κ. Τάιμ εκνέταξε ξαφνιασμένος. Ήταν ή φωνή του εργοδότη του.

—Ναι, εγώ είμαι! απάντησε.

—Έλα μέσα!

Η πόρτα του αυτοκινήτου είχε ανοίξη. Ο Τζόννυ άντίκρινε την κίνησι ενός περιτρώφου που ήταν γυρισμένη επάνω του.

—Μη δοκιμάσης να φωνάξης ή να φύγης, γιατί σε κανονίζω άμέσως!

Ο Τζόννυ έβριζε ένα άπεγνωσμένο βλέμμα δλόγυρά του. Σε άπόσται είκοσι περίπου βημάτων ήταν ένας άστοννομικός που επέβλεπε την κυκλοφορία της διασταυρώσεως των δρόμων. Άλλά ο Τζόννυ δεν είχε την δύναμιν να κάμη ούτε την παραμικρή κίνησι.

—Μά τι με θέλετε, κύριε... άρχισε να λέη.

Ο Τζόννυ ανέβηκε και κάθησε δίπλα στον οδηγόν του αυτοκινήτου, άνασαιώντας βαρειά. Ο άλλος έσκυψε από πάνω του και έκλεισε την πόρτα.

Τι γίνονται όλοι τους στην Σκωτίαλντ Γυάρντ ρώτησε καθώς το αυτοκίνητο έπροχώρησε κατά μήκος της όχθης του Ταμέσως.

—Α! ναι, άρχισε να λέη ο Τζόννυ προσπαθώντας να αποδείξη την αθωότητά του. Με είχαν καλέσει εκεί για μιά κληστογραφία. Ενόμιζαν ότι ήμουν άνακατεμμένος σ' αυτήν την υπόθεσι.

—Τά ξέρω όλα, Είχες πάει εκεί χθες για αυτήν την υπόθεσι. Άλλά σήμερα δεν έπήγες γι' αυτό, Τζόννυ. Έχεις στην τσέπη σου τον χάρτη, που σου είχα δώσει;

Ο Τζόννυ το έβγαλε μηχανικά. Ήταν ο χάρτης επάνω στον οποίον ήταν σημειωμένες ή συναντήσεις της εβδομάδος.

—Σου είχα πη να μη τον παίρνης μαζί σου τον χάρτη αυτόν, αλλά να τον άφηνής στο σπίτι σου. Γιατί τον έπήγες στην Σκωτίαλντ Γυάρντ;

—Κατά τύχη τον έχω μαζί μου, είπε ο Τζόννυ άδιστα για να υπεκφύγη. Τι κακό είναι αυτό; Που πάμε;

—Θα έλθης στο σπίτι μου για να κουβεντιάσουμε λίγακι.

Επροχώρησαν άρκετή ώρα, χωρίς να μιλούν και τέλος ο Τζόννυ δεν κρατήθηκε.

—Δεν πιστεύω να νομίζετε ότι είχα πάει στην Σκωτίαλντ για σας, αφέντη!

—Αυτό νομίζω, είπε ο οδηγός του αυτοκινήτου με ένα καχχαμό.

(Άκολουθεί)

ΟΙ ΚΕΡΔΙΣΜΕΝΟΙ ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

Του SELMAINE BEANMONT

θέλω να με νομίζουν για νουνά πλούσια και ν' αναγκαστώ να στείλω στο παιδί της άδελφής μου δώρα σαν να ήταν πριγκιπόπουλο. Άς περιμένουμε να βγάλη το πρώτο δόντι! ύστερα θα σκεφτούμε.

Το μωρό άρχισε πολύ να βγάλη το πρώτο δόντι, αλλά επί τέλους το σπουδαίο αυτό γεγονός συνέβηκε και ο Μαρσέλ Πιλού έφερε βόλτα όλα τα καταστήματα αυτοκινήτων και κονβάρλες χαμιά πενήντα-ριά καταλόγους πολύ έλκυστικούς που το αντίογγυνο άρχισε να εξετάζει.

Λοιπόν το άμοιρο πλάσμα που έκτελούσε στους Πιλού καθήκοντα ύπερητράς περνοντας ένα γελίο μισθό, άκονσε στο τέλος τις συμβουλές της γειτονίσσας του έκτου πατώματος και είπε στην αμίλη αυτά τα λόγια.

Κυρία, δε θα ζητούσα τίποτε άπ' τη κυρία, αλλά καταλαβα πως ή κυρία θ' άγόραζε ένα αυτοκίνητο: λοιπόν άφου ή κυρία έχει τα μέσα ν' άγοράση αυτοκίνητο, έχει τα μέσα να με τρώη καλύτερα και να μου κάνη αΐθηση. Βαρέθηκα πια να τρώω βρώμικες σαρόέλλες και φασόλια νερόβραστα.

«Και θέλω έκато φράγκα περισσότερα τον μήνα.

—Εγώ ν' άγοράσω αυτοκίνητο, ούρλιασε ή Καμίλη, τρελλή είσαι Μελανία;

—Αν γέμισο ο Κύριος το σπίτι από κατάλογους, τόκανε γιατί θέλει να πιασάη αυτοκίνητα, αν θέλη να πιασάη αυτοκίνητα, θα πη πως χάσαμε χρήματα, άντι να κερδίσουμε. Ξέρεις πόσα χάσαμε. Μελανία; Έκατο χιλιάδες φράγκα!

Η Μελανία, τάχασε και πήγε στη κουζίνα, όπου σε λίγο λιγοθύμησε άπ' την πεί-

να. Την πήγανε στο νοσοκομείο. Η Καμίλη δεν τη άντικατέστησε.

—Καταλαβαίνεις, έξήγησε ή φιλόλογος στον άντρα της, αν πάρω άλλη δόξα, θα πάθουμε τα ίδια. Στην ανάγκη θα εύρωμε ένα μικρότερο διαμέρισμα.

—Και το αυτοκίνητο, άφου υπάρχουν τα έπιβατικά; Πρώτα πρώτα δε νοιώθεις τίποτα άπ' αυτά τα πράματα και θάχουμε όλη την ώρα φασαρίες... με τη μηχανή. Και έπειτα, είσαι άξιος να σπάσης χαμιά μέρα κανένα δόντι άπάνω στο τιμόνι και να ρίξεις το αυτοκίνητο άπάνω σε κανένα τοίχο.

Δε χρειάζεται πια αυτοκίνητο.

—Και οι έπισκευές του σπιτιού;

—Άς νοικιάσουμε το σπίτι. Η ένοικιαστές θάχουν το δικαίωμα να κάνουν τις έπισκευές.

Δυό χρόνια ύστερα άπ' την άπίστευτη τύχη τους, οι Πιλού ήσαν άγνωστοί! είχανε αλλάξει το όμορφο διαμερισμά τους με μιά μάντρα και ζούσανε με κουκιά και με ρέγγες. Οι συγγενείς τους συγκινήθηκαν και τους λυπηθήκανε. Όλοι άποφασίσανε και τους βοηθήσανε. Η άδελφή της Καμίλη, που άνδρας της είχε καλά τον τρόπο του, τους έκοψε μηνιατικό 500 φράγκα, ο θεός Εγγένιος τους έδινε 200 φράγκα το μήνα καθώς και ο ξάδελφος Ρογήρος.

Κάθε πρώτη του μηνός, ο Μαρσέλ, με τσιμμένο έπαλωφόρι έκανε μιά βόλτα στους στενούς συγγενείς του και γούριζε μάλιστα χαμιά φορά μ' άπομεινάρια φαγητών.

Μιά μέρα που το αντίογγυνο έκενοκά- λιαζε έτσι μιά φτερούγα χόττας, χτυπήσανε τη πόρτα. Όλη ή οικογένεια στεκότανε στο κατώφλι.

—Άγαπητά μου παιδιά, είπε ο θεός Εγγένιος, έχωμαι να σας πω ένα πολύ καλό νέο. Όλα τα βάσανά σας τελείωσαν. Είχα άγοράσει για σας ένα άριθμό του λαχείου. Κερδίσατε... Κερδίσατε 100.000 φράγκα. Χαρήτε τα.

Για να τα χάση, το αντίογγυνο Πιλού άγόρασε κόκ και άπελπισμένο που δεν θα μπορούσε πια να είναι φτωχό, άναψε τη σόμπα και αυτοκίνησε από άσφύδα τη νύχτα.

SELMAINE BEANMONT

Άνδρακες δ θησαυρός.

Ένας νεαρός χωρικός της Βρετανίας γράφουν ή Παρισίους έφημερίδες, έβλεπε από καιρού εις τον ύπνον του την μητέρα του ή οποία του υπαδείκνυε ότι έαν έσκαβε εις βάθος δύο μέτρων έξωθι της οικίας του θα εύρισκεν ένα θησαυρόν. Ο χωρικός έσπευσε να συμμορφώη προς τας ύποδείξεις του όνειρου του άλλ' άντι θησαυρόν βρήκε μόνον μιά έπιστολή διά της οποίας ή μητέρα του του ένεπιστεύετο ότι ήτο νόθος ενός ήδη βουλευτού της περιφέρειας. Ο νεαρός χωρικός ζήτη ήδη ν' άναγνωρίσθη επί τη βάσει της έν λόγω έπιστολής υπό του ύποπτεμένου πατρός του, όστις είνε και πλουσιώτατος έν ό τελευταίος ισχυρίζεται ότι πρόκειται περί σκηνοθεσίας των πολιτικών του αντιπάλων οι όποιοι επιδιώκουν να τον εκθίσουν.

...Λοιπόν θέλεις να δείξης πως είμαστε πλούσιοι;

= 21 =

ΚΛΑΡΑ ΜΠΟΥΟΥ

Η Ιστορία της Κλάρας Μπούου, ιστορία θανμασία σαν παραμύθι, έφθασε τώρα σ' ένα απότομο τέλος, που την αφήνει διλιμμένη και άρρωστη, στερηθείσα απ' την μία μέρα στην άλλη το στέμμα της, ως μικρή βασίλισσα της Αμερικής και άναγκασθείσα να καταφύγει σε μία ξερή παύλη, μακριά απ' τους ανθώπους. Έπι τρεις εβδομάδες, η υπόθεσις Κλάρας Μπούου προήχθηκε στις έφημερίδες ένδιαφέρονσα και άφθονη ύλη. Αι λεπτομέρειαι της υποθέσεως είναι γνωσται· μία γραμματεύς, η Μις Νταϊζη ντε Βοέ, πραγματική γραμματεύς, έφ' όσον ήταν ένήμερος όλων των μυστικών της Κλάρας, άπεκάλυψε μέσ' στο δικαστήριο όλα τα μυστικά της, που δεν μπορούσαν παρά να εξαγριώσουν την ποινικανική κοινή γνώμη της Αμερικής. Έφ' όσον η Κλάρα κατεδικάσθη επί άπατί, κανείς δεν θα μäs έμποδίση να πιστεύουμε ότι κάτω απ' αυτή την υπόθεσι έπεκρύπτετο ένας έκβιασμός. Άλλά το γεγονός είναι ότι η τύχη της Κλάρας Μπούου άπεφασίσθη την ήμερα όπου, έν μέσω δικαστηρίου έγινε λόγος για τους έρωτες της με τον Γάβρου Κούπερ, το γιατρό "Ρολ Πήρσον του Ντάλλας τον Χάρου Ρίχμαν ή Ρέξ Μπίλλ, το θελκτικό κάου-μπού, ό οποίος τώρα έμεινε ο μόνος πιστός σύντροφος του πρώην άστέρος πρώτου μεγέθους.

Η υπόθεσις Κλάρας Μπούου είναι ένα έπεισόδιο αυτής της περίφημης επιδρομής εναντίον των έξοχότητων, η όποία είναι πολύ χαρακτηριστική του κοινωνικού μέλλοντος της Αμερικής. Μετά τον Φάττυ, μετά την Μάμπελ Νόρμαν, η Κλάρα Μπούου κυκλοφορούσαι στους δρόμους της καλλιφορίας· δεν ήταν πειό χειρότερες από τις ιστορίες των... άλλ' άς μη αναφέρουμε όνόματα. Μäs επιτρέπεται να υποθέσουμε ότι η διαφήμιση έπαιξε μεγάλο ρόλο διά να λανσαρισθούν. Τόσες άλλες, στην ίδια περιπέτσει, μύορσαν ν' άντισταθούν, άς αναφέρουμε τον Τσάρλι Τσάπλιν ή την Γκλόρια Σβάνσον που ήταν ό στυλός όλων των κατηγοριών. Χθες άκόμη, η Μάρλιν Ντη-τρίλ κ'ι ό Τσέλ Βόν Στέμσεργκ.

Η Κλάρα Μπούου δεν ήθελε να όμολογήση την ήττα της· άγαπούσε τη μάχη. Έπέμεινε εις την μήνυσιν εναντίον της Μις Νταϊζη ντε Βοέ. Έπίστευεν ίσως ότι εκείνοι οι όποιοι για διαφήμιση έκαναν να γινεναι λόγος γι' αυτήν, θα την ύπεστήριζαν. Δεν συνέβη όμως τίποτε τέτοιο.

Η Μις Κλάρα Μπούου άρρωστη και κουρασμένη, ήναγκάσθη να άκυρώση το συμβόλαιον. Θά την ξαναϊδούμε άρα γε· ύπάρχει, το έξης, στην τύχη αυτής της τόσο όμορφης και γελαστής νέας, κάτι το πολύ μελαγχολικό... Μäs έφάνη ένδιαφέρον και δίκαιον να μεταφράσουμε και δημοσιεύσουμε τα άπρημνηνεύματα που έγραψε και τα όποια θα σας άποκαλύψουν περιέργες λεπτομέρειες.

Είχα πάντοτε τις ιδέες μου για τη ζωή. Άλλοτε, όταν ήμουν άκόμη μία από τις βασίλισσες του στούντιο του Χόλλυγουντ, ή άμεινιμνία μου μου επέτρεπε να μην άσχοιούμαι διόλου με τις άπειρες διαδόσεις που κυκλοφορούσαν στην Καλλιφορία για τις περιπέτειές μου και τους μνηστήρας μου. Πάντοτε άρνήθηκα ν' άσχοιηθώ για το μέλλον μου. Ό γάμος; Πού... Είχα άλλα πράγματα να κάνω· οι άνθρωποι δεν είναι εις θεόν ν' άντιληφθούν πόσο σκληρή είναι ή εργασία στο στούντιο... Και σκεπτόμουν: «Τό συμβόλαιόν μου διαρκεί άκόμη είκοσι μήνες· 20 μήνες σοβαρής εργασίας. Έπειτα, έπειτα, δεν θέλω παρά να τραχηθώ ένα άρεκτό διάστημα

στην έπαυλή μου στην πλάτ του Ναλλιμπόν· θα τρώω, θα κοιμούμαι, θα διασκεδάω και θα αναπαύομαι. Και ίσως, μία μέρα, θα συναντήσω αυτόν που θα γίνη άνδρας μου».

Και όμως, όχι! Ήταν γραφτό ν' άναποδογνοισθ ή ζωή μου, να φθαρή ή ύγεια μου. Και τώρα άρχίζω να σκέπτομαι την μακρινή εποχή όπου, απ' την μία μέρα στην άλλη άρπάχτηκα απ' αυτό το τέρας που λέγεται κινηματογράφος. Σε τι μου χρησίμευσε αυτή ή περιπετειώδης και γεμάτη θριάμβους ζωή, άφού έπρόκειτο να καταλήξη σε τόσο θλιβερές μέρες;

Τό περρωμένον και ή τύχη μ' ώδήγησαν στο κινηματογράφο. Θά με έκαναν να ξε-

Η Κλάρα Μπούου

καρδιασθ στα γέλοια άν μου άνήγγελλαν πώς μία μέρα θα ήμουν ένα από τα άστρα του Χόλλυγουντ. Πολλές φορές είχαρωτήσει τον καθρέπτη, και ή άπάντησίς του δεν ήταν καθόλου ένθαρρυντική· ήμουν κοντή, χονδρή, και κομμη. Πώς μπορούσα να γίνω άστρο μ' αυτά τα χάλια; Μία μέρα, ένα κινηματογραφικό περιοδικό άνήγγειλε ένα διαγωνισμό καλλονής έλεγαι: «Στείλτε την φωτογραφίαν σας». Έβγαλα μερικές φθηνές φωτογραφίες· ήσαν πολύ άσχημες. Και τίς έστειλα—γιατί ήμουν από τότε επιπόλαιη και κοκέττα. Πόσο μετανοιώνω σήμερα...

Πήρα ένα γράμμα μου έητοούσαν να περάσω από την έπιθεώρησι για μία δοκιμή. Ήμουν 15 χρονών, πολύ κακοντυμένη και δεν ήξευρα να μιλήσω. Ό μπαμπάς μ' έμπόδισε όταν, μπροστά στο μέγαρον του περιοδικού, είδα τις κορφές και θωρακές που κατέβαιναν από τα πολυτελή άμάξια των.

Πίσω από ένα γραφείο ήταν ένας άνδρας. Όυτε με κούταξε καν. Έπρόφερε μόνο: «Όχι! Θά σας κάνουμε να παίξετε στο σινεμά!»

Θά διαβάστε πειό κάτω, στα άπομνηνεύματά μου την ιστορία όλων των άνδρών που ή φήμη έκαμε άραβωνιαστικούς ή έρωστας μου. Αυτό άρχισε μόλις έφθασα στο στούντιο και έν τούτοις εγγαζόμουν

πολύ· είχα ένα σωρό κορφές για φυσική άγωγή για να μείνω λεπτή· μιλούσα όλο ν' άκούω... Ό πρώτος ήταν ό Ντόναλ Κέϊθ· είχαμε παίξει μαζί. Έπίστευαν καλή ότι θα γινότανε μεγάλος ντόρος να μäs παραστάουν άραβωνιασμένους. Έν τούτοις, δεν ήθελα επ' ούδενι λόγω να διαλέξω τον άνδρα μου στον κινηματογράφο, θά είναι ευλόγως για τον συμπαίκτη μου. Ό συμπαίκτης μου· νομίζετε λοιπόν ότι άνταλαμβάνομαι ότι είναι άνδρας, ένθ γνωρίζω το φίλμ; Παρ' όλα ταύτα δεν μου έλειψαν αι προτάσεις γάμου.

Τόν Τίλντιρ Ρολάν, που τον έλεγαν τότε Λουί· Άλλόφ, δεν τον πανδρεύθηκα γιατί ό μπαμπάς μ' έβρισκε πολύ νέα. Ό Μάσι Σαβάζ, ό κουτός, θέλησε να σκοτωθ ή για να με κατακτήση. Έπειτα ήλθε ή σειρά του Γάβρου Κούπερ με τον όποιο ήμουν μάλλον κοκέττα. Ό σκηνοθέτης Βίκτωρ Βλίκμυκ άκολούθησε, ήταν όμως πολύ γέρος και πολύ σοβαρός για μένα.

Κατόπιν ό έκτος, ένας γαιπάρος του Νουλλάς... Είμε μια απ' τις θλιβερότερες άναμνήσεις μου. Έπί τέλος, ό Λάρου Ρίχμαν, ό χαριτωμένος Λάρου, με τον όποιον κινδύνευσα να πιαστώ σοβαρά. Καί ό Ρέξ Μπίλλ. Και δεν ήθελα να ξεγάσω τον Μπίλλν Μπούου τον εάδελφό μου της Άνατολής, ένα τόσο όμορφο άγόρι...

Μά τι ναι όλ' αυτά; Δεν είναι τώρα πειά παρά σκόννη, σκόννη άναμνήσεων. Καί δεν θέλω ποτέ να ξαναϊδω τη γελαστή και άμειμνη Κλάρα Μπούου της όθόννης, τη μόνη ένοχο...

ΚΛΑΡΑ Μ. ΠΟΥΟΥ

ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ 12 παρά 5

«Γιά Τσέμπις κόχαμ Πρεπεζάν»

12 παρά 5!—Και το τραίνο άθόρυβα τραβάει... κ' άπομακρύνεται στο σκότος... Τό φίλμ άρχίζει!... Και τ' άκομπανιάνει ή [διακόπως, ό χαρακτηριστικός των τραί- [νου κρότος!]

Σ' ένα παράθυρο ένας Νέος παράξενος, με σθηριγμένο στην παλάμη το κεφάλι, κυττάζει προς τα φωτατής μεγάλης Πόλεως που τα χωνεύει ή Νύχτα άγάλλι-άγάλλι... «ΑΝΤΙΟ ΒΑΡΣΑΒΑ» ψιθυρίζουνε τα χείλη του!...

Κι' ένθ ή Βαρσάβα χάνεται στα μάχη, ήρεμα... δίχως καν μία κάποια σύσπαση, γλυστροάει από τα μάτια του ένα δάκρυ!...

—Τρεις μήνες!... Μία όλόκληρη ζωή σχεδόν! Άλήθεια... πόσα... πόσα... σε τρεις μήνες!... «Έρωτες... Άγωνίες... Λόξες... Περιπέτειες... σε πάρα...» σ' εθάρματα... σε λιμνιές!...

...Τρεις μήνες!... Μία όλόκληρη ζωή σχεδόν! Κι' ένθ ό «συρμός» βυθίζεται σε κατω- [φρέσιες]

Όλα περνούνε κυκλικά απ' τη μνήμη του, ΟΛΑ... με τις παραμικρές των λεπτομέρειες!

—Ξέρει καλά πώς όλα αυτά θα ξεγα- [στούν!]

Μά ξέρει επίσης πώς θα μείνουν κατά βά- [θος]

τά μάτια τα παράξενα της Νέλλν Ουόμπ- [νισμα]

και της Νινόν Ταρχόφσκα το άγριο πάθος!... ΕΞΠΡΕΣ-ΟΡΙΑΝ» 20/6/31

ΟΡΕΣΤΗΣ ΛΑΣΚΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η Ιστορία του Πυροβολικού

Τά κανόνια έπαιξαν σπουδαίο ρόλο στην ιστορία.

Οι Άγγλοι κέρδισαν τη μάχη του Κρε-σέν το 1346, χάρις στα κανόνια που χρησιμοποίησαν. Ήταν ή πρώτη φορά που γινόταν χρήση του πυροβολικού σε μάχη.

Ό Γάλλος ιστορικός Φρουεσάρ γράφει σχετικά: στον 14ον αιώνα: «Τά κανόνια καί ποτα έθριγγαν μικρές σιδερένιες βόλτες για να τρομάζουν, να τρομοκρατήσουν και να καταστρέφουν τ' άλογα και αι ήλιες των κανονιών αυτών έκαναν τέτοιο ήχο και κρότο ώστε νόμιζες ότι κατάρτισε ό ούρανος μαζί με τη μεγάλη καταστροφή των ανθρώπων και το αποδογμήρισμα των άλόγων».

Σε διάστημα μεγαλύτερο από μισό αιώνα τά κανόνια δεν έπαρουσίασαν καμμία επίσπαση. Αποτελούντο από ένα σιδερένιο σωλήνα λίγο κωνικό, που σχηματιζόταν από σιδερένιους κοίλους που ήτανε κλιμένοι ό ένας με τον άλλο.

Πριν από τη μάχη τά στήγανε με δυναμιά στα σημεία που τά θεωρούσαν τά καλύτερα. Ήταν άκονιμισμένα άπ' άνω σε μία σκαλωσιά και δεν μπορούσαν να μετακινήσουν άνάλογα με τις περιπέτειες της μάχης. Γι' αυτό πολλές φορές ή όδοι τους ήτανε τελείως άσχημαντη.

Όταν βασιλευε ό Κάρολος ό 7ος της Γαλλίας, ό άδελφός του Μπριώ, που δίκαια ήτανε έγκριντός, τροποποίησε την κατασκευή των κανονιών, μίκρυνε τη διάμετρό τους και τάκανε κινητά. Στην πολιορκία της Ουεάνης, το 1429, οι Γάλλοι είχαν 80 κανόνια και έκαναν μεγάλη καταστροφή στους Άγγλους.

Έπειτα ήρθε ή έφευρεσι των μπρούντζι-νων κανονιών. Ό Κάρολος ό 8ος χρησιμοποίησε τις έπιτυχίες του στην Ίταλία, το 1494, στο πολιορκούμενο πυροβολικόν του. Λοιπόν ήταν άξιοσημείωτο ότι από το τέλος του 15ου αιώνα ως τα μέσα του 19ου δεν έγιναν καί κανόνια σπουδαίες μεταβολές. Άλλά το 1855 ό γαλλικός στρατός δέχθηκε το πρώτο κανόνι, έπειτα ήρθαν με τη σειρά το γέμισμα από το πίσω μέρος και ή χρησιμοποίησι των άτσάλινων κανονιών.

Η πρώτη δοκιμή του βχ-ποικού του Φούλτωνος

Ό Φούλτον έπειτα από τις άποτυχίες των άλλων έφευρετών άπεφάσισε να εύρη τη λύση του προβλήματος της χρησιμοποίησης του άτμου στα πλοία. Στις 9 Αύγουστου 1803 έκανε στο Παρίσι πειράματα με νέου συστήματος του θαλασσοπορίας.

Η έφημερίς των «Συζητήσεων» δημοσίευσε την εποχή εκείνη την εξής περιγραφή: «Ποι δύο μηχανές έβλεπε κανείς κοντά στη μηχαναία του Σαίγω ένα πλοίο... όπλησμένο με δύο μεγάλες ρόδες βγαλμένες από ένα άξονα· πίσω απ' τις ρόδες αυτές ήσαν και σάν μεγάλη θερμάστρα· μ' την σωλήνα που λέγανε ήτι ήτο μία μικρή αντίλη με άτμο προορισμένη να κινη τις ρόδες και το πλοίο... Στις έξη το βράδυ, ό Φούλτον βοηθούμενος μόνον από τρία άτομα, έθεσε εις κίνηση το πλοίο του και έπαισε πού ήν δειμένα από πίσω και έκκωπησθη, παρουσίασε στους περιέρο-ντας το παραδόξο θέαμα ενός πλοίου κινου-μενου με ρόδες σάν ένα άμάξι, ή όποιες ρόδες ήσαν ώπλισμένες με ίσιες φτερούγες που έκινούντο κι' αυτές από μία άντλία με άτμο. Η ταχύτης του κατ' το ρεθματος του Σαγανέλλν υπολογίστηκε ή ίδια με την ταχύτητα ενός βασιστικού άμαξιού! Άνεβή και κατέβη από το Μπονμ εις το

Σαίγω έκανε έλιγμούς γυρίζοντας δεξιά και άριστερά από την κολυμβητική σχολή. Έφευρετής της σπουδαίας αυτής έφευρεσεως είναι ό κ. Φούλτων Άμερικανός και διάσημος μηχανικός».

Η εξέλιξις του ανθρώπου κατ' την θεωρείαν του Δαρβίνου. (Έκ των κάτω προς τα άνω)

Η ανακάλυψις της πυρίτιδος

Φαίνεται ότι το μπαρούτι έχει έφευρεθεί από τους Κινέζους πολύ π. Χ. και άργότερα από τους Άραβες, οι όποιοι είχαν μάθει από τους πρώτους ν' άνακατεύουν το νιτρικό άλας με το κάρβον και το θειάφι. Οι Άραβες όμως με το μπαρούτι που κατεσκεύαζαν δεν μπορούσαν να επιτύχουν άκόμα όλα τα άποτελέσματα της εκρήξεως, που είναι άναγκαία για την εκσφενδόνισι των σφαιρών.

Η ανακάλυψις των εκρηκτικών ιδιοτήτων άνάγεται στους Άραβες.

Κατά τα γραφόμενα μερικών συγγραφέων, το μπαρούτι ανακαλύφθηκε, στη Γερμανία από τον φραγκισκανό καλόγερο Σεβερίνιους Μπέρτχλοντ Σουάτς, ό όποιος ζούσε στα μέσα του 14ου αιώνα, ένθ βασιλευε ό Κάρολος ό 4ος, που πέθανε το 1378.

Νά πώς έγινε ή ανακάλυψις της πυρίτιδος. Ό Σεβερίνιους καταγινόμενος με την άλχημεία ή με την τέχνη να κατασκευάζη χρυσό. Στο έργοστηριό του στο Τρίμπουργκ ή Μπριουγκόν, ένθ μία μέρα άνακάτενε μαζί νιτρικό άλας κάρβονο και θειάφι το μίγμα αυτό πήρε έξαφνα φωιά με μία τρυμερή εκρηξι και το γουδόχερο που έφυγε από τα χείρια του καλόγερου, που έπεσε άνάσκηλα από τον τρόμον του, εκσφενδονίστηκε με δύναμη μέσα στο έρραστηριό.

Άμα συνήλθε από την τρομάρα του, ό καλόγερος κατάλαβε άμέσως ότι το μίγμα αυτό μπορούσε να χρησιμοποιηθ ή στο πόλεμο, για να εκσφενδονίζη μακράν της σφαίρες, δεν ξέφυγε μονάχα άν χρησιμοποίησε την έφευρεσι του. Έκείνο όμως που είναι σκεδόν βέβαιον, είναι ότι άποκεφαλίσθηκε το 1388 κατ' άδιαγνιν του βασιλέως Βανσεολάς της Βοημίας για τα άτοπα των έφευρεσεών του.

Μολονότι το όνομα του έφευρετόν της πυρίτιδος έμεινε για πάντα ληροποιημένο, το μπαρούτι χρησιμ. ποιήθηκε εν πρώτοις στα μικρά πυροβόλα όπλα το 1399 στην Ίταλία, και το 1313 στη Γερμανία.

Στη Γαλλία σ' ένα κατάστιχο λογαριασμών του 1338 είναι γραμμένα αυτά τα λόγια. «Ποσόν... για μπαρούτι και άλλα πράγματα άναγκαία για τα κανόνια που είναι μπροστά στο Πουί Ρουλιέρ στο Άγε-νον».

Μία άλλη έκδοχη άποδίδει την ανακάλυψη της πυρίτιδος στον Άγγλο καλόγερο Ροξέ Μπάνιν, ό όποιος όνομάσθηκε ό θανμαστός σοφός, και που ήτανε ένας από τους πιο μεγάλους εκρηκτικούς της πειραματικής επιστήμης στον Μεσαίωνα.

Οι σιδερόφρακτοι Ίπποτες καίτοι ως τότε ήτανε άπρόσβλητοι, θεωρούσαν την χρήση των πυροβόλων όπλων ως όπλα προάξι. Το 1411, στην πολιορκία του Μπελ-λεγκάρντ, το μπαρούτι χρησιμοποιήθηκε στα ύπονόμους, καθώς και το 1497 στην πολιορκία του Σαγανέλλν, αυτή όμως τη φορά δεν έφερε κανένα άποτέλεσμα.

Από τον 15ον αιώνα κ' έκει το μπαρούτι έγινε ένα από τα κυριώτερα μέσα του πολέμου.

Το μεναστήριον του Άγ. Βερνάρδου.

Τό ιστορικόν μοναστήριον του Άγ. Βερνάρδου της Έλβετίας μεταφέρεται εις τό όρος Θιβέτ, διότι πολλοί όλγόι πλέον τα-ξειδιόται το έπικρέπονται και δεν δύναται να άνταποκριθ ή εις τα έξόδα του. Μία άποστολή μάλιστα εκ Καλογίρων μετέβη εις τό όρος Θιβέτ και έξέλεξεν τον τόπον που θα κτισθ ή το νέον μοναστήριον.

Μὲ τὴν ἑναρξί τῆς χειμερινῆς σαιζὸν
ποῦ ἀρχίζουν οἱ διάφοροι μεγάλοι Παρισι-
νοὶ οἰκοὶ τῆς μόδας νὰ ἐπιδεικνύουν τὰ
μοντέλα τους, κατόπιν τῶν ληφθέν-
των μέτρων ὑστερὰ ἀπ' ὅσα συνέβησαν εἰς
τὸ παρισθόν, συλλήφθησαν ὑπὸ τῆς ὁρ-
γοκαθείρας ἐδικῆς ἑταιρείας ἀνικατα-
σκοπεῖς ὑπὸ τῶν μεγάλων καταστημάτων,
δύο Ἀμερικανίδες κατ'ἀσκοποὶ τῆς μόδας,
Αἱ συλλήφθεισai κατ'ἀσκοποὶ παρουσιάζο-
μεθα ὡς πελάτισσαι τῶν καταστημάτων
περιιρχομένων αὐτὰ καὶ ἀντέγραφον τὰ διά-
φορα μοντέλλα. Ἐκαστον ἀντίγραφον ἐπω-
λοῦσαν ἀνὰ 500—1000 δολλάρια τῆς Ἀμε-
ρικανικαῖς· νεωτερισμοὺς. Αἱ δύο κατ'ἀσκο-
ποὶ κατεδικάσθησαν εἰς τριμνην φυλάκι-
σιν.

Ἡ Γερμανικὴ ἀστυνομία συνέλαβεν μίαν ὀλόκληρον στείραν ἀσφατεπύρῳαν οἱ ὅποιοι προέβαινον στὴν ἐξαγωγήν γυναικῶν διὰ τὸ Μπουένος Ἀϊρες· καὶ εἰς ἄλλα μέρη. Ἡ ἐν λόγῳ στείρα εἶναι ὀργανωμένη κατὰ τὴν ἑν ἑκατομμύριον, ἀπολογεῖται δὲ ὅτι ἡ... ἐξαγωγή της ἀνέρχεται εἰς 150.200 ἑκατομμύρια μηνιαίως. Τὰ δυστυχῆ θύματα ἐξηλατῶντο κατὰ τὸν ἑξῆς ῥυθμόν:

Ἐξιδόντων μακροὶ δημοσιεύσεις εἰς τὰς ἐφημερίδας οὗ ζητοῦνται διὰ τὸ ἐξευρεῖν κὼν νεύη ηλικίας ἀπὸ 17—20 ἐτῶν, εὐρωσσοὶ καὶ ἡγίεις διὰ νὰ ἀναλάβουν ἐργασίαν ὡς διδασκαλικοὶ τῆς Γερμανικῆς τοῦ πινύου κλπ. Αἱ προσερχόμεναι, ἐφ' ὅσον ἦσαν ὥραιαι, προσλαμβάνονται ἀμέσως, τὶς ἐξίδετο μάλιστα καὶ μὴ τεμηνία τῶν ἀπὸ δαρχῶν τῶν ὡς προκαταβολὴ καὶ βλα τὰ ἐξοδα τοῦ ταξιδίου. Ἀνεγύρων δὲ ἐκ Γερμανίας κατ' ὁμάδας ἀπὸ 5—10 ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν ἐμπειστὸν πρακτόρων. Ὅταν ἐφθάσαν εἰς τὴν Ἀργεντινὴν τὰς τοποθετοῦσαν θῆεν προσδοκῶντες εἰς διαφόρους γυναικες τῆς κατωτάτης ὑποστάθης αἰτινες ἀνελέμβανον νὰ τίς ὀδηγήσουν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀμαρτίας.

Ἐνα ἀπὸ τῶν
θύματα μὴ ὀφθαί-
οντάτη νέα ἡλικία
18 ἐτῶν παροφύ-
ρσεν. Μία ἄλλη
ἀπεπειράθη ν' αὐ-
τοκτονήσει. Ἡ κοι-
νή γνώμη ἐν Γερ-
μανίᾳ εἶναι ἀνά-
στατη ἀπὸ τὰς ἀ-
νωτέρων ἀποκαλύ-
ψεις καὶ ζητεῖ τὴν
τιμωρίαν εἰς τὴν
ἐσχάτην τῶν ποι-
νῶν τῶν συλλη-
φθέντων κτεναν-
θοόπων.

Ἔνας πτωχὸς
ψαρᾶς, κάτοικος
ἐνὸς μικροῦ Φιλαν-
δικοῦ χωριοῦ καὶ

προστάτης πολυμελητάτης οἰκογενείας ἔκα-
νε τὴν τύχην του ὑπὸ τὰς ἑξῆς μυθι-
στορηματικὰς συνθήκας.

Ὁ ἐν λόφῳ φάρας, ὀνόματι Ἰωσήφ Μπρουνί εἶχε τὰ τρία τέκνα του ἀσθενῆ κακεντρεχά, καὶ ἀπὸ ὧρας εἶς ὥραν ἀναμένοντα γὰρ γεννήσι τὸ σύζυγόν του ἐνθ' αὐτοῦ δὲν εἶχε πεντάρα οὐτε νὰ φοιρῇ. Πῆρε τὰ βαροῦλλα του λοιπὸν ἀπελπισμένους καὶ ἀνοίχτηκε εἰς τὸ πέλαγος μετ' ἡλπίδα νὰ ἀλίσσῃ κανένα ψάρι διὰ νὰ ἐξαφασίῃ τετραζήριτον τὸ φοιρῇ τὴν οἰκογενεῖαν του. Ἐνθ' ὅμως ματαίως ἐπὶ τρώγων κατεγίνετο εἰς τὸ φάρεμα χωρὶς ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα ἀλφῆς εἰς τὰ δικτυα του συνέλαβε ἕνα ἰχθὺν βάροςος πέντε δαδάων περὶπου. Ἀμέσως κατεβύθη εἰς τὴν παραλίαν διὰ νὰ πωλήσῃ τὸ φάρεμα τὸν. Ἀλλ' εἶτε διότι ἦτο ἀργά πλῆρον εἶτε διότι ἔτσι τὸ ἦθελε ἡ τύχη, ἀγορασθῆς δὲν εὐρέθη καὶ ὁ Μπρουνί κατεβύθη εἰς τὴν καλὴν του ὅπου ἐπεδόθη εἰς καθάρισμα τοῦ ψαριοῦ διὰ νὰ τὸ μαγειρεύσῃ. Ὅταν ὅμως ἀνοίξῃ τὰ ἐντόσθια τοῦ ψαριοῦ παραδόξως ἀνακάλυφεν ἕνα δακτυλίδι μὲ ἕνα μεγάλον ἀδάμαντα τὸ δακτυλίδι δὲν ἔφερε κανένα ὄνομα. Οἱ εἰδικοὶ εἰς τοὺς ὁποίους κατέλειξεν ὁ δυστυχὴς φάρας τοῦ προσέφεραν ἀμέσως 30 χιλιάδας λίρας ἥτοι 10 περὶπου ἑκατομμύρια δραχμῆς διὰ τὴν ἀγοράν τοῦ δακτυλιδίου. Κι' ἔτσι ὁ Μπρουνί ἐγίνε ξαφνικὰ ἐκατομμυριούχος.

Λέγεται ὅτι τὸ ἀνευρεθὲν δακτυλίδιον
ἦν ἑκείνου τοῦ βασιλέως τῆς Ἀμερικῆς
Τόμας Σμιθ ὅστις ἐπιβαίνων ἐνὸς πλοίου,
κατὰ τὴν διάκρειαν τοῦ πολέμου, τὸ ὅποιον
ὑπέστη ἐπίθειαν ὑπὸ ὑποβρυχίου ἐπνίγη
εἰς τὰ Φιλανδικὰ παράλια.

Ὑπὸ τῶν ὀργάνων τῆς μυστικῆς Ἀγγλι-
κῆς ἀστυνομίας συνελήφθη πρό τινων ἡ

μερῶν ἢ Ῥωσὶς ποιγικήισσα Ἐλισαβέ-
 Θεοδορόβνα Γιούζοβνα ἡ ὁποία θεω-
 ρεῖται μία ἀπὸ τὰς ὠραιωτέρας γυναῖκας
 τοῦ κόσμου. Οἱ λόγοι τῆς συλλήψεως τῆς
 ἀνεκρινόθησαν ὑπὸ τῶν ἀρχόντων οἱ ὅποιοι
 πρὸς ἀποσφόρην προφανῶς τὸν πορνο-
 ῶσαν νὰ τὴν ἀπελάσουν εἰς τὴν Ἀν-
 γλίαν.

Ἔνα ὁμως σοβαρὸ Ἀγγλικὸ οἰκονομικὸν περιοδικὸν προβαίνει ἤδη εἰς σπουδαῖα τὰς ἐθνείων καὶ ἀποκαλύπτει. Κατὰ τὰς ἐποχὰς καλῶν αὐτὰς ἡ Ρωσσία προηγουμένην ἥ οποῖα κατὰ γὰρ ἀπὸ τὰς παλαιότητας, ὡς κορυφαίας τὸν Ρώσσον ἐκτατοῦν μετὰ τὴν μετολσεβρικὴν ἐπαναστάσιν ἐγκατεστάθη εἰς τὴν προτείνουσάν τας Ἰσπανίας, Μαδρίτην καὶ δὲν ἀφῆρσε νὰ ἀνάγῃ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Βασιλέως, Ἀλφόνσον εἰς δυνατόν ἐρωτικὸν αἰσθημα.

Μίαν ἡμέραν ὁμοῦ αἰρνιδίως ἐγκατέλειπον τὸν Ἀλφόνσον, τὴν Ἰσπανικὴν προτενοῦσαν καὶ τὰ πλοῦτα τὰ ὁποῖα τῆς χάρισε ὁ πρῶτος διὰ τ' ἀκολουθῆσαι εἰς τὴν Παρίσι ἓνα Ρῶσον φτωχὸν σπουδαστὴν ὁποῖος φαίνεται ὅτι ἦτο πράκτωρ τῶν Μπολσεβίκων.

Ἡ πριγκίπισσα Ἑλισάβετ ἐνεφανίσθη εἰς τὸ Λονδῖνον πρὸ ἑξαμήνου. Ἐν τῷ μεταξῷ ὅμως φαίνεται ὅτι ἐμνήθη καὶ αὐτὴ εἰς τὸν μπολσεβικισμόν καὶ ἔγινε πράκτωρ τῆς Μόσχας. Διῆγε βίον πολυτελέστατον

καὶ ἐγκατεστάθη εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ μεγα-
 λυτά καὶ ἀκριβωτέρα ξενοδοχεία. Εἰς
 βάσει πλέον ἐκ τῶν προτέρων κατεσω-
 τῆν σχεδίων ἡ πρὸς κτίσιν συνήθη σχέσις
 μετὰ τὸν ὑπασπιστὴν τοῦ πρώτου Λόφου τοῦ
 Ναυαρχείου ἀπὸ τῶν ὁποίων ἀπέσπασε τὰ
 ὑψηλότερα διάφωρα σπονδαῖα καὶ μυστικὰ
 ἀφωρῶντα τὸν Ἀγγλικὸν στόλον. Μετὰ

καλλόν λέγεται ὅτι ἀφήεσε καὶ ὁλόκληρον τὸ σχέδιον ἀμύνης ἐναντίον τῶν ἀπορροχίων ἐν περιπτώσει πολέμου. Ὁ νεαρός ἱξιωματικός ὁ ὅποιος ἀνοσιῶς ἔγινε συγχορὴ τῆς κατασκόπου εὐθὺς ὡς ἐμαθετὴν ἀλήθειαν ἀπειροράθην' αὐτοκτονήσῃ καὶ ἡδὴ εὐρίσκεται ἐν κινδύνῳ.

νεκρικὴν πυρὰν, τὴν ὅποιαν δὲν ἐπρόφθα-
σαν οἱ παρενυπνιζόμενοι ναυάρχου ἐγκα-
ρος, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἔκαθε ζῶν καὶ ὁλο-
κλήτως. Ἐπὶ τῆς πυρᾶς ἔπλησεν, ἀνέστησεν
ἐκ νεκροφανείας, ὁ πρῶτος Λούκιος Λαμ-
πρός, δὲν ἐπρόφθασαν ὥσως ναὶ τὸν ἀναστ-
ροῦν, καὶ ἔγινε καὶ αὐτὸς παρανόλημα τοῦ
πυρός. Εὐθὺς᾽ ἑσπερος ὑπῆρχε ὁ Κέλιος Τυ-
βερίων, τὸν ὅποιον οἱ ὑπὸχρεῖται τοῦ ἰδνύ-
θσαν ναὶ ἀναστροῦν ζωντανὸν ἀπὸ τὴν πυ-
ρὰν.

Παρόμοια παραδείγματα νεκροφανείας αναφέρει και ο Πλούταρχος. Μεταξύ των άλλων αναφέρει περί ενός, ο οποίος κατέπεσε από κάποιο ύψωμα, και αναστήθη μετά τρεις ολοκληρώους ημέρας. "Ενα όμοιο έγγελώς συμβάν άφηγείται και ο Ιατρός Κορύβη. "Ενα παιδί κατέπεσε από το παράθυρο του δεύτερου πατώματος μίας οικίας έδωκομένη από άλλους νεκρός, και μετά τέσσερας ημέρας, άνέστης δι' ηλεκτρισμού. Κατά τών γάλλων Ιατρών Ντοράν, η κατάσταση αυτή ήμωρεται να παραταθή και επί οκτώ ημέρας. Το φαινόμενον τής δαταήμερο αυτής παρατάσεως τής νεκροφανείας παρουσιάσθη πράγματι το έτος 1746 εις την λαϊκην Εβώσελ, τόν θάνατον τής οποίας είχαν πιστεύσει τέσσαρες διαπρεπείς Ιατροί. Ο σύζυγός της όμως, πού τήν αγαπούσε τελλέα, δέν επέτρεπε εις κανέναν να έγγισσιν το πτώμα της και έκδιθη σιά εις το προσκεφάλαιόν της μέ το περίστροφον εις τα χέρια. Η έντολος αυτή άγρυπνία διήρκεσε διότ' ολοκληρώα ήμερονύκτια, μέχρις ότου περί τας άρχάς τής έννάτης νυκτός η δίδην μακαρίως έκρινε εύλογον να κινηθή και να άποτείνη τόν λόγον εις τόν άκούμνητον φρουρόν της.

* *
Καὶ οἱ βυζαντινοὶ συγγραφεῖς ἀνεφύρουν

σταξὺν ἑλπίων ποὺ εὐοδέησαν εἰς τὴν

Εἰς τὰ παράλια τῆς Ἰρλανδίας ἐνεφανίσθησαν τόσαι χελώναι ὥστε οἱ ψα-
ράδες τίς πιάνουν μὲ τὰ χέρια. Ἡ εἰς τὴν ἀνωτέρω φωτογραφία
χελώνα ζυγίζει περὶ τὰς 30 ὀκάδας.

εκροφανείας. Ἰδού
ική.

Ὁ αὐτοκράτωρ Ζήνων δὲ Ἰσοκρούς, ἀναισθητικός ἀπὸ τὴν μέθην καὶ θεωρητικὸς γέρκος, ἐκζηθεὺς μὲ ὅλην τὴν πολιτὴν, ποῦ ἐφαρμακίζεις τὸ Βυζάντιον, καὶ ἐκλείθει εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς ὑπόγειον, ὅπου ἐδάπνουντο συνήθως οἱ βασιλεῖς. Τὴν γύμνασι φυλακὲς ἤρουνσαν νὰ ἐξερχομῶνται ἀπὸ τὸ ὑπόγειον ἱεροὶ κραναὶ καὶ καταλήφθησαν ἀπὸ φύλον. Τὴν ἐπομένην, ὅταν ἡγοιζέθη τὸ μνημεῖον, δὲ δατυχῶς αὐτοκράτωρ εὐρέθη ἀμοισταγῆς. Εἰς τὴν ἀλλοτρίαν τον εἶχε κατασπαράξει τὰς σάρκας του μὲ τὰ δόντια.

Καὶ νεώτερα χρονικά ἀναφέρουν περι-
έργους νεκροφάνειας.

Ὁ ἄββας Περβώ, ὁ γνωστός συγγραφεὺς τῆς Μανὸν Λεσώ, διερχόμενος τὸ καλοκαίρι ἀπὸ τὸ δάσος τοῦ Σαντιγῦ, ἔπαθε ἀποπληξίαν. Ἀνευρέθη τὴν ἐπομένην ἀκρίβητος καὶ ἀναίσθητος καὶ ἐνόμισθε νεκρός. Ἐκκινήθη, ὅπως ἠμοῖε εἰς ἐν ἔνδοξον καὶ δημοφιλῆ συγγραφέα, καὶ μετὰ στήν παρελθούσαν τῆς νομίμου προθεσμίας τὸ σῶμα παρεδόθη εἰς ἐν χειρουργὸν διὰ νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν αἰτίαν τοῦ θανάτου. Κατὰ τὴν διάκριαν ὅμως τῆς νεκροφιλίας, ὁ ὄθην νεκρός συνήλθεν ἐκ τῆς ἀναίσθησις τοῦ μόλις ἡ μάχροα τοῦ χειρουργοῦ ἔσχισε τὴν κοιλίαν τοῦ ἄββα, κρούοντες θεομοῦ αἵματος ἀνεξήλησεν ἀπὸ τὴν πλῆγην, ἐνθ' αὖτὸ τὸ σῶμα τοῦ ἀνεπινομένου ἐξήχοντο γεωραὶ κραυγαῖ, ποὺ ἔτρεφαν εἰς ἀτακτοὺς πυγμὴν τοὺς παρευρισκομένους. Καὶ ὁ μὲν νεκρός ἀπεθανεν ἐκ τῆς πλῆγης ὁ δὲ λαὸς δὲ ἐπιδοκίμασεν ἐκ τοῦ φόβου.

Ὁ καρδινάλιος Σπινόζαλ — ὃχι ὁ φιλόσοφος, ἀλλὰ ὁ ὑπουργὸς τοῦ Φιλίππου Β΄ τοῦ Ἰσπανίας — νομισθεὶς καὶ ἐκεῖνος γε-
κρός, ἐδάγκασε τὴν ὥρα τοῦ ἀνετέ-
μνετο, τὸ χεῖρ τοῦ μαχαιροφόρου ἀ-
σκληπιάδου.

[illegible]

Ο Φραγκίσκος
Κιβίλης, τοῦ ἡτο-
γράφματος, ὅπως
οἱ περισσότεροι ἐν-
πατρίδαι τῆς αὐ-
τῆς τοῦ Καρόλου
IB. μετεχειρίζε-
(*Ἡ συνήθεια εἰς τὴν*
32αν σελίδα).

Ἡ οἰκονομία
κρίσις τῆς Ἀγ-
γλίας εἶχε τὸν ἀν-
τίκτυπόν της καὶ
ἐπὶ τῶν πλου-
σιών. Οὕτω ἡ χή-
ρα τοῦ Λόρδου
Κῶρξον, ἄλλοτε ὑ-
πουργοῦ τῶν ἐξω-
τερικῶν της Ἀγ-
γλίας, τὸς καιροὺς
ἐπώλησε τὸ ἄλσος
της καὶ τὴν καλ-

καρίον αὐτοῦ
της. Τώρα ἐπώλη-
σε καὶ τὰ λοιπὰ υ-
πάρχοντά της κα-
τέγκατεστάθη σε-
νία πτωχὴ παν-
τοῦν. Ὁ Δάσδης
Δόνδης δὲ ὅποι-
ος ἄλλοτε εἶχε
ἐκείνην ἀπὸ τῆς
συμφιλίας του 120
ἐκατῶν λωρῶν ἡ-
μερῶν, ἐφέτος εἰ-
σέπραξε μόνον 2.
000 λίρες. Καὶ αὐ-
τὸς ἐπώλησε ὅλη
τὴν περιουσίαν του
καὶ ἐγκατεστάθη
ἐν τῇ Περιβίαν.

Συνήθως παρη-
γοούμεθα φαντα-
ζόμενοι ὅτι εἶναι
πάντα καὶ ἑξαιρε-
τικὰ τὰ παραδείγ-
ματα αὐτά. Ἐν τῇ
πείθει δὲ ὅτι ἀπενα-
ντιστάται

Ὅλοι σχεδὸν οἱ ἰσ
ποχῶν, ἀναφέρουν π
ναι νεκροφανείας.

Ὁ Πιλλίνιος εἰς τὴν
ἐκκλησίαν τοῦ ἀφιερῶναι
κατὰ τὴν τελετὴν τῆς
μεταξὺ τῶν ἁγίων
ὁ ὑποπτος Ἀ
κράυαζ

A black and white photograph of a group of people in a room. In the foreground, a man in a turban and robe is seated on the floor, looking down at a small object in his hands. Behind him, three other people are seated on the floor near a doorway. The room has a plain wall and a small square window.

Οἱ Φακίραι τῶν Ἰνδιῶν πραγματοποιοῦν διὰ τῆς ὑποβολῆς ἀθλοῦς οἱ ὅποιοι θεω-
ροῦνται θαύματα ὑπὸ τῶν ἀπλοικῶν. Ἰδοὺ παραδειγματὸς χάριν ἑνας φακίρης ὁ ὅποιος
σφουρίζει διὰ τοῦ στόματός του προκαλῶν ἕνα τεράστιον φεῖδι νὰ χορῆση, ἐνῶ ὁ ἄλλος
συνεννοεῖται θανμάσια μὲ δυὸ πιθήκους.

Αὐτοὶ εἶναι ὁ ἔρως

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Πῶς ὁμως ἐκυριάρχησαν οἱ ἑταῖρες πέροντας τὴν ἐρμητικὴν θέσιν τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἐμπνεύσεως, τόσο στὶς καλὲς τέχνες ὅσο καὶ στὰ γράμματα;

Ἡ ἱστορία εἶναι πολὺ παλὴ καὶ γιὰ νὰ φθάσῃ ἡ γυναίκα, στὴν ἀκμὴ ἧς ποῦμε τοῦ «καὶ δ' αἰῶνα πέρασε ἀπὸ περιόδους δόλο-σκληροῦ, ἡ βαρβαρότητα, ἡ ταπείνωση, ἡ ἀνδροκὴ κυριαρχία στὴν ἀπολυτῆς ἐκδή-λωση κ.λ.π. κ.λ.π. γιὰ νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ σκεφθῇ, νὰ ἀναγκασθῇ, νὰ πολεμήσῃ καὶ τελικὰ νὰ ἐλευθερωθῇ ὅπως δὴποτε.

Πρῶτα δὲν εἶχε καμμιά θέσιν στὴν κοι-νωσία. Εἶταν ἀντικείμενο ἀπρόσωπο, ὑπη-ρέμα στὸ σπῆτι καὶ λάφυρο τοῦ κατα-κτητῆ.

Κεῖταν πολὺ φυσικὸ μὲ τέτοιες συνθή-κες πού τοῦσε νὰ ἀγνοῖ ἀπόλυτα κάθε εὐ-γενετικὴ τάση τῆς ψυχῆς πού ὀδηγεῖ σὲ ἀ-γόνες διανοητικούς καὶ γενεὶν ἠθικὰ ἀνώ-τερος. Κι' ὁ γάμος ἀκόμη εἶταν ἀπόλυτα συμβατικὸς. Μία δικαιολογία καὶ μὴ ἀπό-δειξη πῶς ἡ γυναίκα ἀπὸ τὴν πατρικὴ ἐξου-σία μεταβιβάζονταν στὴν συζυγικὴ. Καμ-μία πρωτοβουλία σαυτῆς, πού νὰ τῆς ἐπι-τρέπεται νὰ εἶχῃ τὸ ἐλάχιστο μὲ τὸ μέρος τῆς τὴν ἀνατροπῆς ἀκόμη καὶ τῶν παιδιῶν τῆς. Ἀλλὰ τί ἀνατροπὴ θὰ μπορούσε νὰ δώσῃ μὴ ἀνδροκὴ ἐξουσία; ὅπως εἶταν δη-μιουργημένη στὴν ἀδυναμία τῆς καὶ στὴν ἀνδροκὴ ἐξουσία; γιαντὸ καὶ τὴν ἀνατρο-πὴν τῶν παιδιῶν ἀνελάμβανε καὶ ἐφρόντι-ζε ἡ πολιτεία.

Οἱ πρόγονοί μας, σὲ τέτοιες οἰκογενεια-κὲς συνθήκες ζῶντας, διεκρίθησαν στὴν πολιτικὴ, στὰ στρατιωτικὰ, στὰ γράμματα καὶ τὶς τέχνες... ποτὲ ὁμως δὲν ἐφημίστη-καν πῶς εἶταν καλοὶ σύζυγοι ἢ καλοὶ οἰκο-γενεάρχαι.

Κατ' ἀπὸ τέτοιες συνθήκες λοιπὸν ζῶν-τα: ἡ γυναίκα, ἀφύσικες, παράλογες στρο-βιζόμενες, εἶταν ἐπόμενον νὰ ἐπαναστατήσῃ. Δὲν ὅμως ἀλλή διεξόδος σὲ τὴν αὐτὴν τὴν κατάστασιν. Αἰσθάνονταν — καὶ δὲν τὴν ἀδικεῖ κανεὶς — τὴν ἀνάγκη τῶν χα-διῶν, τοῦ ἔρωτος, τοῦ φίλτρου, τῆς στορ-γῆς... μὰ καὶ ἐντονώτερα ἐννοιοῦσε τὴν ἑλλειψὴ τῆς ἐλευθερίας πού τόσο αἰσθητὴ τῆς τὴν εἶχε κάνει ὁ ἄνδρας.

Ἐμπρός λοιπόν. Ἐπανάστασιν! Τὸ σύν-θημα πρέπει νὰ δοθῇ: Καλλίτερα ἐλευθε-ρεῖς καὶ παξιμάδες παρὰ πνευτονοικοκρῆς καὶ σκλάβες. Καὶ μὲ τὸ σύνθημα αὐτὸ ἀρ-χισαν τὰ πρῶτα σκαίσματα, τὰ πρῶτα κρού-σματα, οἱ πρῶτες ἀπαγωγές.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ θάφισον νὰ σὰς τὰ πεί ὁ Ἡρόδοτος μόνος του. Ζέρετε τί λέγει:

«Αἰτία τῶν πολέμων ἀτάθησαν οἱ Φοί-νικες. Γιατὶ αὐτοὶ σὺν ἔμποροι πού εἶτανε φέροναν πραγματεῖες ἀπ' τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν Συρίαν, τὶς πῆγαιναν σὲ διάφορα μέρη, κιά καὶ τῆς περισσότερες τὶς κουβάλασαν στὸ Ἄργος πού εἶταν τότες ἡ σημαντικώ-τερη Ἑλληνικὴ πολιτεία. Κιά καὶ ἐρχόσαν-τε οἱ Φοῖνικες, ἀπλῶναι τὶς πραγματεῖες τοὺς στὴν παραλία τοῦ Ἄργους πού πῆ-γαιναν οἱ γυναῖκες καὶ ἀγόραζαν. Μαζὶ αὐτὲς ὁμως εἶταν καὶ ἡ θυγατέρα τοῦ βα-σιλεῖς, Ἰῶ. Αὐτὴ λοιπὸν σὺν ἐστάθηκε μα-ζὶ μὲ ἄλλες στὴν πρῶτὴν ἐνοῦ καραβιὸς καὶ ἀγόραζε, ὁμοῖαν πάντων τῆς οἱ Φοί-νικες τὴν ἀρπάσανε καὶ σήκωσαν ἀμέσως πινιά γὰ τὴν Αἴγυπτον».

Αὐτὰ ὁμως, τὰ λένε οἱ Πέρσαι, γιατί οἱ

Ἑλληνες ὑποστηρίζουνε τάντιθετα καὶ λένε πῶς ἡ Ἰῶ πῆγε μόνη τῆς στὴν Αἴ-γυπτον.

Ἡ περσικὴ ὁμως παράδοση εἶναι ἡ ἄλη-θινότερη, γιατί οἱ Ἑλληνες ἀλλοιῶνται δὲ θὰ ζήτησαν ἀντίποινα συνεχίζοντας τὴ δουλειὰ πού ἀρχισαν οἱ Φοῖνικες.

Πραγματικὰ, λίγον καιρὸ ἀργότερα, οἱ Ἑλληνες μὲ τὸν ἴδιον τρόπο ἀρπάσανε τὴν κόρη τοῦ Κόλχου, Μήδεια, τὴν Αἴα. Κι' ὅταν ὁ Κόλχος ζήτησε ἱκανοποίηση γιὰ τὴν ἀρπαγὴ τῆς κόρης του, Μήδειας οἱ Ἑλλη-νες ἀπαντήσανε πῶς εἶναι περιττὲς οἱ δι-καιολογίες γιατί καὶ οἱ Φοῖνικες πού τοὺς ἀρπάσαν τὴν Ἰῶ δὲ δώσανε ἐξηγήσεις. «Ε-στὶν λοιπὸν τῶρα τὰ πράματα ὅθων Ἰσα ἰσὰ κιδοὶ κάνουνε οἱ Φοῖνικες στοὺς Ἑλλη-νες τοὺς τάνταπόδωσαν τῶρα αὐτοί.

Ἡ δεύτερη γενεὰ ὁμως, θέλοντας νὰ ἐκ-δικηθῇ—μὲ τὸν τρόπο ὁμοῖο πάντων κάτου σὺν τοὺς σημερινούς Μανιάτες, — τὸ φύλα-ξε. Καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἡ Πάρις, ὁ γυνὴς τοῦ βασιλεῖς Πριάμου, πού εἶταν ἀπόγο-νος τῆς δευτέρας γενεῆς, ἀρπάξε ἀπ' τὴν Ἑλλάδα τὴν Ἑλένη, δημιουργώντας σύγ-χρονα μὲ τὴν ἀρπαγὴ αὐτῆς, τὴν αἰτία τοῦ Τροϊκῆ ὁ Πολέμου. Γιαντὴν ὁμως θὰ μιλή-σω στὸ ἐρχόμενον.

Οἱ Ἑλληνες τότε ἀρχήσανε πάλι τὰ ἴδια. Ζήτησαν ἱκανοποίηση. Ἀλλὰ μάταια. Οἱ βάρβαροι τοὺς ἀπάντησαν πῶς ὅπως καὶ ὁ-τὸ ἀδιαφορήσανε γιὰ τὴν ἀρπαγὴ τῆς Μή-δειας ἐστὶ τῶρα δὲν πρέπει νὰ γυρεῖν καὶ ἀπ' τοὺς ἄλλους ἱκανοποίηση καὶ μάλι-στα σὲ δουλείας τέτοιες πού αὐτοὶ πρῶτοι δώσανε τὸ κακὸ παράδειγμα.

Τῶρα δὲν ξέρω ποὺς εἶχε δίκην. Ἡ ἀ-λήθεια εἶναι ὅτι σ' αὐτὲς τὶς γυναικοδου-λείας δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ δῇν παντὰ ἀ-πάντησιν γιατί καὶ ἡ λογικὴ ἡ ἴδια παρα-λύει ἢ καλύπτει φεύγει ὁλόκληρα.

Ἡ Ἰῶ, κόρη τοῦ Βασιλεῖος τοῦ Ἄργους

— Ὁ Ἡρόδοτος ὁμως κρίνοντας τὰ πρῶ-τα, βγάζει συμπέρασμα φιλοσοφικώτατο. Προσέξτε το γιατί δύσκολα θ' ἀκούστε πα-ρόμοιες ἀλήθειες:

— Τὸ νὰ ἀρπάξουν οἱ ἄνδρες τὶς γυναι-κες εἶναι πράμα δίκιο.

— Τὸ νὰ θέλῃ κανεὶς νὰ ζητήσῃ ἱκανο-ποίηση γιὰ γυναῖκες πού ἀρπάσανε ἄλλοι, εἶναι ἀνοησία

— Τὸ νὰ μὴ φροντίζῃ κανεὶς καθόλου, γιὰ τὶς γυναῖκες πού κλέφτηκαν, εἶναι ἡ νινιάδα.

— Γιατὶ αὐτὲς ἂν δὲν θέλανε ν' ἀρπά-ξουν δὲ θ' ἀρπαζόντανε ἄλλα καθὼς φαί-νεται τὰ θέλανε καὶ ζύγωσαν ἐπὶ τῆς δὲ καρβία μὲ διάφορα τοσκόματα γιὰ νὰ προκαλέσουν τοὺς ναυτὲς... καὶ ὅσο γ' αὐ-τὸ δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχει καμμιά ἀντίτη-ση. Τὸ ξέρομε δὲ ὅλοι, πῶς ἂν δὲν κοι-νὴ ἢ σκόλα τὴν οὐδὴ τῆς δὲν πάνε τὰ σκε-λιά κοντὰ τῆς. Ἀλλοιῶνται συμβαίνει ἡ ἀντίθετο. Καὶ πάνον σ' αὐτὰ θάνατος τὴν ἀκόλουθὴ ἱστορία ὅπου φαίνεται καθά-ρῃ ἡ δυναμικότητα τῆς γυναίκας... ὅτι ὁ-ταν θέλει... μὰ ἰσὰ ἰσὰ ὅταν δὲν θέλει.

Ὁ Κανδαυλὴς ἡ Μυρσίλος, βασιλεῖς τῆς Μυθίας, παντίζοντο, πού ἡ οἰκονομία τῶν βασιλέων πάν' ἀπὸ πεντακῶσα χρόνια ἔχασε ἀπὸ μὴ μικροκοινοτήτων του καὶ τὴ ζωὴν του καὶ τὸ θρόνον φυσικὰ.

Αὐτὸς, ἀγαποῦσε πολὺ τὴν γυναίκα του καὶ τυφλωμένος ἀπ' τὸν ἔρωτα νόμιζε

πῶς αὐτὴ ἦταν ἡ ὁμορφότερη τοῦ κόσμου καὶ πῶς δὲν ὑπάρχει δεύτερη. Ἐλεγε λοι-πὸν παντοῦ ὅπου βρισκόταν γιὰ τὰ κάλλη τῆς καὶ πῶς πολὺ ἐμπιστευόταν τὶς σκέ-ψεις του στὸ σωματοφύλακόν του Ἰῶν πού ἦταν καὶ ὁ πῶς πιστὸς φίλος του. Εἶπε σχηματίζει ὁμως τὴν ἰδέαν, ὅτι ὁ Γῆς ἀμφέβαλλε πάντα σὲ ὅτι τοῦ ἔλεγε. Καὶ μὴ μὲρα τὸν ἐκάλεσε καὶ τοῦ ἔλεγε: «Ε-πειδὴ βρισκῶ πῶς τὰ μάτια πιστεύουν πα-ρισσότερο ἀπ' ταῦτιά, γι' αὐτὸ τὸ καλλί-ερο πού θάχῃς νὰ κάνῃς εἶναι νὰ δῇς τὴν γυναίκα μου γυμνὴ, γιατί ἄλλοιῶνται δὲ θὰ πιστέψῃς πῶς εἶν' ἡ ὁμορφότερη».

Ὁ Γῆς ὁμως, ἂν καὶ στενὸς τοῦ φίλος ἀρνῆθηκε.

— «Δὲν ξέρεις, ἀπάντησε, πῶς μὴ γυ-ναῖκα βγάζοντας τὸ ποικύμιό της διὰ-χνει καὶ ὅλη τῆς τὴν ντροπὴ; οἱ παλαιοὶ μᾶς δώσανε ἀρετὰ μαθήματα πού εἶναι οἱ νεώτεροι πρέπει νὰ τὰ ἔχουμε παράδειγ-μα. Καθένας πρέπει νὰ κοιτάξῃ τὰ δικά του καὶ γὰ πιστεύω πῶς ἡ γυναίκα σου εἶναι ὁμορφὴ καὶ νὰ μάλιστα ἦσιν ἀπὸ δῶ καὶ πέρα γιατί αὐτὰ πού ζητᾶς εἶναι παρόνομα».

Ὁ Κανδαυλὴς ὁμως ἐπέμενε... καὶ ὁ Γῆς ἀναγκάστηκε νὰ δεχθῇ. Ἐστὶ κρυφτὴ πῶς ἀπὸ μὴ πόρτα, τὴν ὥσ πού αὐτὴ γδόνονταν γιὰ νὰ πᾶσιν στὸν κρεβάτι μὲ τὸν Κανδαυλὴ, τὴν εἶδε καὶ... θαύμασε.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Ἡ ἐξο-λοφονία τοῦ Κανδαυλῆ.— Ὅταν ἡ γυναίκα θέλει.— Ἡ ἀρπαγὴ τῆς Ἑ-λένης ὅπως ἐγένετο στὴν πραγματικὴ-τητα καὶ ὅχι ὅπως τὴν γνωρίζουμε.

ΜΟΔΑ ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΦΟΥΣΤΕΣ & ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Εἶναι μεγάλη τύχη, ἀλήθεια, πού ἡ μό-δα μᾶς ἐφέρει πῶς τὶς φούστες καὶ τὶς μπλούζες μας. Ἡ ἐπιστροφή αὐτῆς ἐπιτρέ-πει νὰ συνδυάζουμε τὶς καινούριες μπλου-ζες μὲ παλιὰς φούστες καὶ ἄν τ' ἔ-χουμε. Καταλαβαίνετε, βέβαια, τί θαύματα ποιοῦν νὰ προκύβουν ἀπὸ μὴ συμφωνία τῶν παρόντων μὲ τὸ παρελθόν, τῆς νεότη-τος μὲ τὴν ὁρμητὴ ἡλικία. Ὁ γάμος τῶν ἀν-δρῶν εἶναι τὸ λόγο, γι' αὐτὸ εἶναι μὴ γυναικί-α γὰς δὲς θέλουν νὰ ἐπιδείξουν τὸ ἡρωϊκὸ γούστο τους.

Ἀρκεῖ νὰ μὴ δειλίσουν νὰ μιμηθῶν τὴν νεανικὴν ἰδιοτροπία μου, γιατί μὲ τὴν ἐ-πιστροφή αὐτὴ ἀναγκάζονται νὰ ρίξω μὴ ἀποκατακτῇ ματὰ σ' αὐτὰ τὰ εἶδη, πρὸς τὴν καίριας μπλουζας πού εἶχε τὴν ἐμ-πνευστὴν καὶ συνθέσιν εἶναι ἐκφραση πού ἀποκατακτῇ σὲ μερικὲς περιπτώσεις— γιὰ ν' ἀποκατακτῇ στὶς προκαταρκτικὲς ἐξετάσεις τῆς Ἀρκαδίας. Ἡ μπλουζα αὐτὴ ἦταν ὁ-τὸν δὲ θ' ἀρπαζόντανε ἄλλα καθὼς φαί-νεται τὰ θέλανε καὶ ζύγωσαν ἐπὶ τῆς δὲ καρβία μὲ διάφορα τοσκόματα γιὰ νὰ προκαλέσουν τοὺς ναυτὲς... καὶ ὅσο γ' αὐ-τὸ δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχει καμμιά ἀντίτη-ση. Τὸ ξέρομε δὲ ὅλοι, πῶς ἂν δὲν κοι-νὴ ἢ σκόλα τὴν οὐδὴ τῆς δὲν πάνε τὰ σκε-λιά κοντὰ τῆς. Ἀλλοιῶνται συμβαίνει ἡ ἀντίθετο. Καὶ πάνον σ' αὐτὰ θάνατος τὴν ἀκόλουθὴ ἱστορία ὅπου φαίνεται καθά-ρῃ ἡ δυναμικότητα τῆς γυναίκας... ὅτι ὁ-ταν θέλει... μὰ ἰσὰ ἰσὰ ὅταν δὲν θέλει.

Ὁ Κανδαυλὴς ἡ Μυρσίλος, βασιλεῖς τῆς Μυθίας, παντίζοντο, πού ἡ οἰκονομία τῶν βασιλέων πάν' ἀπὸ πεντακῶσα χρόνια ἔχασε ἀπὸ μὴ μικροκοινοτήτων του καὶ τὴ ζωὴν του καὶ τὸ θρόνον φυσικὰ.

Αὐτὸς, ἀγαποῦσε πολὺ τὴν γυναίκα του καὶ τυφλωμένος ἀπ' τὸν ἔρωτα νόμιζε πῶς αὐτὴ ἦταν ἡ ὁμορφότερη τοῦ κόσμου καὶ πῶς δὲν ὑπάρχει δεύτερη. Ἐλεγε λοι-πὸν παντοῦ ὅπου βρισκόταν γιὰ τὰ κάλλη τῆς καὶ πῶς πολὺ ἐμπιστευόταν τὶς σκέ-ψεις του στὸ σωματοφύλακόν του Ἰῶν πού ἦταν καὶ ὁ πῶς πιστὸς φίλος του. Εἶπε σχηματίζει ὁμως τὴν ἰδέαν, ὅτι ὁ Γῆς ἀμφέβαλλε πάντα σὲ ὅτι τοῦ ἔλεγε. Καὶ μὴ μὲρα τὸν ἐκάλεσε καὶ τοῦ ἔλεγε: «Ε-πειδὴ βρισκῶ πῶς τὰ μάτια πιστεύουν πα-ρισσότερο ἀπ' ταῦτιά, γι' αὐτὸ τὸ καλλί-ερο πού θάχῃς νὰ κάνῃς εἶναι νὰ δῇς τὴν γυναίκα μου γυμνὴ, γιατί ἄλλοιῶνται δὲ θὰ πιστέψῃς πῶς εἶν' ἡ ὁμορφότερη».

Ὁ Γῆς ὁμως, ἂν καὶ στενὸς τοῦ φίλος ἀρνῆθηκε.

— «Δὲν ξέρεις, ἀπάντησε, πῶς μὴ γυ-ναῖκα βγάζοντας τὸ ποικύμιό της διὰ-χνει καὶ ὅλη τῆς τὴν ντροπὴ; οἱ παλαιοὶ μᾶς δώσανε ἀρετὰ μαθήματα πού εἶναι οἱ νεώτεροι πρέπει νὰ τὰ ἔχουμε παράδειγ-μα. Καθένας πρέπει νὰ κοιτάξῃ τὰ δικά του καὶ γὰ πιστεύω πῶς ἡ γυναίκα σου εἶναι ὁμορφὴ καὶ νὰ μάλιστα ἦσιν ἀπὸ δῶ καὶ πέρα γιατί αὐτὰ πού ζητᾶς εἶναι παρόνομα».

Ὁ Κανδαυλὴς ὁμως ἐπέμενε... καὶ ὁ Γῆς ἀναγκάστηκε νὰ δεχθῇ. Ἐστὶ κρυφτὴ πῶς ἀπὸ μὴ πόρτα, τὴν ὥσ πού αὐτὴ γδόνονταν γιὰ νὰ πᾶσιν στὸν κρεβάτι μὲ τὸν Κανδαυλὴ, τὴν εἶδε καὶ... θαύμασε.

— Ὁ Κανδαυλὴς ὁμως ἐπέμενε... καὶ ὁ Γῆς ἀναγκάστηκε νὰ δεχθῇ. Ἐστὶ κρυφτὴ πῶς ἀπὸ μὴ πόρτα, τὴν ὥσ πού αὐτὴ γδόνονταν γιὰ νὰ πᾶσιν στὸν κρεβάτι μὲ τὸν Κανδαυλὴ, τὴν εἶδε καὶ... θαύμασε.

— Ὁ Κανδαυλὴς ὁμως ἐπέμενε... καὶ ὁ Γῆς ἀναγκάστηκε νὰ δεχθῇ. Ἐστὶ κρυφτὴ πῶς ἀπὸ μὴ πόρτα, τὴν ὥσ πού αὐτὴ γδόνονταν γιὰ νὰ πᾶσιν στὸν κρεβάτι μὲ τὸν Κανδαυλὴ, τὴν εἶδε καὶ... θαύμασε.

— Ὁ Κανδαυλὴς ὁμως ἐπέμενε... καὶ ὁ Γῆς ἀναγκάστηκε νὰ δεχθῇ. Ἐστὶ κρυφτὴ πῶς ἀπὸ μὴ πόρτα, τὴν ὥσ πού αὐτὴ γδόνονταν γιὰ νὰ πᾶσιν στὸν κρεβάτι μὲ τὸν Κανδαυλὴ, τὴν εἶδε καὶ... θαύμασε.

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΜΟΥ

ΣΤΟ ΚΑΜΠΙΝΕ ΤΗΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ

Σὰς προσέπα στὸ πρῶτο μου ἄρθρο πῶς εἶμαι ὑπογεγραμμένη νὰ εἶμαι, πολὺ πεζή. Πρέπει νὰ σὰς ὁμολογήσω ἀκόμη ὅτι θὰ εἶμαι πολὺ ἀδιάκριτη.

Θὰ μπαίνω στὸ σπῆτι σας ὅποιαδήποτε ὥρα, θὰ παραβιάζω ὅλες τὶς πόρτες, θὰ ζῶ τὴ ζωὴ σας, θὰ σὰς ρωτῶ, θὰ σὰς μα-λάκω ἴσως, γιατί, γιὰ νὰ σὰς μεταδώσω μὲ χρησιμότητα τὰ μυστικά μου, θὰ πρέπει νὰ γνωρίζω τὰ δικά σας.

Σὰς ζητῶ λοιπὸν ἐκ τῶν προτέρων συγ-γορήμην καὶ γιὰ ν' ἀρχίσω σὰς βροῖακω τὴν ὥρα πού ἐπιπνᾶτε.

Μὴν πηδάτε ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Ἀκούστε με, σὰς παρακαλῶ, πρῶτα.

Παρατηρήσατε ποτὲ τί κάνουν τὰ ζῶα σὲ μὴ τέτοια στιγμή; Ἐκεῖνα τοῦλάχιστον πού ἔχετε κοντὰ σας: γάτοι, σκύλλοι ἢ καὶ μικρὰ πουλάκια; Τεντώνονται καὶ ξε-τεντώνονται, μακραινοῦν καὶ ἐμακραίνου-ν, ὅσο μπορούν, σὰ νὰ νοιώθουν μὴν ἀναπόδραστη ἀνάγκη νὰ ξεπνήσουν τὰ μέλη τους.

Ποῖν σηκωθῆτε σήμερα, κάμετε τὸ ἴδιο. Εἰσπνεύσατε βαθειὰ ὅσο μπορείτε περισσό-τερον ἀέρα καὶ γενῆτε τόσο μακριὰ ὡς πον νὰ σὰς φανῇ ὅτι πᾶστε τὸ διπλὸ μά-κρος. Ὅταν ξετεντωθῆτε ἀπότομα καὶ ἐ-πανέλθετε στὴν κανονικὴ σας κατάσταση, θὰ νοιώσετε γιὰ μὴ στιγμή ἑξαιρετικὴ ἀ-νακούφιση καὶ ἂν ἐπαναλάβετε αὐτὴ τὴ μι-κρὴ γυμναστικὴ πολλὰς φορὲς κατὰ συνέ-χεια, θὰ κατεβῆτε ἀπὸ τὸ κρεβάτι εὐθυμῇ καὶ φαιδρῇ, σὺν τὸ μικροῦλκο σκυλλικὴ σας πού ἔχει κάμει πειὰ τὴν τουαλέττα του.

Κάμετε καὶ σὲς ἀμέσως τὴ δική σας, μὲ πολὺ ἐπιμέλεια μάλιστα, γιατί ἡ καθαριό-τητα εἰναὶ πῶς σπουδαῖος ὁρος τῆς υγιει-νῆς καὶ κατὰ συνέπειαν τῆς ὕψους.

Ἀνυστῶς δὲν γνωρίζουν ὅλοι ὅτι τὸ δέμα, τὸ προστατευτικὸ αὐτὸ περιτύλιγμα τοῦ σώματος, ἀποτελεῖται ἀπὸ ἓνα πολὺ-πλοκο δίχτυ, τοῦ ὁποῦν ἡ κρισιμότερη λει-ψία εἶναι νὰ διαχῇ τὶς ἀκαθαρσίες ποὺ κλείνουν νὰ ἐσωτερικὰ ὅργανά μας, τὶς πού φέρνει πρὸς αὐτὸ τὸ αἷμα. Τὸ δέμα ὅπως ἀσφαλίζει τὴν καλὴ λειτουργία τῆς ὁργα-νικῆς μηχανῆς μας, γιατί ἀποπνέει περισσό-

1. Μπλουζα ἀπὸ μαῦρο σατέν μὲ γαρνι-τούρα ἀπὸ μπρέιτβαϊν. 2. Μπλουζα ἀπὸ ἄσπρη μουσελίνα, γαρ-νιρισμένη μὲ νιαντέλ.

τερα δηλητηριώδη συστατικά ἀπὸ τὰ νε-φρὰ καὶ ἀπὸ τὰ πνευμόνια ἀκόμη.

Ἀλλὰ γιὰ νὰ μπορῇ νὰ ὑπακούῃ τῇ φύσιν καὶ νὰ ἐξακολουθῇ ἐλεύθερα τὴ δου-λειὰ του πρέπει νὰ τὸ ἐλαφρύνουμε ἀπὸ τὶς ἀκαθαρσίες πού φέρνει ἑξῶς. Εἶναι λι-γώτερες οἱ σκόνες καὶ ἡ ἐξωτερικὴ ἀκα-θαρσία πού βγάξουμε διὰν πλεονόμιστε, ἀπὸ τὶς ἐσωτερικὲς σκονορίες.

Κυτᾶτε ἐπίσης τὰ ζῶα, τῶν ὁποῶν τὸ ἐνστικτο τὸ πολλὰ ὑπερέχει ἀπὸ τὴ νοη-μοσύνη μας, πῶς πλένουν, μὲ ὅλα τὰ μέσα πού διευθέτουν, τὶς ἀκαθαρσίες πού ἔχει τὸ δέμα τους.

Ἐπειτα πρέπει ἐπίσης νὰ σὰς πῶ ὅτι τὸ δέμα ὅταν ἔχει πειὰ διώξει καλὰ τὶς ἀκα-θαρσίες τοῦ ὁργανισμοῦ, δὲν ἔχει τελειώ-σει ἀκόμη τὴν ἐργασία γιὰ τὴν ὁποία τὸ ἔχει προορίσει ἡ δημιουργία. Εἶναι ἐπι-φορτισμένο ἐπὶ πλέον νὰ εἰσπνῇ καὶ νὰ ἐκπνῇ τὸν καθαρὸ ἀέρα πού τὸ περιβάλ-λει, δηλαδή ἂν ἀπνέει καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ εἶναι ἀνοικτὸς οἱ πόροι του.

Ἡ ἑξαιρετικὴ καθαριότητα, λοιπόν, δὲν εἶναι οὐτε κοκεταρία, οὐτε πολυτέλεια: εἶναι μὴ ἀνάγκη καὶ ἀναρωτιέται κανεὶς πῶς ὁ μεσαιῶνας τὴν παρέβλεπε τόσο.

Ἀντιθέτως στοὺς ἀρχαίους λαοὺς τὸ νε-ρὸ εἶχε ἀνεκτίμητη ἀξία καὶ τὰ ρωμαῖκα ὀρεῖα παρυσιαζόντων ἀκόμη ὅχι μόνον ὁ-ρεῖα μὲ ἀντανακλάσματα, ἀλλὰ μᾶς ἔχουν κληροδοτήσῃ καὶ ὁλόκληρα ἔργα, ὅπως τὸ Ἀδριάνειον Ὑδρογωγεῖο τῶν Ἀθηνῶν. Τὰ τεράστια λουτρά τῆς Ρώμης θὰ ἐπρεπε νὰ εἶναι φορτωμένα ἀπὸ πολυτέλεια, ἂν κρί-νῃ κανεὶς ἀπὸ τὶς τοποθεσίες πού κατα-λάμβαναν.

Στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα τὸ λουτρό ἦταν ἱερὴ ὑποχρέωση τῆς φιλοεθνίας καὶ ὁ Μω-ῦσῆς καὶ ὁ Μωάμεθ καθιερώσανε ὡς ἱερὰ τὰ πολλὰ πλυσίματα.

Ὁ μεσαιῶνας λησμονῆσε τὶς παραδόσεις αὐτῆς τῶν ἀνατολικῶν λαῶν καὶ ὁ Μισελὲ ἀναγκάστηκε νὰ φωνάξῃ κάποιον σὲ μὴ ἱστορία του: «Χίλια χρόνια χωρὶς λουτρά!»

Πραγματικὰ, ἡ κηρὸν τοῦ νεροῦ θὰ ἦταν ἑξαιρετικὰ περιορισμένη, ἀπὸ ἓνας μεγάλος ἀδελφὸς τοῦ Ἑορκίου Ἀ ρωτοῦσε μὲ ἀφέλεια, ἀκόμη ἀγνόητα: «Γιατὶ πλύ-νονται τὰ πόδια καὶ οὐ καὶ τὰ χέρια;

Ἀλλὰ καὶ τί φοβερὸς ἀρρώστειες! Τὶ λέπρος καὶ τί χολέρας!

Αὐτὸ ὁμως δὲν ἐμπόδιζε σὲ καμμιά ἐπο-χὴ τὶς μεγάλες κοκετίες νὰ χρησιμοποι-οῦν πολὺ τὰ λουτρά, τῶν ὁποῶν οἱ λεπτο-μέρειες εἶναι παρυσιαζόμενες.

Ἐνα δέμα ὡσαύτο λεπτὸ, ὁρσερό, χρο-ματισμένο ἐλαφρὰ καὶ μυρμινοῦ, εἶναι ἡ πειὸ μεγάλη ἑλπίς τῆς γυναίκας.

Γιὰ νὰ μπορῇ νὰ μείνῃ τὸ λατρετὸ πλάσμα, ὅπως μπορεῖ ἡ γυναίκα πρέπει νὰ διατηρῇ πολὺ καθαρὸ ὁλόκληρον τὸ σῶμα τῆς καὶ τὸ καθημερινὸ λουτρό θὰ ἐπρεπε νὰ γίνῃ ταχικὴ μὴς συνήθεια.

Διὸ παρῶμίες μᾶς λένε ὅτι «ἡ καθαριό-τητα εἶναι μισὴ ἀρετὴ» καὶ ὅτι ὅπως εἶναι τὸ σῶμα εἶναι καὶ ἡ ψυχὴ. Γιὰ νὰ τὴ συμπληρώσουμε μποροῦμε νὰ ποῦμε, ὅτι ἂν ἡ καθαριότητα εἶναι μισὴ ἀρετὴ, ἡ ἀκα-θαρσία εἶναι ἐνάμισον πάθος.

(Συνέχεια έκτου προηγούμενου)

Δύο γερά παλληκάρια σίγησαν τους πελάτες που σεβόνταν εξαιρετικά τις υπερμεγέθεις πυγμές τους. Τη μέρα τους αντικαθιστούσαν νέες και όμορφες όπηρετρίες. Καθώς βλέπετε η Καθώ γνώριζε πολύ καλά την πελατεία της και τη δουλειά της.

«Αν και ήταν περασμένη η ώρα, η Καθώ δεν είχε πλαγιάσει ακόμη. Ήταν καθισμένη σ' ένα τραπέζι, μέσα σ' ένα στενό δωμάτιο κοντά στη «μεγάλη αίθουσα» και κουβέντιαζε με δυο νεαρές γυναίκες.

Αυτές είχαν μπη στις δέκα στο καπηλειό. Μόλις μπήκαν η Καθώ προχώρησε εις προϋπάντησή τους λέγοντας:

«Νάστε λοιπόν, δημοφιλές μου; Είχα παραπάνω από ένα μήνα μήνα να σας δω... Σίγουρα κάτι θέλετε να μου ζητήσετε. Τις μάλλον χαϊδεύτικα.

«Είναι αλήθεια, Καθώ, πως κάτι έχουμε τα σου ζητήσουμε, είπε η μία γυναίκα.

«Και είναι σοβαρά, προσέθεσε η άλλη.

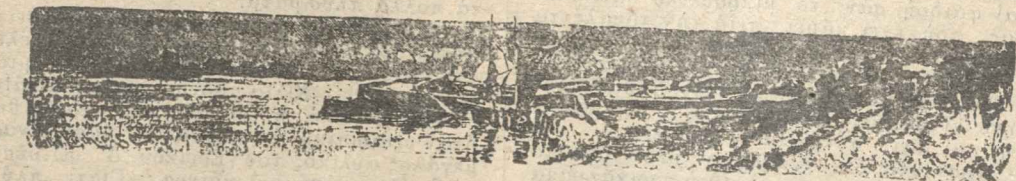
«Καλά, καλά, μπήτε εκεί, είπε η Καθώ σπρώχνοντάς τις προς το δωμάτιο. Είστε πάντα πανί με πανί και δεν μου δίνετε ποτέ τα χρέη σας. Εσύ, Ρουσσότσα, έχεις ακόμα κορμάκι κολλίε μου από μπλέ γυαλί που σου δάνεισα για να κάνης την κατάκτηση του λογαριού κι' εσύ, Πακέτα, μου χρωστάς κι' εγώ δεν ξαίρω πόσα σκούδα... Είστε δυο τρύπιες τρύπες...

«Σ' αγαπούμε όμως! φώναξαν η δυο πόρνες.

«Αχ! νειάτα, νειάτα! Δε θέλετε να βάλετε ούτ' ένα σολδά στο μπάνα...»

«Αν σας συνέβαινε όμως δι' συνέβη σε μένα! Αν χάνατε τη διαβολική δημοφιλία σας!

«Δε βαρύνει, είσαι πάντα όμορφη, Καθώ, κι' αν ήθελες...

ΤΟ ΦΕΓ ΓΑΡΙ

Στο βουνό κατακόρυφο
τ' ασημένιο φεγγάρι.
Ο τρελλός εξεκίνησε
ν' ανεβή να το πάρει.

Βάτοι, βράχοι, ἀγκυρόχορτα,
σφηνωμένα λιθάρια
Τού ματώναν αλόπητα
τά γυνά του ποδάρια.

Βιαστικά τὸν ἀνήφορο
ὁ τρελλὸς ἀνεβαίνει
μὲ κομμένα τὰ γόνατα
καὶ μ' ἀνάσα κομμένη.

Κι' ἀνεβαίνει... κι' ἀνέβηκε
στὴν κορφή. Τὸ φεγγάρι,
τὸ φεγγάρι τὴ γίνηκε:
«Ἄλλως πρὶν τῷχει πάρει;

Στρέφει ἀπάνω τὰ μάτια του
στὸν οὐράνιο καθρέφτη
Τὸ μυαλό του σκοτίζεται
καὶ σκοντάφτει καὶ πέφτει.

Νά ὁ γκρεμὸς νὰ κι' ὁ θάνατος...
Τὸ ἀσημένιο φεγγάρι,
πάντ' ἀνέγγιχτο κι' ἀφταστο,
ἀρμενίζει μὲ χάρι.

Ἰωάν. Πολέμης

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΙΠΠΙΟΥ

Τὸ χαμόγελο τῆς Καθώ τοὺς ἀπέδειξε πὺς δὲν ἦταν ἀναισθητὴ στὴν κολακεία τους. Μπήκαν στὸ δωμάτιο, ἐνῶ ἡ γερά περιποιοῦνταν μερικὸς πελάτες.

«Επιτέλους ἡ ἀξία Καθώ ἦρθε νάντα-μὴση τις ἐννοούμενές της μ' ἓνα μπουκάλι κρασί καὶ τηγανίτες.

«Ε λοιπόν, ὁμολογηθῆτε, εἶπε.

«Ἦ Ρουσσότσα, ἡ πὺ τὸ λημέρι ἀπ' τις δυο, μίλησε πρώτη.

«Νά, εἶπε, ἡ Πακέτα κι' ἐγὼ εἴμαστε καλεσμένες σὲ μιὰ γιορτή...

«Γιὰ πότε; ρώτησε ἡ Καθώ χαμογελώντας.

«Τὴν Κυριακή... Βλέπετε πὺς ἔχουμε τὸν καιρὸ νὰ ἐτοιμαστοῦμε... πρὸ παντὸς ἂν μᾶς βοηθήσῃ.

«Καὶ σὲ τί θὰ μπορέσω νὰ σᾶς βοηθήσω, κατεργαροῦλες; Σᾶς χρειάζεται κανένα κολλιέ; καμμιὰ ζώνη;

«Ὁχι, Καθώ. Πρέπει νάμαστε ντυμένες ἀξιοπρεπῶς, σὰν καθὼς πρέπει κυρίες.

«Σὰν καθὼς πρέπει κυρίες! φώναξε καταπληκτικὴ ἡ Καθώ.

«Βέβαια... θὰ εἶναι στὴ γιορτὴ δικαστὲς, παπάδες, χωρὶς ἄλλο... καὶ τότε, καταλαβαίνει; Ἦ Πακέτα κι' ἐγὼ, περάσαμε τὴ μέρα κυττάζοντας τὰ φουστάνια μας...

«Ὅλα εἶναι καλὰ μόνο γιὰ τὸ ἐπάγγελμα... ἀνοιχτὰ κορμάκι... χτυπητὲς ζώνες: ὄχι, δὲν μποροῦμε νὰ πᾶμε ντυμένες ἔτσι σ' αὐτὴ τὴ γιορτὴ. Κι' ὁμως θέλουμε νὰ πᾶμε...

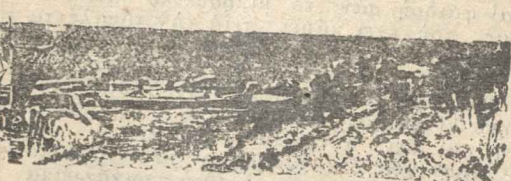
«Ἀκουσε Καθώ, πρέπει ὡς τὴν Κυριακή, καὶ μάλιστα ὡς τὸ Σάββατοβραδὸ νὰ μᾶς ντύσῃς.

«Ἦ Καθώ σήκωσε τὰ χέρια στὸν οὐρανὸ.

«Μὰ ἐπὶ τέλους! φώναξε, τί εἶδους γιορτὴ εἶν' αὐτὴ μὲ τοὺς δικαστὲς καὶ τοὺς παπάδες ὅπου δὲν θέλετε νὰ φορέσετε τὸν στάνια πὺς σᾶς πηγαίνουν τόσο καλὰ;

«Αχ! Καθώ ἂν ἤξερες! εἶπε δειλὰ ἡ Πακέτα.

«Αχ! Καθώ ἂν ἤξερες! εἶπε δειλὰ ἡ Πακέτα.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΜΙΣΟΣ

Στὴν ἀγκαλιὰ μου γέρνοντας τ' ὀλόχρυσο
[κεφάλι,
τὰ γαλανά τὰ μάτια τῆς χαμήλωσε μὲ μιὰ.
«Ἀφ' οὗ τὸν κόσμῳ ἐμίσησες,» μὴλεγε ἀγά-
[λι ἀγάλη,
«πὺς θὰ πιστέψω ἡ δύστυχη πὺς μ' ἀγα-
[πῆς πιστά;»

«Ὅταν σὲ κλειῶ,» τῆς ἔλεγα, «στὴ φλογε-
[ρη ἀγκαλιὰ μου,
τὰ βάσανά μου, κόρη μου, γιὰ λίγο λη-
[μονῶ,
φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε τὰ μαύρα σω-
[θικά μου
ἐμίσησα κι' ἐμίσησά, γιατί πολὺ ἀγαπῶ!

Στέφανος Μαρτζώκης

«Ὅταν σὲ κλειῶ,» τῆς ἔλεγα, «στὴ φλογε-
[ρη ἀγκαλιὰ μου,
τὰ βάσανά μου, κόρη μου, γιὰ λίγο λη-
[μονῶ,
φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε τὰ μαύρα σω-
[θικά μου
ἐμίσησα κι' ἐμίσησά, γιατί πολὺ ἀγαπῶ!

Στέφανος Μαρτζώκης

«Ὅταν σὲ κλειῶ,» τῆς ἔλεγα, «στὴ φλογε-
[ρη ἀγκαλιὰ μου,
τὰ βάσανά μου, κόρη μου, γιὰ λίγο λη-
[μονῶ,
φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε τὰ μαύρα σω-
[θικά μου
ἐμίσησα κι' ἐμίσησά, γιατί πολὺ ἀγαπῶ!

«Ὅταν σὲ κλειῶ,» τῆς ἔλεγα, «στὴ φλογε-
[ρη ἀγκαλιὰ μου,
τὰ βάσανά μου, κόρη μου, γιὰ λίγο λη-
[μονῶ,
φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε τὰ μαύρα σω-
[θικά μου
ἐμίσησα κι' ἐμίσησά, γιατί πολὺ ἀγαπῶ!

Στέφανος Μαρτζώκης

«Ὅταν σὲ κλειῶ,» τῆς ἔλεγα, «στὴ φλογε-
[ρη ἀγκαλιὰ μου,
τὰ βάσανά μου, κόρη μου, γιὰ λίγο λη-
[μονῶ,
φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε τὰ μαύρα σω-
[θικά μου
ἐμίσησα κι' ἐμίσησά, γιατί πολὺ ἀγαπῶ!

«Ὅταν σὲ κλειῶ,» τῆς ἔλεγα, «στὴ φλογε-
[ρη ἀγκαλιὰ μου,
τὰ βάσανά μου, κόρη μου, γιὰ λίγο λη-
[μονῶ,
φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε τὰ μαύρα σω-
[θικά μου
ἐμίσησα κι' ἐμίσησά, γιατί πολὺ ἀγαπῶ!

«Ὅταν σὲ κλειῶ,» τῆς ἔλεγα, «στὴ φλογε-
[ρη ἀγκαλιὰ μου,
τὰ βάσανά μου, κόρη μου, γιὰ λίγο λη-
[μονῶ,
φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε τὰ μαύρα σω-
[θικά μου
ἐμίσησα κι' ἐμίσησά, γιατί πολὺ ἀγαπῶ!

«Ὅταν σὲ κλειῶ,» τῆς ἔλεγα, «στὴ φλογε-
[ρη ἀγκαλιὰ μου,
τὰ βάσανά μου, κόρη μου, γιὰ λίγο λη-
[μονῶ,
φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε τὰ μαύρα σω-
[θικά μου
ἐμίσησα κι' ἐμίσησά, γιατί πολὺ ἀγαπῶ!

«Ὅταν σὲ κλειῶ,» τῆς ἔλεγα, «στὴ φλογε-
[ρη ἀγκαλιὰ μου,
τὰ βάσανά μου, κόρη μου, γιὰ λίγο λη-
[μονῶ,
φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε τὰ μαύρα σω-
[θικά μου
ἐμίσησα κι' ἐμίσησά, γιατί πολὺ ἀγαπῶ!

«Ὅταν σὲ κλειῶ,» τῆς ἔλεγα, «στὴ φλογε-
[ρη ἀγκαλιὰ μου,
τὰ βάσανά μου, κόρη μου, γιὰ λίγο λη-
[μονῶ,
φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε τὰ μαύρα σω-
[θικά μου
ἐμίσησα κι' ἐμίσησά, γιατί πολὺ ἀγαπῶ!

«Ὅταν σὲ κλειῶ,» τῆς ἔλεγα, «στὴ φλογε-
[ρη ἀγκαλιὰ μου,
τὰ βάσανά μου, κόρη μου, γιὰ λίγο λη-
[μονῶ,
φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε τὰ μαύρα σω-
[θικά μου
ἐμίσησα κι' ἐμίσησά, γιατί πολὺ ἀγαπῶ!

«Ὅταν σὲ κλειῶ,» τῆς ἔλεγα, «στὴ φλογε-
[ρη ἀγκαλιὰ μου,
τὰ βάσανά μου, κόρη μου, γιὰ λίγο λη-
[μονῶ,
φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε τὰ μαύρα σω-
[θικά μου
ἐμίσησα κι' ἐμίσησά, γιατί πολὺ ἀγαπῶ!

«Ὅταν σὲ κλειῶ,» τῆς ἔλεγα, «στὴ φλογε-
[ρη ἀγκαλιὰ μου,
τὰ βάσανά μου, κόρη μου, γιὰ λίγο λη-
[μονῶ,
φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε τὰ μαύρα σω-
[θικά μου
ἐμίσησα κι' ἐμίσησά, γιατί πολὺ ἀγαπῶ!

«Ὅταν σὲ κλειῶ,» τῆς ἔλεγα, «στὴ φλογε-
[ρη ἀγκαλιὰ μου,
τὰ βάσανά μου, κόρη μου, γιὰ λίγο λη-
[μονῶ,
φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε τὰ μαύρα σω-
[θικά μου
ἐμίσησα κι' ἐμίσησά, γιατί πολὺ ἀγαπῶ!

«Ὅταν σὲ κλειῶ,» τῆς ἔλεγα, «στὴ φλογε-
[ρη ἀγκαλιὰ μου,
τὰ βάσανά μου, κόρη μου, γιὰ λίγο λη-
[μονῶ,
φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε τὰ μαύρα σω-
[θικά μου
ἐμίσησα κι' ἐμίσησά, γιατί πολὺ ἀγαπῶ!

«Ὅταν σὲ κλειῶ,» τῆς ἔλεγα, «στὴ φλογε-
[ρη ἀγκαλιὰ μου,
τὰ βάσανά μου, κόρη μου, γιὰ λίγο λη-
[μονῶ,
φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε τὰ μαύρα σω-
[θικά μου
ἐμίσησα κι' ἐμίσησά, γιατί πολὺ ἀγαπῶ!

«Ὅταν σὲ κλειῶ,» τῆς ἔλεγα, «στὴ φλογε-
[ρη ἀγκαλιὰ μου,
τὰ βάσανά μου, κόρη μου, γιὰ λίγο λη-
[μονῶ,
φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε τὰ μαύρα σω-
[θικά μου
ἐμίσησα κι' ἐμίσησά, γιατί πολὺ ἀγαπῶ!

«Ὅταν σὲ κλειῶ,» τῆς ἔλεγα, «στὴ φλογε-
[ρη ἀγκαλιὰ μου,
τὰ βάσανά μου, κόρη μου, γιὰ λίγο λη-
[μονῶ,
φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε τὰ μαύρα σω-
[θικά μου
ἐμίσησα κι' ἐμίσησά, γιατί πολὺ ἀγαπῶ!

«Ὅταν σὲ κλειῶ,» τῆς ἔλεγα, «στὴ φλογε-
[ρη ἀγκαλιὰ μου,
τὰ βάσανά μου, κόρη μου, γιὰ λίγο λη-
[μονῶ,
φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε τὰ μαύρα σω-
[θικά μου
ἐμίσησα κι' ἐμίσησά, γιατί πολὺ ἀγαπῶ!

«Ὅταν σὲ κλειῶ,» τῆς ἔλεγα, «στὴ φλογε-
[ρη ἀγκαλιὰ μου,
τὰ βάσανά μου, κόρη μου, γιὰ λίγο λη-
[μονῶ,
φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε τὰ μαύρα σω-
[θικά μου
ἐμίσησα κι' ἐμίσησά, γιατί πολὺ ἀγαπῶ!

«Ὅταν σὲ κλειῶ,» τῆς ἔλεγα, «στὴ φλογε-
[ρη ἀγκαλιὰ μου,
τὰ βάσανά μου, κόρη μου, γιὰ λίγο λη-
[μονῶ,
φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε τὰ μαύρα σω-
[θικά μου
ἐμίσησα κι' ἐμίσησά, γιατί πολὺ ἀγαπῶ!

«Ὅταν σὲ κλειῶ,» τῆς ἔλεγα, «στὴ φλογε-
[ρη ἀγκαλιὰ μου,
τὰ βάσανά μου, κόρη μου, γιὰ λίγο λη-
[μονῶ,
φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε τὰ μαύρα σω-
[θικά μου
ἐμίσησα κι' ἐμίσησά, γιατί πολὺ ἀγαπῶ!

«Ὅταν σὲ κλειῶ,» τῆς ἔλεγα, «στὴ φλογε-
[ρη ἀγκαλιὰ μου,
τὰ βάσανά μου, κόρη μου, γιὰ λίγο λη-
[μονῶ,
φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε τὰ μαύρα σω-
[θικά μου
ἐμίσησα κι' ἐμίσησά, γιατί πολὺ ἀγαπῶ!

«Ὅταν σὲ κλειῶ,» τῆς ἔλεγα, «στὴ φλογε-
[ρη ἀγκαλιὰ μου,
τὰ βάσανά μου, κόρη μου, γιὰ λίγο λη-
[μονῶ,
φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε τὰ μαύρα σω-
[θικά μου
ἐμίσησα κι' ἐμίσησά, γιατί πολὺ ἀγαπῶ!

«Ὅταν σὲ κλειῶ,» τῆς ἔλεγα, «στὴ φλογε-
[ρη ἀγκαλιὰ μου,
τὰ βάσανά μου, κόρη μου, γιὰ λίγο λη-
[μονῶ,
φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε τὰ μαύρα σω-
[θικά μου
ἐμίσησα κι' ἐμίσησά, γιατί πολὺ ἀγαπῶ!

«Ὅταν σὲ κλειῶ,» τῆς ἔλεγα, «στὴ φλογε-
[ρη ἀγκαλιὰ μου,
τὰ βάσανά μου, κόρη μου, γιὰ λίγο λη-
[μονῶ,
φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε τὰ μαύρα σω-
[θικά μου
ἐμίσησα κι' ἐμίσησά, γιατί πολὺ ἀγαπῶ!

«Ὅταν σὲ κλειῶ,» τῆς ἔλεγα, «στὴ φλογε-
[ρη ἀγκαλιὰ μου,
τὰ βάσανά μου, κόρη μου, γιὰ λίγο λη-
[μονῶ,
φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε τὰ μαύρα σω-
[θικά μου
ἐμίσησα κι' ἐμίσησά, γιατί πολὺ ἀγαπῶ!

«Ὅταν σὲ κλειῶ,» τῆς ἔλεγα, «στὴ φλογε-
[ρη ἀγκαλιὰ μου,
τὰ βάσανά μου, κόρη μου, γιὰ λίγο λη-
[μονῶ,
φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε τὰ μαύρα σω-
[θικά μου
ἐμίσησα κι' ἐμίσησά, γιατί πολὺ ἀγαπῶ!

«Ὅταν σὲ κλειῶ,» τῆς ἔλεγα, «στὴ φλογε-
[ρη ἀγκαλιὰ μου,
τὰ βάσανά μου, κόρη μου, γιὰ λίγο λη-
[μονῶ,
φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε τὰ μαύρα σω-
[θικά μου
ἐμίσησα κι' ἐμίσησά, γιατί πολὺ ἀγαπῶ!

«Ὅταν σὲ κλειῶ,» τῆς ἔλεγα, «στὴ φλογε-
[ρη ἀγκαλιὰ μου,
τὰ βάσανά μου, κόρη μου, γιὰ λίγο λη-
[μονῶ,
φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε τὰ μαύρα σω-
[θικά μου
ἐμίσησα κι' ἐμίσησά, γιατί πολὺ ἀγαπῶ!

«Ὅταν σὲ κλειῶ,» τῆς ἔλεγα, «στὴ φλογε-
[ρη ἀγκαλιὰ μου,
τὰ βάσανά μου, κόρη μου, γιὰ λίγο λη-
[μονῶ,
φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε τὰ μαύρα σω-
[θικά μου
ἐμίσησα κι' ἐμίσησά, γιατί πολὺ ἀγαπῶ!

«Ὅταν σὲ κλειῶ,» τῆς ἔλεγα, «στὴ φλογε-
[ρη ἀγκαλιὰ μου,
τὰ βάσανά μου, κόρη μου, γιὰ λίγο λη-
[μονῶ,
φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε τὰ μαύρα σω-
[θικά μου
ἐμίσησα κι' ἐμίσησά, γιατί πολὺ ἀγαπῶ!

«Ὅταν σὲ κλειῶ,» τῆς ἔλεγα, «στὴ φλογε-
[ρη ἀγκαλιὰ μου,
τὰ βάσανά μου, κόρη μου, γιὰ λίγο λη-
[μονῶ,
φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε τὰ μαύρα σω-
[θικά μου
ἐμίσησα κι' ἐμίσησά, γιατί πολὺ ἀγαπῶ!

«Ὅταν σὲ κλειῶ,» τῆς ἔλεγα, «στὴ φλογε-
[ρη ἀγκαλιὰ μου,
τὰ βάσανά μου, κόρη μου, γιὰ λίγο λη-
[μονῶ,
φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε τὰ μαύρα σω-
[θικά μου
ἐμίσησα κι' ἐμίσησά, γιατί πολὺ ἀγαπῶ!

«Ὅταν σὲ κλειῶ,» τῆς ἔλεγα, «στὴ φλογε-
[ρη ἀγκαλιὰ μου,
τὰ βάσανά μου, κόρη μου, γιὰ λίγο λη-
[μονῶ,
φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε τὰ μαύρα σω-
[θικά μου
ἐμίσησα κι' ἐμίσησά, γιατί πολὺ ἀγαπῶ!

«Ὅταν σὲ κλειῶ,» τῆς ἔλεγα, «στὴ φλογε-
[ρη ἀγκαλιὰ μου,
τὰ βάσανά μου, κόρη μου, γιὰ λίγο λη-
[μονῶ,
φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε τὰ μαύρα σω-
[θικά μου
ἐμίσησα κι' ἐμίσησά, γιατί πολὺ ἀγαπῶ!

«Ὅταν σὲ κλειῶ,» τῆς ἔλεγα, «στὴ φλογε-
[ρη ἀγκαλιὰ μου,
τὰ βάσανά μου, κόρη μου, γιὰ λίγο λη-
[μονῶ,
φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε τὰ μαύρα σω-
[θικά μου
ἐμίσησα κι' ἐμίσησά, γιατί πολὺ ἀγαπῶ!

«Ὅταν σὲ κλειῶ,» τῆς ἔλεγα, «στὴ φλογε-
[ρη ἀγκαλιὰ μου,
τὰ βάσανά μου, κόρη μου, γιὰ λίγο λη-
[μονῶ,
φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε τὰ μαύρα σω-
[θικά μου
ἐμίσησα κι' ἐμίσησά, γιατί πολὺ ἀγαπῶ!

«Ὅταν σὲ κλειῶ,» τῆς ἔλεγα, «στὴ φλογε-
[ρη ἀγκαλιὰ μου,
τὰ βάσανά μου, κόρη μου, γιὰ λίγο λη-
[μονῶ,
φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε τὰ μαύρα σω-
[θικά μου
ἐμίσησα κι' ἐμίσησά, γιατί πολὺ ἀγαπῶ!

«Ὅταν σὲ κλειῶ,» τῆς ἔλεγα, «στὴ φλογε-
[ρη ἀγκαλιὰ μου,
τὰ βάσανά μου, κόρη μου, γιὰ λίγο λη-
[μονῶ,
φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε τὰ μαύρα σω-
[θικά μου
ἐμίσησα κι' ἐμίσησά, γιατί πολὺ ἀγαπῶ!

«Ὅταν σὲ κλειῶ,» τῆς ἔλεγα, «στὴ φλογε-
[ρη ἀγκαλιὰ μου,
τὰ βάσανά μου, κόρη μου, γιὰ λίγο λη-
[μονῶ,
φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε τὰ μαύρα σω-
[θικά μου
ἐμίσησα κι' ἐμίσησά, γιατί πολὺ ἀγαπῶ!

«Ὅταν σὲ κλειῶ,» τῆς ἔλεγα, «στὴ φλογε-
[ρη ἀγκαλιὰ μου,
τὰ βάσανά μου, κόρη μου, γιὰ λίγο λη-
[μονῶ,
φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε τὰ μαύρα σω-
[θικά μου
ἐμίσησα κι' ἐμίσησά, γιατί πολὺ ἀγαπῶ!

«Ὅταν σὲ κλειῶ,» τῆς ἔλεγα, «στὴ φλογε-
[ρη ἀγκαλιὰ μου,
τὰ βάσανά μου, κόρη μου, γιὰ λίγο λη-
[μονῶ,
φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε τὰ μαύρα σω-
[θικά μου
ἐμίσησα κι' ἐμίσησά, γιατί πολὺ ἀγαπῶ!

«Ὅταν σὲ κλειῶ,» τῆς ἔλεγα, «στὴ φλογε-
[ρη ἀγκαλιὰ μου,
τὰ βάσανά μου, κόρη μου, γιὰ λίγο λη-
[μονῶ,
φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε τὰ μαύρα σω-
[θικά μου
ἐμίσησα κι' ἐμίσησά, γιατί πολὺ ἀγαπῶ!

«Ὅταν σὲ κλειῶ,» τῆς ἔλεγα, «στὴ φλογε-
[ρη ἀγκαλιὰ μου,
τὰ βάσανά μου, κόρη μου, γιὰ λίγο λη-
[μονῶ,
φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε τὰ μαύρα σω-
[θικά μου
ἐμίσησα κι' ἐμίσησά, γιατί πολὺ ἀγαπῶ!

«Ὅταν σὲ κλειῶ,» τῆς ἔλεγα, «στὴ φλογε-
[ρη ἀγκαλιὰ μου,
τὰ βάσανά μου, κόρη μου, γιὰ λίγο λη-
[μονῶ,
φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε τὰ μαύρα σω-
[θικά μου
ἐμίσησα κι' ἐμίσησά, γιατί πολὺ ἀγαπῶ!

«Ὅταν σὲ κλειῶ,» τῆς ἔλεγα, «στὴ φλογε-
[ρη ἀγκαλιὰ μου,
τὰ βάσανά μου, κόρη μου, γιὰ λίγο λη-
[μονῶ,
φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε τὰ μαύρα σω-
[θικά μου
ἐμίσησα κι' ἐμίσησά, γιατί πολὺ ἀγαπῶ!

«Ὅταν σὲ κλειῶ,» τῆς ἔλεγα, «στὴ φλογε-
[ρη ἀγκαλιὰ μου,
τὰ βάσανά μου, κόρη μου, γιὰ λίγο λη-
[μονῶ,
φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε τὰ μαύρα σω-
[θικά μου
ἐμίσησα κι' ἐμίσησά, γιατί πολὺ ἀγαπῶ!

«Ὅταν σὲ κλειῶ,» τῆς ἔλεγα, «στὴ φλογε-
[ρη ἀγκαλιὰ μου,
τὰ βάσανά μου, κόρη μου, γιὰ λίγο λη-
[μονῶ,
φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε τὰ μαύρα σω-
[θικά μου
ἐμίσησα κι' ἐμίσησά, γιατί πολὺ ἀγαπῶ!

«Ὅταν σὲ κλειῶ,» τῆς ἔλεγα, «στὴ φλογε-
[ρη ἀγκαλιὰ μου,
τὰ βάσανά μου, κόρη μου, γιὰ λίγο λη-
[μονῶ,
φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε τὰ μαύρα σω-
[θικά μου
ἐμίσησα κι' ἐμίσησά, γιατί πολὺ ἀγαπῶ!

«Ὅταν σὲ κλειῶ,» τῆς ἔλεγα, «στὴ φλογε-
[ρη ἀγκαλιὰ μου,
τὰ βάσανά μου, κόρη μου, γιὰ λίγο λη-
[μονῶ,
φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε τὰ μαύρα σω-
[θικά μου
ἐμίσησα κι' ἐμίσησά, γιατί πολὺ ἀγαπῶ!

«Ὅταν σὲ κλειῶ,» τῆς ἔλεγα, «στὴ φλογε-
[ρη ἀγκαλιὰ μου,
τὰ βάσανά μου, κόρη μου, γιὰ λίγο λη-
[μονῶ,
φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε

ΠΕΥΤΥΧΙΑ ΠΟΥ ΑΓΟΡΑΖΕΤΑΙ ΣΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μά ή ώρα περνούσε. Τό ρολόι τοῦ δια-
νυκτερινούτος γαλακτοπωλείου ἔδειχνε
τρεις καί ἐκείνοι ἀκόμη περίμεναν. Σέ μιὰ
στιγμή ἀκούσε τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς δύο νὰ
φωνάζει:

—Φρόσω μου, Φρόσω μου, τί σοῦ χρο-
στούσα νὰ μὲ κάνης νὰ σέ περιμένο. Γιατί
μὲ γέλασες; Δὲν σέ περιποιήθηκα πάντα
ὅπως ἔπρεπε, δὲν ξόδεψα γιὰ σένα τὰ μαλ-
λιοκέφαλά μου;

Εἶχαν πλεόν πεισθεῖ ὅτι πρόκειται
περὶ πολυτοπῆτος ἐρωμένης, ἡ ὁποία ἴσως
αὐτὴν τὴν ὥρα εὐρίσκειτο εἰς τὰς ἀγκάλας
ἐνὸς ἄλλου.

Τὴν πεποιθῆσι μὰς αὐτὴ ἐνίσχυσε καὶ
ὁ ἄλλος ἀπὸ τοὺς δύο φίλους ποὺ ἤρχισαν
ἀπελπιμένως καὶ αὐτὸς νὰ ὑβρίζῃ.

—Βρε, τὸν παλινῆθο, τὸ μασκαρά.
Ποῖς ξέρει σέ ποιὲς πῆγε καὶ τὴν πούλη-
σε! Ἀ! τὴν... καὶ ἐξεστόμησε βαρυτάτην
ῥῆσιν.

Σὲ λίγην ὥραν μπαίνει ἕνας ὑποπτος
τύπος ποὺ κρατοῦσε ἕνα καλάθι στὰ χέρια
του, σὰ νὰ ἤθελε νὰ παραστήσῃ τὸ φουσι-
κά.

—Α! νᾶτος, ἐπὶ τέλους! Τί ἔγινες, βρε
ἀδελφέ; Ποῦ ἦσουν; Τὴν ἔφερες ἐπὶ τέ-
λους;

—Νά, μαζί μου τὴν ἔχω.

Πρὸς μεγάλην μὰς ὁμοῦ ἐκπληξιν δὲν
βλέποντες καμμίαν γυναῖκα. Δὲν μπορού-
σαμε βέβαια νὰ ὑποθέσωμεν πὼς τὴν εἶχε
κρυμμένη μέσα στὸ καλάθι του. Πλησιάζ-
ει τοὺς δύο φίλους μὲ τρόπο καὶ τοὺς δίνει
καὶ τὸν ἐργαλεὺ ἀπὸ τὴν τσέπη του.

Τὸν πληρώνουν καὶ φεύγει βλέπουμε τὸν
ἕνα νὰ κρατᾷ κατὰ κρυμμένο στὴ παλάμη
του, νὰ τὸ φιλᾷ μὲ πάθος, καὶ ἔξω φρενῶν
πὰ νὰ ξεφωνίζει:

—Φρόσω, Φρόσω μου, σὲ ἀγαπῶ. Γιατί
μοῦ ἄφησες; Δὲν ξέρεις πὼς ἐγὼ δὲν
μπορῶ νὰ κάμω οὔτε μιὰ στιγμή χωρὶς ἐσέ-
να, πὼς πεθαίνω γιὰ σένα;

Μὴ σὰς φαίνεται παράξενο. Αὐτὲς ἡ ἔξω-
φρενικὲς παρακρούσεις εἶνε πολὺ συνειθι-
σμένες σὲ προχωρημένους κοκαίνομανεῖς.

Ἡ Φρόσω, ὅπως συμβολικῶς ἀποκαλοῦν
τὴν κοκαίνην γιὰ νὰ μὴ γίνονται ἀντιλη-
πτοί, εἶνε γιὰ τὴν ἀρρωστήτη φαντασία τους,
καὶ πὺ ἐπιθυμητὴ ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὴν ὡ-
ραστοτέραν, τὴν περιπαθετέραν ἐρωμένη.

Ἀμέσως, ἔβγαλαν τὰ τσιγάρα τους, τὰ
σπίρτα τους, ἐξορίσαν μὲ τρόπο
ἀρκετὴ δόσι ἐπάνω στὰ πακέτα
τους ὥστε νὰ μὴ φαίνεται

καὶ τότε τοῦσεῖδαμε ἀπὸ και-
ροῦ εἰς καιρὸν νὰ πέρνουν
σκόνη καὶ νὰ πρεζάρουν. Ἡ

ἐπεξεργασία ἦτο ἀμεσος. Τὴν
πρὶν ἀδημονίαν διεδέχθη ἡ
χαρά ὅ ἕνας ἄρχισε νὰ μιλά γιὰ
ἐπιχειρήσεις, μὲ ὕφος ἐνθου-
σιασμένο, τὰ ἔβλεπα ὅλα ῥόδι-
να· σὲ μιὰ στιγμή εἶχε γίνει
πολυκατομιμωχός.

Ὁ ἄλλος ἐφαντάζετο πὼς ὁ-
λες ἡ γυναῖκες τὸν λαχταροῦν,
πὼς εἶνε ὁ νεώτερος δὸν Ζου-
άν, ὁ Δεβᾶς ὁ ἀκατανίκητος.

Τὸ καλοκαίρι ὅλες αὐτὲς ἡ
παρέες, ποὺ συχνάζανε τὸν
χειμῶνα στὰ περὶ τὴν Ὀ-
μόνοια, διανυκτερεύοντα γα-
λακτοπωλεῖα, ἔχουν βροχὴ γιὰ
νὰ παραδίδονται εἰς τὸ πά-

θος των, κέντρα ρομαντικώτερα. Ἐκεῖ
κάτω στὴς ὄχθες τοῦ Ἰλισσοῦ, κάτω ἀπὸ
τὰ φυλλώματα τῶν δένδρων, βλέπεις συ-
χνὰ ζευγαράκια νὰ πρεζάρουν ἡδονικὰ καὶ
νὰ ταξιδεύουν σὲ ἄλλες χώρες, στὴν Ἑλ-
βετία, στὰ φιάδ τῆς Νορβηγίας, στὰ γα-
λανὰ ἀκρογυῖα τῆς Κωνσταντινῆς, στὰ
δάση τῆς Δανίας, στὰ πάρκα τῆς Αὐστρίας,
στὴς κορυφές τῶν Ἀλπεων, ἀκόμη καὶ στὸ
Βόρειο Πόλο. Ὁ κοκαίνομανὴς, καθὼς
φαίνεται, ἀποκτᾷ στιγμιαίως ὅτι ἐπιθυμεῖ.

Ἐνῶ εἰμὲς ξεροψηγμένοι ἐδῶ κάτω στὴν
Ἀθήνα, αὐτοὶ ταξιδεύουν ἀνεξόδως σὲ
χώρες δροσερές, στὴς μαγεμένες χώρες τοῦ
ὄνειρου.

Ἐκτός ὁμοῦ τῶν κέντρων αὐτῶν, καὶ
τῶν ἄλλων σπιτιῶν, γκαρσονιερῶν κ.τ.λ.,
ὅπου συνήθως εὐρίσκει κανεὶς ἐλεύθερες
γυναῖκες καὶ γλεντζέδες, ὑπάρχουν δυστυ-
χῶς καὶ κέντρα, ὅπου κυρία καὶ δεσποινί-
δες τῆς ὑψηλῆς περιουσίας ἐπιδίδονται εἰς
τὴν κατάχρησιν τῆς κοκαίνης.

Ἀλλὰ καὶ
εἰς τὰ κεντρικὰ ἀκόμη καφεζαχαροπλαστεία
μαζεύνονται πολλὰκις αἱ ἀριστοκρατισσὲς
μὰς γιὰ νὰ πρεζάρουν. Κανεὶς δὲν τῆς πέ-
νει χαμπάρι, οὔτε καταστηματαρχῆς, οὔτε
γκαρσόνια, οὔτε τυχαῖοι θαμώνες. Εἶναι
τόσο ἄπλουν, καθὼς εἶπαμε, ν' ἀνοίγῃ ἡ
κυρία τὸ τσαντάκι τῆς καὶ νὰ βγάλῃ μιὰ
κομψὴ πουδριέρα. Ἐνῶ ἀπ' αὐτὰ ζαχαρο-
πλαστεία εἶναι καὶ τὸ γνωστότερον καὶ κοσ-
μικώτερον κέντρο τῶν Ἀθηναίων. Τὴν ὥρα

ποῦ ἀνάβουν τὰ φῶτα, θὰ δῇτε ἐκεῖ ἄλλες
Ἀθηναῖες καὶ κομποῦς Ἀθηναίους νὰ εὐ-
ρισκονται εἰς τοὺς οὐρανούς πανευδαίμο-
νες, μεταξὺ τῶν ἀγγέλων τοῦ Παραδείσου
καὶ τῶν οὐρὶ τῆς Ἑδέμ.

Τὸ μεθύσι τῆς κοκαίνης, δὲν μοιάζει τὸ
μεθύσι τοῦ κρασίου, οὔτε τῆς μορφίνης. Ὁ
μορφινομανὴς αἰσθάνεται μιὰ ἡσυχὴ εὐτυ-
χία, ἕνα εἶδος νιοβάνιας, ἐνῶ ἀντιθέτως ὁ
κοκαίνομανὴς αἰσθάνεται μιὰ ἐπιθυμία πλη-
θορικοῦ ὀργασμοῦ, ὑπερβολικότητος καὶ
κινήσεως, καὶ νομίζει πὼς ἔχει φθάσει εἰς
τὸ ἰδανικὸν τὸν φιλοσόφου Νίτσε. Τὴν δύ-
ναμιν τῆς θελήσεως, τὸν θριάμβον τοῦ ἀ-
τόμου ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου.

Ἡ γυναῖκα ἀρξίζει, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖ-
στον τὴν ἡμᾶς ἐνῶ οἱ ἄνδρες αἰσθάνονται
μιὰ ἀκατανίκη ἀνάγκη ἐνεργητικότητος.
Φωνάζουν τὰ γκαρσόνια, δίδουν διαταγὰς,
τηλεφωνοῦν στὴς δουλειές τους, καταστρώ-
νουν σχέδια—χωρὶς βέβαια νὰ φάνουν

ποτέ εἰς κανένα πραγματικὸν ἀποτέλεσμα.
Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς κοκαίνομανεῖς θὰ σοῦ
ποῦν ὅτι ἡ χρῆσις τῆς κοκαίνης προκαλεῖ
ἐπιθυμίας ἐρωτικές, ὅτι κεντρίζει καὶ ἀπο-
δαυλίζει τὸν ἐρωτισμὸν καὶ τὴν σφοδρὴν
ἡδυστάθειαν. Ἡ αὐταπάτη αὕτη εἶναι προ-
φανῶς ἀποτέλεσμα τῆς ἐξημεμένης ἀπὸ τὴν
δηλητήριον φαντασίας των.

Ἰσως μερικὸι
στὴν ἀρχὴν, εἰς τὸ πρῶτον δηλαδὴ στα-
διον, νὰ αἰσθανθοῦν τὰς δυνάμεις των ἀν-
εξανόμενας—ἀν καὶ αὐτὸ εἶναι σπάνιον.
Μόλις ὁμοῦ τὸ κακὸν προχωρήσῃ, οἱ κο-
καίνομανεῖς εἶναι συνήθως ἀνίκανοι γιὰ
κάθε ἐρωτικὴ ἀπόλαυσι.

Ἐάν κάποιος προ-
χωρημένος κοκαίνομανὴς σὰς πῇ τὸ ἀντίθε-
τον, ἀσφαλῶς δὲν σὰς λέγει ψέμματα—μὲ
τὴν διαφοράν ὁμοῦ εἰς τὸν ἥτο πραγματι-
κόν, τὸ ἐφαντάζετο μόνον, ἢ τὸ ἀποκρύπτει
τῆς φαντασίας του. Ὅπως φαντάζεται πολ-
λάκις τὰ πρόσωπα τῶν εἰκόνων νὰ ζωντανεύουν, νὰ πηγαίνουν κοντὰ του, καὶ νὰ
τὸν μιλοῦν, ἐστὶ φαντάζεται καὶ μιὰ ἐρ-
ομένη, ἴσως ποὺ ἀγαπᾷ αὐτὸν ἀγαπᾷ νῆ-
χεται σιμὰ του καὶ νὰ τὸν ἀγκαλιάζῃ με-
πάθος φλογερῶν. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγον, ἄλλοι
ἡμπορεῖ νὰ σὰς πῇ ὅτι ἡ πεθαμένη μητε-
ρα του κατέβηκε ἀπὸ τὴν εἰκόνα ποὺ ἦταν
κρεμασμένη στὸν τοῖχο τῆς σάλας, καὶ
τὸν ἐφίλησε...

Ἐγνωρίσαμε ἕνα καλλιτέχνην ποὺ κα-
τήντησε πρὸ καιροῦ κοκαίνομανὴς. Εἶχε
χάσει τὴν μὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσε καὶ
ἐκτοτε ζεῖ ἀποτραβηγμένος ἀπὸ τὸν κόσμον,
ἐπιζητώντας τὴν λήθην εἰς τὴν χρῆσιν
τῆς κοκαίνης. Στὸ ἀτελιὸν τὸν κανένα ἐν-
γάμια. Μόνον ἡ προτομή τῆς ἐρωμένης του
καὶ γύρω στὸν τοίχον σκίτσα ποὺ παριστά-
νουν αὐτὴν εἰς διάφορες ἐποχὲς τῆς
ζωῆς τῆς. Ὅλες ἡ ἀναμνήσεις τῆς χαμέ-
νης ἀγάπης του—καὶ τίποτε ἄλλο... Καὶ
αὐτὸς ἑξαπλωμένος σ' ἕνα σοφά, γλυφῶς,
κατακίτρινον—ἕνα ἀνδρῶπιον κοινῆς—
προσκαθεῖ νὰ εὖρῃ σιγά-σιγά τὴν αἰώνιον
λήθην. Ὅλο καὶ πρεζάρει κοκαίνην. Τότε
ἡ προτομή τῆς ἐρωμένης του ζωντανεῖται
ὡς ἄλλη Γαλάτεια, πέρνει σάρκα καὶ ὀστά.

Ἐρχεται σιμὰ του, κάθεται πλάι, τὸν μι-
λάει μὲ τρυφερότητα, μὲ τὴν γλυκύτητα ἐ-
κείνη μουσικὴ τῆς φωνῆς ποὺ τὸν ἐνέμε-
λλοτε ἀπὸ ἀνεκφραστὴ εὐτυχία, τὸν φι-
λεῖ, τὸν ἀγκαλιάζει ἐρωτικά. Ἐρχεται
στιγμὴ ποὺ ὅλα τὰ σκίτσα τοῦ τοίχου ζων-
τανεύουν, κινούνται, μιλάνε. Καὶ τότε πλε-
πει ἐκείνη ποὺ ἀγαποῦσε σὲ ὁ-
λες τῆς ἐποχῆς τῆς λιγροῦς
ζωῆς τῆς. Τὴν βλέπει παιδον-
λα, ὅταν ἀκόμη ἐπῆγαν μὲ
τὴν ποδίστα τῆς στοῦ Ἀρσάκου
ἐνῶ αὐτὸς, καθὼς τὴν ἐκπύ-
ταζε νὰ περνᾷ καὶ δὲν ἐτολ-
μοῦσε νὰ τῆς μιλήσῃ, ἐπιθυμῶν
ἀπὸ μέσα του μὲ θαυμασμὸν
σχέδον μὲ κατάνυξι, τοὺς γλυ-
κυτάτους στίχους τοῦ Κερν-
ράϊου Μασίλη.

Ἡ Παναγία, πιστοῦνι μου,
κοντὰ σου.

Τὴν βλέπει ἀργότερα, μικρὴ
στενωχελίτσα, πριονιγμένη
ἀπὸ θαυμαστίαν, ποὺ τοῦ
ἀναβῇ στὰ στήθη τὴν ἡ-
λεια. Τὴν βλέπει στὴ πρῶτη
τῆς ἀνδισιν, νὰ ἀλλάζουν τὸ
πρῶτο φιλί, κάπου ἐκεῖ σ' ἕνα
βράχο τῆς Ἀκροπόλεως, ὅταν
γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἐφίλη-
σεν, φρίσσοντας, στὴν παλλόμενη
ἀγκαλιά του...

(Ἀκολούθει)

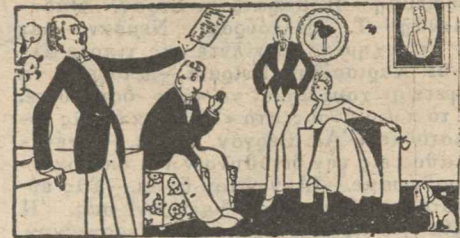
Ὅσοι μανεῖς πίνοντες

TIK-TAK

ΝΕΟΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΑΙ ΚΑΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Ἡ συνεργασία τῶν ἀναγνωστῶν δέον ἀπα-
ραιτήτως νὰ συνοδεύεται μὲ δαχμῆς 10 εἰς
γραμματοσήμα ὡς δικαίωμα κρισεως. Τὰ χειρό-
γραφα πρέπει νὰ εἶναι ἐπὶ τῆς μιᾶς ὀψευς τοῦ
χάρτου γραμμένα, διὰ μελάνης καὶ εὐανάγνω-
στα. Τὰ χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν
ἐπιστρέφονται.

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ

Ἦθελε νὰ φτιάξῃ τὸ τέλει. Ἡ ψυχὴ
τοῦ δὲν ἀνέγεται τὴν μετρίτητα. Ἦθελε
νὰ κάνῃ κατὰ τὸ ἀνώτερον, νὰ δώσῃ μορφὴ
καὶ γὰρ οὐδ' αὐτὸ ποὺ δὲν εἶχε, νὰ βγάλῃ
ἐκ τῶν ἀπὸ τὸ τίποτε.

Καθισμένος ὥρες δλόκληρες, μὲ τὸ πινέ-
λο στὸ χεῖρ, ζωγράφιζε καὶ ἀπὸ τὰ χέρια
αὐτοῦ ἐβγαίναν οἱ ἀλήθεια ἔργα θαυμαστά.
Ἐξ ὧν δὲν ἦταν ποτέ του εὐχαριστήμι-
ον. Τὰ ἔργα του εἶχαν βέβαια ἀναμφισβή-
την καλὴν ὡρα. Ἀλλὰ δὲν τοῦ ἄρεσαν. Αὐ-
τὸς δὲν ἤθελε νὰ δώσῃ στὸ ἔργο του ἂν
καρπὸς ὅλη τὴν ψυχὴν του γιὰ νὰ τὸ ζων-
τανέσῃ. Καὶ λαχταροῦσε νὰ τὸ κατορ-
θῇ.

Βαρεῖα ἀρρωστος ἀπὸ τὸ γκρέμισμα κά-
ποιου ὄντος, στὸ θάνατόν του ἀγάπησε
τὴν ἀγάπην στὸν πνεύμα. Τὰ μηνίγγια
αὐτοῦ χτυποῦσαν. Τ' αὐτιά του βοῦνιζαν.
Ἐκείνη τὴν ὥρην τὸν περνούσαν ὅπασες
καὶ καθεὶς τὸς τοῦ λατρευτοῦ ὄντος ἀνέ-
βαινε στὰ χεῖλιν του. Μπροστὸν ἔβλεποντά-
σαν, ὅπως τὰ εἶχε δῆ γιὰ τελευταία φο-
ρὰ, δύο μάτια γλυκὰ, φωτισμένα ἀπὸ τὴν
παράδοξον λάμψιν, γεμάτα θλίψιν καὶ πα-
ράδοξον. Ἡ ἀνάστα τοῦ ἀκούγονταν βαθεῖα
καὶ πνιγμένη. Τὰ δόντια του χτυποῦσαν
τὰ χεῖρα του ἐντρον. Σὲ μιὰ ἑξαπὴν τοῦ
πνεύματος τοῦ ἐνδόχρῃς ὄντος. Μὲ τὰ μά-
τια ἀναγμένα διαπλάκα μὲ βῆμα κλονού-
μενο, ἀρρωστος ὡς τὴν διπλανὴν κάμαρα
ποὺ ἦταν τὸ ἀτελιόν του. Μάταια προσπαθοῦ-
σαν νὰ τὸν συγκρατήσουν δύστυχῃ μητέρα
καὶ ἀγαπημένον συγγενεῖς. Τὸς ἀπώθησε
καὶ μὴ δύναμις τελλοῦ καὶ ἔσθασε. Πάνω
εἰς ἕνα ὀρθογώνιον βρασιόκατον ὀριζομένην ἡ
ἐκείνη μιὰς κόρης. Τὴν κῦτταζε ὁ ἀρρω-
στος γιὰ μιὰ στιγμή. Κι' ὕστερα σὰν αὐτό-
ματο, μὲ κινήσεις στασιμωδικῆς, ἀρχισε νὰ
ζωγραφίζει. Κάθισε ἐκεῖ ὥρες, χωρὶς συναι-
σθησὶν μὴ βλέποντας παρά μόνον ἐμπρός του.
Καὶ τὸ χεῖρ του προχωροῦσε χαράζοντας
κατὰ γραμμὰς, προσπαθώντας νὰ δώσῃ
στὴν εἰκόνα μιὰ ἑκφραστὴν ποὺ δὲν ὑπῆρχε
ἐν τῷ κόσμῳ αὐτόν. Καὶ τὸ κατ'ὄρθρον. Δὲν
ἔβλεπονταν τώρα μπρὸς σὲ μιὰ γυναῖκα. Βρι-
σκόταν μπρὸς τὸν Π ὁ ν ὁ ζωντανέμενος.
Στὰ ὦρα καὶ ἡμέρῃ πρόσωπο δὲν ἔβλεπε
ποτέ ἄλλο παρά μόνον διὰ τὰ μάτια βαθεῖα,
διάνοιχα θλιμμένα, ποὺ σὲ κῦτταζαν μὲ
τὴν αἰσθητικὴν ἀπόλαυσιν.

Τὴν κῦτταζε ὁ νέος μιὰ στιγμή καὶ στὰ
μάτια του ζωγραφίστηκε ὁ πόνος καὶ ἔπεισε
ταπεινῶς, ἀποκατωμένος, χωρὶς πνοή.

Εἶχε κάνει ἐπὶ τέλους ἐκεῖνο ποὺ ἤθε-
λε. Εἶχε κατορθώσῃ νὰ ζωντανέψῃ τὸν
Π ὁ ν ὁ, χαρίζοντας σ' αὐτόν, τὴν μεγάλην
τὴν ἀπείροχον καλλιτεχνικὴν ψυχὴν του.

ΗΡΩ Ε. ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ

ΝΗΟΤΗ

Ἐστὶν νὰ σὰν παραμῦθι μιὰ φορὰ
ἡ ζωὴ μας ἀρχινᾷ γλυκὰ καὶ πᾶσι,
καρφαλαὶ σ' ὀλογάλανα νερά,
ποὺ ἡ ἐλπίδα, ὡς ἡ ἐλπίδα, κυβερνάει.

Καρφαλαὶ πούγε ἀνοίξεις τὰ πανιά
στ' ἀνοικτὰ τῆς νηότης ἀεράκι
καὶ νὰ φτάξῃ ὥρα τὴν ὥρα λαχταρᾷ
τῆς χαρᾶς, ὡς τῆς χαρᾶς, τὸ λιμανάκι.

Κι' εἶναι ὁ δρόμος ποὺ τραβάει ἀλαργινός
μὲ τὴν νοτιάει; καποια μέρα θὰ μὰς πᾶσι
στὸ λιμάνι ποὺ ποδοῦμε ἀπ' οὐ τρανὸς
καπετάνιος, ἡ ἐλπίδα, κυβερνάει.

Χρ. Ἰωνίδης

ΕΞΩ ΒΡΟΧΗ...

Ἐξω βροχὴ
πέφτει θλιμμένα,
ὅλα δεμένα
μὲς στὴν ψυχὴ.

Ἐξω βροχὴ
λίμνες, ὀνάρια
μέσα κεράνια
καὶ προσευχὴ.

Ἐξω βροχὴ
ἀνοίξῃ σπέρνει
ὁμοῦ δὲ φέρνει
τὴν ἐποχὴν.

Ἐξω βροχὴ
ῥοδὰ σωτήρια
μέσα μου στέφει
ἀρτα, φτωχὴ.

Ἐξω βροχὴ
γλυκα ποὺ χύνει
μέσα μάρφιν
θερύνον ἀρχὴ.

Χαρ. Μπαμπίλης

Ο ΦΩΣ ΜΟΥ...

Ὁ Φῶς μου!
Τὴν ἱστορίαν θὰ σοῦ πῶ
ποῦ ἔντος μου,
μοῦ γινεῖν ἀποσπασμένη ὀρθοκεία
μ' ἕνα βρομῶ,
καὶ ἕνα ἀγνὸ καὶ εὐγενικὸ σκοπὸ.

Ὁ Φῶς μου!
Τὴν ἱστορίαν θὰ σοῦ πῶ
ποῦ ἔντος μου,
μοῦ γινεῖν ἀποσπασμένη ὀρθοκεία
μ' ἕνα βρομῶ,
καὶ ἕνα ἀγνὸ καὶ εὐγενικὸ σκοπὸ.

Ὁ Φῶς μου!
Τὴν ἱστορίαν θὰ σοῦ πῶ,
ὁ θεὸς μου:
μὲ νῆο θυμῷ, σὲ νέαν Ἐκκλησίαν,
σὲ δεινὸν χάρα,
καὶ σὲ Τρισμάκαρ Ἀγιαν ὥρα!

Ὁ Φῶς μου!
Τὴν ἱστορίαν θὰ σοῦ πῶ,
τὸν κόσμον...
τὴν μουσικὴν τοῦ Ὁραίου
ποὺ χτυπῶ,
μὲ τὸ Ἀχραντὸ μοτίβο τοῦ Ἀγαπῶ.

Ὁ Φῶς μου!
Τὴν ἱστορίαν θὰ σοῦ πῶ,
τὸν κόσμον...
τὴν μουσικὴν τοῦ Ὁραίου
ποὺ χτυπῶ,
μὲ τὸ Ἀχραντὸ μοτίβο τοῦ Ἀγαπῶ.

Ὁ Φῶς μου!
Τὴν ἱστορίαν θὰ σοῦ πῶ,
τὸν κόσμον...
τὴν μουσικὴν τοῦ Ὁραίου
ποὺ χτυπῶ,
μὲ τὸ Ἀχραντὸ μοτίβο τοῦ Ἀγαπῶ.

Ὁ Φῶς μου!
Τὴν ἱστορίαν θὰ σοῦ πῶ,
τὸν κόσμον...
τὴν μουσικὴν τοῦ Ὁραίου
ποὺ χτυπῶ,
μὲ τὸ Ἀχραντὸ μοτίβο τοῦ Ἀγαπῶ.

Ὁ Φῶς μου!
Τὴν ἱστορίαν θὰ σοῦ πῶ,
τὸν κόσμον...
τὴν μουσικὴν τοῦ Ὁραίου
ποὺ χτυπῶ,
μὲ τὸ Ἀχραντὸ μοτίβο τοῦ Ἀγαπῶ.

Γιάννης Μαυροκέφαλος

ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ

Τραγούδια μου πονετικά καὶ τῆς καρδίας
καὶ μου μοιρολόγια, κλαμένες μου
μηνύτρες τῆς ἀγάπης μου ἀνάμεσα στὶς
πλάσες
σὰς ἔστειλα στὸ δρόμο σας μὲ χίλιες ἀπὸ
τῆς χάρης.

Ροδόφυλλα καὶ ἀχνόκρινά τοῦ κήπου μου
ἀνθισμένα
λουλούδια ποὺ μὲ ἔφερε τὸ κάθε μουσικὸ
σὰν δῆτε τὰ ματάκια μου ἀπὸψε νὰν κλα-
σάν ὅλη τὴν νύκτα μὲ τὸ ἑσφύλλισμα
ἐλᾶτε καὶ τυλῆξτε με - σὰν σάβανο - νεκρῶ.

Γιάννης Δερματᾶς

TIK-TAK

ΕΞΩ ΦΤΩΧΕΙΑ

Ἐλα γειά σου ταβερνιάρη μὴν ἄργεις
κέρνα ἐδῶ τὴν παρὰ μὰς κρασάκι
θέλω τὸ πὺ φῖνο κρασί γιὰ νὰ μὰς βοηθῇ
ποὺ νὰ μεθᾷς καὶ νὰ ξεχνᾷς κάθε φαρμάκι.

Ξέρεις, ἀπόψε ἡ τσέπη μου τὸ λέει
γιὰ ἴδεις πληρώνω, ἔχω δὲν μὲ νειάζει
σὰν ἄλλοτε ἡ γυναῖκα δὲν θὰ κλαίῃ
ὅταν φαί δὲν ἔχει καὶ γκρινιάζει.

Ἐμπρὸς παιδιὰ ἐρίβα κι' ὅξω ἡ φτώχεια
καὶ δὲς ἡμῖν σήμερον μὰς εἶπε ὁ Χριστὸς
δὲν παραλάσσεται ἡ ἑσπέρια μὲ γρόσια
εἶναι ὁ οἶνος ποὺ εὐλόγησε ὁ Θεός.

Πίετε ἑσπέρια ἐγὼ πληρώνω
ὅτι ἔχω μὲ τοὺς φίλους θὰ τὸ πὺ
θαροῦ πὼς ἡ χαρὰ βρῆσκαται μόνον
στοῦ ταβερνιάρη τοῦ κρασί τοῦ μαγικό.

Γιάννης Φιλιάσιος

ΣΤΟ ΣΑΛΟΝΙ

Ἀπὸ τῆς ζήσης τὰ βαρεῖα
δεσμά, γιὰ λίγη ὥρα, μακριὰ
σ' ἕνα φωτιστὴν μινωϊστο σαλόνι
Μὲ ξεγνοιασμένη ὀλοὶ θεωρία
γιορτάζουμε τὴν Ἀποκριά,
—μὰ, βρε ἀδελφέ, ἄς ξεκουραστοῦν κι' οἱ
[πῶνοι...]

Τραγούδια ἐδῶ πὺ ἐκεῖ χοροὶ
—Πρέπει ὅποιος ἦθε νὰ πάρῃ
καὶ ζαχαρώματα ὅξω στὸ μπαλκόνι
Καὶ μιὰ τσαχπίνια λυγρὴ

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Μ. Ἀνθουσάκη. — Τὸ διορθωμένο θὰ δημοσιευθῇ. — Π. Καρατζῆν, Σύρον. — Θάδη-μιοσιευθῇ. — Τ. Μελεούραν, Νεμέαν. — Δέν εἶνε ἐπιτυχημένο. Στείλετέ μας τίποτε ἄλ-λο. — Π. Χαρισιάδην, Πειραιά. — Μπορεῖτε νὰ γράψετε στίχους ἀρεῖ νὰ τοὺς δουλεύετε. Γὰ τὸ ποιήμα σας στὸ «Τικ-Τακ» — σὰς εὐ-χαριστοῦμε. — Ἀλ. Βεργῶν, Πάργα. — Ἐγένε-το λάθος εἰς τὴν διεύθυνσιν τὸ ὁποῖον ἐ-πανορθώσαμε. — Ἀγνωστον ἥρωα. — Σὰς εὐ-χαριστοῦμεν διὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας. Ἡ ἀταξία ἦτο προσωρινή. — Χρ. Γεροντάκη, Σάμον. — Δυστυχῶς χειρόγραφά σας παρὰ-πεσαν. Ζητοῦμεν συνώνυμν καὶ σὰς παρα-καλοῦμεν νὰ μᾶς ἀποστείλετε ἄλλα. — Ἡλ. Πάργαν. — Θὰ δημοσιευθῇ. — Πεύκο τοῦ Ἀητοῦ. — Μερικά θὰ δημοσιευθοῦν. — Ἀθάνατον, Βόλον. — Ἐλήφθησαν καὶ σὰς εὐχαριστοῦμεν θερμότατα διὰ τὸ ἐνδιαφέ-ρον σας. Τὸ ποίημα θὰ δημοσιευθῇ. Τὸ «πε-ζόν» δυστυχῶς εἶναι μιά ἀπλή ἐρωτικὴ ἐπιστολὴ ἢ ὁποῖα, νὰ μᾶς ἐπιτρέψετε νὰ σὰς ποῦμε, ὅτι δὲν θὰ χάσῃ τίποτε ἀπὸ τὴν ἀξίαν τῆς ἀν ταχυδρομήσῃ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν ἐκλεκτὴν τῆς καρδίας σας. — Εὐάγ. Κάλλιον. — Τὸ σύστημα πού μᾶς προτείνεται δὲν μπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῇ διὰ λόγους τοὺς ὁποῖους μποροῦμε νὰ σὰς ἀναπτύξουμε μόνον προφορικῶς. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ δύο διη-γήματα πού ἀναφέρατε ἔχετε δικαίον ἄλ-λά δὲν πρόκειται περὶ γκάφας. Ἀπλούστα-τα εἴτε νὰ μεταφράσῃ καὶ τὰ δύο περι-οδικὰ τὰ αὐτὰ διηγήματα. Πάντως εὐχα-ριστοῦμεν διὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας. — Μπέσον Σούσην, Κέρκυραν. — 75 δραχμὰς διὰ τα-χυδρομικῆς ἐπιταγῆς. — Γιάννην Λεοτσίνην. — Θὰ δημοσιευθῇ, εὐχαριστοῦμε. — Σ. Λια-νόπουλον, Κων/πολιν. Διηγῆμά σας δυστυ-χῶς παρ' ὅλην «τὴν ἐπιεικὴ κρίσιν μας» δὲν εἶναι δημοσιεύσιμο. Σὰς συμβουλεύου-με εὐκρινῶς ἐάν θέλετε νὰ καταπιαστῇτε μετ' ἐκείνην φιλολογίαν νὰ διαβάσετε προηγουμέ-νως Ἑλληνας διηγηματογράφους. Ἀντα-πόκρισιν περιμένουμε. Ἡ ἐξάμηνος συν-δρομὴ ἐξωτερικοῦ, προπληρωτὰ εἶναι 190 δραχμαί. — Θεώνη Παπα. — Σὰς ἀπαντήσαμε εἰς τὸ προηγούμενον. Θὰ δημοσιευθῇ. — Μαίρη Βρυάκου. — Ἀφοῦ θέλετε εὐκρινῶς τὴ γνώμη μας δὲν εἶνε καλὸ. Ἐχομε τὴν ἐντύπωσιν ὅμως ὅτι μπορεῖτε νὰ γράψετε. Διαβάζοντας ἄρ' ἐνός περισσότερον καὶ σφι-χτοδουλεύοντας τὴ φράσιν σας. — Κλ. Μπεν-ρουμπῆ, Δράμαν. — Νὰ στείλετε ἀναποκορί-σεις μετ' κοσμικὴ κίνησιν καὶ ὀνόματα. — Ὁρ.

ΟΙ ΖΩΝΤΑΝΟΙ ΠΕΘΑΜΜΕΝΟΙ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 2ῆς σελίδος)

ἀντὶ ὑπογραφῆς μίαν σφραγίδα πού ἔφερε τὴν ἐπιγραφὴν «Τρις ἀποθανόν, τρις ἐν-ταφιασθεῖς, καὶ τρις ἐγερεθεῖς χάρις θεία ἐκ νεκρῶν».

Καὶ πράγματι ἡ μητέρα τοῦ ἀπέθανε ὅ-ταν ἦτο ἐγκυος καὶ ἐνεταφιάσθη χωρὶς νὰ τῆς γίνῃ προηγουμένως κατοικικὴ τομὴ διὰ νὰ σωθῇ τὸ παιδί, τὸ ὁποῖον μετὰ δύο ἡμέρας, ὅταν ἐξετάθη ἡ μητέρα, ἐξήχθη ζωντανὸν ἀπὸ τὰ σπλάχνα τῆς. Ὁ Κιβίλης πού εἶδε τὸ φῶς κατὰ τὸν περιεργον αὐτὸν τρόπον μετὰ τριάντα ἔτη ἐπληρώθη βα-ρεῶς κατὰ τὴν πολιτορχία τῆς Ρουέννης, ἐτάφη μαζὶ μετ' ὅν σωρὸν τῶν νεκρῶν καὶ ἐμεινε πάλιν κάτω ἀπὸ τὴν γῆν ἐπὶ ἓνα ὁ-λόκληρον εἰκοσιετάρων, μέχρις ὅτου ὁ πιστὸς ὑπὲρ τῆς τοῦ πού ἀνεζητοῦσε τὸ πτώμα τοῦ τὸν ἀνέυρε καὶ τὸν ἐξέθαψε ζων-τανὸν ἀκόμα, διὰ νὰ ὑποδυθῇ μετ' ὀλίγον εἰς νέους ἀγῶνας. Μετ' ὀλίγα ἔτη ἐπληρώθη καὶ πάλιν εἰς τὸ πεδὶον τῆς μάχης, καὶ νο-μισθεὶς ὡς νεκρὸς, ἐγυμνώθη ἀπὸ τοὺς νυ-κτοκλέπτας καὶ ἐτάφη κάτω ἀπὸ ἓνα σω-ρὸν ἄλλων, ὅταν διέμεινε τρεῖς ὁ-λόκληρες ἡμέρες, μέχρις ὅτου ἀνευρέθη ζωντανὸς ἀπὸ τοὺς στρατιώτας πού ἀνε-ζήτησαν τὸ πτώμα τοῦ διὰ νὰ τοῦ ἀποδώσουν τὰς ἐπικηδείους τιμὰς.

Εἰς τὸ ἐπόμενον, Σύγχρονα παροδείγ-ματα νεκροφανειῶν, ἐξηκριβωμένα ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης. — Συνταρακτικαὶ νεκροφάνειαι ἐν τῇ Ἑλλάδι.

Κεραμιδῶν. — Φύλλα σὰς ἀπεστάλησαν. Ἡ ὑπόδειξις θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν. — Περ. Φράγ-κου, Τρικκαλά. — Ἀναμένομεν ἀναποκρι-σεις. — Μέναν. — Ὁμοίως. Σύντομος ὅμιλος. — Σπ. Ἀργ. Κέρκυραν. — Ὁμοίως. Ἀποστεί-λατε μόνον δύο φωτογραφίας. — Ἡλ. Β. Παναστ. Πάτρας. — Ὁμοίως. — Α. Δ. Ρομπ. — Δυστυχῶς «πάν ἡ ἐλπίδες τὰ δνεια οὐδ' ὄν» καὶ ὅχι μόνον γὰρ σὰς ἀλλὰ καὶ γὰ τὴν Κα Δολοτταν. — Σάβ. Ἀργιστοῦλον, Δ. Κ. Θεοφάνη, Μ. Τσιτταρ. Ν. Φάληρον, Ν. Γ. Μ. Κ. Χρυσ. Γ. Φ. Βαθὺ Σάμου, Φιλο-σοφον, Βαθὺ Σάμου, Γ. Γκιμπα, Ἀθηνά Φι-λιππου, Α. Κρανέσην, Τῶν Μάλισον Πάρον, Τῶν Ἰσην, Ἀμπελῶν καὶ Βητσό-πουλον Ἀλεξάνδρειαν, Ἀλεξ. Χριστοφίλην, Νίκον Ραγιῶν Σοφάδες. — Συνεργασίας σας μὴ συνοδευομένη μετ' ἀδικαίωμα κρίσεως δρ, 10 δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν. Ἀποστείλατε τα ἐκένου συμμορφούμενοι μετ' ἐκείνους ἀλληλογραφίας μας. — Γιάννην Φλιάσιον. — Γὰ τὰ καλὰ σας λόγια εὐχαριστοῦμε. Τὰ τραγουδάκια σας καλὰ καὶ θὰ δημοσιευ-θοῦν μετ' ἐν σειράν των. Ἡδὲ δημοσιεύε-ται ἓνα. Περάστε ἀπὸ τὰ γραφεῖα νὰ σὰς γνωρίσουμε. Κάθε Τετάρτη βράδυ 7-8. — Αἰδαν Μ. Ἐνταῦθα. — Θὰ δημοσιευθῇ ἀφοῦ γίνον ἀρισμέρες διορθώσεις εἰς τὸ προ-σεχές.

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΛΛΟΝΩΝ

Διδας Δέσπ. Κ. καὶ Δ. Ι. Κ. Θεοφάνη. — Φωτογραφίαί σας ἐλήφθησαν. Θὰ δημοσι-ευθοῦν. — Β. Ἰωάν. Παλ. Φάλ. Παρακαλοῦ-μεν νὰ διέλθετε ἀπὸ τὰ γραφεῖά μας διὰ νὰ συνεννοηθοῦμε δι' ὅσα μᾶς γράφετε. Γ. Κορολῆν. — Ἡ ὑπόδειξις σας ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν καὶ ἀπὸ τοῦ παρόντος φύλλον μάλι-στα. — Ἀντ. Τσαρτόλιαν, Πάτρας. — Ὁμοίως. Τὰ «Τραγούδια τοῦ Κόκκορα στοιχίζον 30 δραχ. μετ' ἐκ ταχυδρομικῆς καὶ δύνασθε ἐμ-βάζοντες νὰ τὰ λάβετε. — Γ. Ἀργισ. — Σὰς ἀπαντήσαμε ἡδὲ. Τὰ προηγουμένα τεύχη τιμῶνται δρ. 3. — Ἀλ. Σακελ. Δὲν τολμοῦμε νὰ δεχθῶμε τὴν ὑπόδειξιν σας διότι ὑπάρ-χει κίνδυνος νὰ παραξηγηθῇ τὸ πρᾶγμα. Μᾶς ἀντιλαμβάνεσθε ὑποθέτομε. — Δδα Κ. Μ. — Δι' ὅσα μᾶς γράφετε σχετικῶς μετ' ἐκείνην σας καὶ ἐπειδὴ προηγουμένως μᾶς γράφατε ἄλλα εἶναι ἀνάγκη νὰ διέλθετε προσωπικῶς νὰ μᾶς ἐξηγήσετε τί θέλετε νὰ κάνουμε. Δδα Τ. Π. (Χάρη) Ἐχομε κατὰ νὰ σὰς δώσουμε. Νὰ διέλθετε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας.

Δις Ἑλένη Βλάχου. — Ἐκ προηγουμέ-νου φύλλον 184. — Ὁδων Παπαρηστός 3, Θανμαστής 1, Δημ. Στεργιόπουλος 1, Ν. Χατζηαγγελῆς 4, Γ. Μητρούλιας 1, Ἀθανα-σιος Ζ. 1, Ἀλκίς 1, Πηγή Κλαύδου 1, Ν. Πολίτης 5, Ἀθ. Γεωργιάδης 1, Ἀλε-ξάνδρα Δακ 4, Εὐάγ. Μπαρδῆς 2, Παν-τελόπουλος 1, Ποδοσφαιριστῆς Ἀθλ. Ὁμί-λου Πατρῶν 1, Εὐάγ. Κάλος 1, Χρ. Λα-σκαρίδης 5, Μπαλτάσης Παναθηναϊκοῦ 2, Ποδοσφαιριστῆς Α.Ε.Κ. 2, Ποδοσφαιριστῆς Παναθηναϊκοῦ 1, Ποδοσφαιριστῆς Ὀλυμ-πιακοῦ 1, Στ. Λασκαρίδης 10, Εἰρήνη Μπαρ-δη 15, Εὐάγ. Μπαρδῆς 1, Νικολόπουλος 1, Σύνολον 260 ψήφοι.

Δις Νανσικά Μωραΐτου. — Ἐκ προηγου-μένων ψήφων. 298 Ἀντιγόνη Πετρίδου 1, Ἀ. Σφαριδίου 1, Α. Σ. 7, Εὐάγ. Κάλλος 1, Π. Τ. 17, Σύνολον 325 ψήφοι.

Καίτη Νάκου. — Ἐκ προηγουμένων 337 ψήφοι. Β. Μερτζα 2, Εὐάγ. Κάλλος 1, ψ. 5, Σύνολον 345 ψήφοι.

Δις Νίτσα Λάμπρου. — Ἐκ προηγουμέ-νων 172, ψήφοι Γ. Ἀργιστοῦλης 12, Παρὰ 5, Γ. Βασιλείου 2, Ἐνας θανμα-στής φανατισμένος 20, Σύνολον 211 ψήφοι.

Δις Φιφὴ Σταματιοῦ. — Ἐκ προη-γουμένων 126 ψήφοι. Μίμης Τσιτταρῆς 7, Τάκης Ἀλεξόπουλος 2, Ν. Γεωργόπουλος 10, Π. Στάμου 5, Ἐνας θανμαστής 15 Σύνολον 165 ψήφοι.

Δις Νίκη Κ. Ἀργιστοῦλον. — Ἐκ προη-γουμένων 72 ψήφοι. Νικ. Τζανατάτος 4, Β. Μηλιάδης 1, Ν. Σ. 5, Σύνολον 82 ψήφοι.

Δις Καίτη Λάδρη. — Ἐκ προηγουμένων 206 ψήφοι. Ν. Βλαχοπούλου 1, Εὐάγ. Κάλ-λος 1, Σύνολον 208 ψήφοι.

Κ. Λάγκα. — Ἐκ προηγουμένων 78 ψή-φοι. Ἀλ. Σακελλαρόπουλος, Καταδρομικόν

«Ἑλλη» 8, Γ. Παπαϊωάννου ὁμοίως 5, Ἀ-νώνυμος 80 Σύνολον 123 ψήφοι.

Δις Χαριτίμη Καραγιάννη. — Ἐκ προ-ηγουμένων 9 ψήφοι. Κοκομήτης 1, Ἀλε-ξάνδρου 3 Σύνολον 13 ψήφοι.

Δις Ἀσπασία Μελάνοβιτς. Ἀγνιστος Κωνστ. Χαροκόπος Ιατρός Ἀλεξάνδρεια 3, τὸ Ἀραπάκη 6, Δέσποινα Λαθουρά 3, Κ. Ράππας 2, Ν. Μαρίνος 6, Πονεμένη Καραβὰ 4, Κωνσταντίνος Βογιατζῆς 3, Γ. Γαλάνης 1, Ἀνώνυμος 25, Σύνολον 55 ψήφοι.

Κνήμαι Διδος Γ. Π. — (Χάρης) Ἐκ προη-γουμένων 65 ψήφοι, Θανμαστής 10, Γεωργ. Πετρίδης 5, Ν. Παχ. 8 Σύνολον 83 ψήφοι.

Δις Νίνα Ζανέττου. — Ἐκ προηγου-μένων 181 ψήφοι.

Δις Φιφὴ Κ. — Ἐκ προηγουμένων 40 ψήφοι. Ἀλ. Χριστοφίλης Σῆος 1, Β. Μη-λιάδης Καβάλλα 1, Σ. Νικολαΐδης 5, Σύν-ολον 47 ψήφοι.

Δις Πιπίνα Βασιλάρη. — Ἐκ προηγου-μένων 76 ψήφοι. Β. Λαζανάς 5, Γ. Γρηγο-ριάδης Βόλος 2, Ν. Κλαυδάτος 8, Γ. Κα-ραβασίλης 10 Σύνολον 101 ψήφοι.

Δις Ἑλλη Σταματιοῦ. — Ἐκ προη-γουμένων 43 ψήφοι. Β. Σακελλαρίου 8 Σύν-ολον 51 ψήφοι.

Δις Βάσσα Ἰωαννίδου. — Ἐκ προηγου-μένων 10, Τ. Ἰωακειμίδης 8, Ἀννα Πε-τσάλη 3, Γεωργία Ἰωαννίδου 2, Ἐνας θαν-μαστής 18, Σύνολον 33 ψήφοι.

Δις Χριστίνα Πατρικαρῶ Θεοφάνη. — Νικόλ. Καραβασίλης 1, Ν. Σφ. Θεοφάνη 5, Γεωργία Σιγάλα 3, Σύνολον 9 ψήφοι.

Δις Ντέλλυ Β. — Τ. Π. 25, Γεωργίας Ἀναγνωστόπουλος 10, Σύνολον 35.

Δις Ἀφροδίτη Πετρούτσου. — Πέτρος Σικαλιώτης 5, Εὐστ. Εὐστ. 20, Σ. 10, Ἐνας λάτρης τοῦ ὅραίου 10, Μιά πάσχουσα καρ-διά 25, Σύνολον 70 ψήφοι.

Δις Μπαλτάρη. — Ἐκ προηγουμένων 60 ψήφοι. Μωρίς Κ. 1, Κ. Τ. 5, Νίτσα Α. 8, Σύνολον 78 ψήφοι.

Δις Μπεμπέκα Χαραλαμπεοπούλου. — Ἐκ προηγουμένων 39 ψήφοι. Ἐνας ἀσθε-νὴς 5, Γ. Νικολαΐδης Νοσοκομείου 3, Ἐνας θανμαστής τοῦ σταθμοῦ πρώτων βοηθειῶν 5, Σύνολον 52 ψήφοι.

Δις Ἀσπασία Βογιατζῆ. — Ἐκ προη-γουμένων 11, Α. Τσαρτόλιας 1 Σύνολον 12 ψήφοι.

Δις Ἑλλη Καραγιάννη. — Ἐκ προη-γουμένων 29 ψήφοι Θ. Καραγιάννης 1, Χρυσή Κατσούλη 1, Γ. Νικολαΐδης 1, Ἀναστά-σιος 1, Σύνολον 33 ψήφοι.

Δις Τζίνα Κανταρτζῆ. — Ἐκ προηγου-μένων 21 ψήφοι. Χ. Ἀμμαντιδῆς Λαύριον 5, Π. Γρηγοριάδης Λαύριον 5, Σύνολον 31 ψήφοι.

Δις Σημαντήρα. — Ἐκ προηγουμένων 2 ψήφοι Ἰμμα 3, Σύνολον 5 ψήφων.

ΕΚΔΡΟΜΗ ΛΕΣΧΗΣ ΝΕΑΣ ΣΜΥΡΝΗΣ

Πρωτοβουλία τοῦ κ. Θάνου Καρύλλου προέδρου τῆς Λέσχης Νέας Σμύρνης διορ-γανώθῃ τὴν Κυριακὴν ἐκδρομὴ εἰς Ἄγιον Ἀνδρέαν.

Εἰς τὴν ἐκδρομὴν συμμετέσχον πολλὰ ἐπιλεκτὰ μέλη τῆς Λέσχης Ν. Σμύρνης ὡς καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν οἰκιστῶν μετὰ τῶν οἰκο-γενειῶν των ἐκ τῶν ὁποίων διεκρίναμεν τὸν κ. καὶ ἄν. Θάνου Καρύλλου, κ. καὶ Καν Σωτηρέλλου, κ. καὶ Καν Ἰσιγόνη, κ. καὶ Καν Γ. Γαβριηλίδου, κ. καὶ Καν Μαγ-σέλου, κ. καὶ Καν Κρέη, κ. καὶ Καν Φρα-γκιά, κ. καὶ Καν Ἀθηναίου, κ. καὶ Καν Πα-τάνη, τὰς Διδας Ἀδελαΐδα Ἰσιγόνη, Λαζα-ρίδου, Δούκα, Πρασουλίδου, Τσακίρη, Ἀπο-στολίδου, τοὺς κ. κ. Γρηγοριάδην, Γούσην, Καλλιγέρην, Λαγόπουλον, Φωτεινόπουλον, Παπαδόπουλον, τοὺς ἀδελφοὺς Παπουτσό-λου καὶ ἄλλους πολλούς.

Π. Λα-ς

“ΜΥΡΑΝΤΑ”

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΜΥΡΟΠΟΙΪΑΣ

ΛΕΚΑ 2. ΠΑΡΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΙΧΕΙ ΘΥΜΑΛΟΝ
ΤΟ
ΤΙΜ - ΤΑΙ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΠΡΟΤΙΜΟΥΝ

— ≡ ΤΑ ΠΙΑΝΑ ≡ —

BECHSTEIN (ΜΠΕΧΣΤΑΪΝ)

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ LISZT, τοῦ BULOW, τοῦ TAUSIG, τοῦ RUBINSTEIN καὶ τοῦ WAGNER ἕως σήμερα, ὅλοι οἱ μεγάλοι καλλιτέχναι ἐπροτίμησαν τὸ Πιάνο BECHSTEIN διὰ νὰ ἐρμηνεύσουν τὴν τέχνην των.

Ἐξ αἰτίας τῆς πανηγυρικῆς καὶ παγκοσμίου ταύτης προτιμήσεως, τὸ Πιάνο BECHSTEIN ἐθεωρεῖτο ἓνα ἀπὸ τὰ θαυμασιώτερα ἔργα Τέχνης, τὸ ὁποῖον μόνον οἱ μεγάλοι Διδάσκαλοι ἢ αἱ μυθώδους πλοῦτου οἰκογένειαι ἐδικαιούντο νὰ κατέχουν καὶ ἀπολαμβάνουν προνομιακῶς.

Σήμερα ὁμως μπορεῖτε καὶ σεῖς νὰ χαρίσετε εἰς τὰ τέκνα σας τὴν ἀπέραντον εὐτυχίαν ποὺ σκορπᾷ τὸ Πιάνο BECHSTEIN, τοῖς προνομιοῦχοις κατόχοις του, προμηθεύοντες ἓνα Πιάνο BECHSTEIN μὲ εὐκολίαν πληρωμῆς ἀπὸ τοὺς νέους ἀντιπροσώπους

ΕΤΑΙΡΙΑΝ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α.Ε.

ΑΘΗΝΑΙ, Στὴν Ἀρσακίου ἀριθ. 12.

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ, ὁδὸς Φίλωνος 48.

ΠΑΤΡΑΙ, ὁδὸς Ρήγα Φερραίου 84.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ὁδὸς Βενιέλου 22.
ΒΟΛΟΣ, ὁδὸς Ἑρμοῦ 111.